

Kad prošlost odbije da ostane pokopana, troje ljudi će otkriti
kako američki san može da postane noćna mora.

ODANI

HARLAN KOBEN

Od četvorostrukog dobitnika nagrade Edgar

HARLAN KOBEN

ODANI

*Ovo je za
teta Dajanu i teča Normana Rajtera
i
teta Ajlinu i teča Martija Kronberga,
s ljubavlju i zahvalnošću.*

PRVO POGLAVLJE

PONEKAD, U DELIĆU SEKUNDE, kad pritisne prekidač foto-aparata i kad mu svet nestane u uzastopnim blesecima blica, Rej Levin vidi krv. Zna on, naravno, da je to samo u njegovoj mašti, ali ovog časa je ta vizija tako stvarna da mora da spusti aparat i uporno se zagleda u pod pred sobom. Onaj grozni trenutak – trenutak kad se Reju sasvim promenio život i preobratio ga od čoveka s budućnošću i ambicijama u prvoklasnog gubitnika kog vidite pred sobom – nikad ga ne progoni u snu niti kad sedi sam u pomrčini. Razorne vizije vrebaju dok je sasvim budan, okružen ljudima, zauzet onim što bi se zajedljivo moglo nazvati njegovim poslom.

Te vizije su srećom sve više bledele dok je uporno slikao dečaka na čijem je bar micvahu¹ bio.

„Pogledaj ovamo, Ajra”, doviknuo mu je iza objektiva. „Kog kreatora odelo nosiš? Je li tačno da se Džen i Anđelina još svađaju oko tebe?”

Uprkos tome što su ga najpre šutnuli u cevanicu, a zatim gurnuli, nije prestajao da slika dečaka.

„Kuda ideš na zabavu posle proslave, Ajra? S kojom ćeš srećnicom odigrati prvi ples?”

Ajra Edelstin se mrštio i zaklanjao lice od objektiva. Reja to nije omelo da navaljuje, da fotografiše iz raznih uglova. „Sklanjaj se!”, povikao je neko i ponovo su ga odgurnuli. Trudio se da održi ravnotežu.

Škljoc, škljoc, škljoc.

„Glupi paparaci!”, viknuo je Ajra. „Da me bar malo ostave na miru!”

Rej je prevrnuo očima. Nije ustuknuo. Iza objektiva mu se opet javila ona vizija puna krvi. Pokuša da je odagna, ali ga nije napuštala. Nije skidao prst s prekidača. Dečak, bar micvah i sve drugo postalo je deo usporenog sevanja blica.

„Paraziti!”, zaurlao je Ajra.

Rej se zapita može li da padne još niže.

Novi udarac u cevanicu pružio mu je odgovor: ne može.

Ajrin „telohranitelj” – ogroman tip obrijane glave po imenu Fester – odgurnuo je Reja mišicom debljine hrasta. U taj potez uneo je možda nešto više zadovoljstva i umalo nije oborio Reja s nogu. Ovaj ga je pogledao kao da kaže „čemu to”. Fester mu je nemo izgovorio izvinjenje.

On je Rejov gazda i prijatelj, a ujedno vlasnik firme *Okusi život poznatih: paparaci u najam* – čija delatnost u potpunosti odgovara imenu. Rej nije pratio

¹ Svečani jevrejski obred punoletnosti, kojim dečak s navršениh 13 godina biva primljen u versku zajednicu. (Prim, prev.)

poznate s nadom da će ih slikati u nekoj kompromitujućoj situaciji i prodati slike tabloidima, kao pravi paparaco. Ne, on je zapravo bio čak ispod toga – bitlmanija je ipak samo za *Bitlse* – i nudio da „život poznatih” okuse pretendenti na takav život, voljni da za to plate. Ukratko, njegovi klijenti, od kojih je većina imala izrazito samopouzdanje, a verovatno i erektivnu disfunkciju, unajmljivali su paparace da ih prate i slikaju, što će im pružiti, kako i piše u brošuri, „vrhunsko iskustvo poznatih ljudi uz svog ličnog paparaca”.

Rej je pretpostavljao da bi mogao potonuti još dublje samo uz neki krajnji božji upliv.

Edelstinovi su naručili prvoklasni megapaketa – što znači dva sata s tri paparaca, telohraniteljem, pi-arom i toncem, da svi prate ovu „zvezdu” i slikaju je kao da je Čarli Šin, koji se ušunjao u manastir. Uz prvoklasni megapaketa dobija se i besplatan DVD i slika na naslovnoj strani po meri klijenta u jednom od onih jeftinih lažnih tračerskih časopisa.

A cena prvoklasnog megapaketa?

Četiri soma.

Odgovor na očekivano pitanje: da, Rej je prezirao sebe.

Probivši se, Ajra se izgubio u plesnoj dvorani. Rej je spustio aparat i pogledao kolege. Ni jednom ni drugom nije na čelu bilo istetovirano da su gubitnici jer bi to zaista bilo suvišno.

Pogledao je na sat. „Dođavola”, zastenjao je.

„Šta je?”

„Ostalo nam je još petnaest ugovorenih minuta.”

Njegove kolege – obojica jedva kadri da napišu ime prstom u prašini – nezadovoljno zabrunđaju. Još petnaest minuta. To znači da će morati da uđu u dvoranu i naprave čitavu prezentaciju. Rej je to mrzeo. Bar micvah se proslavljao u *Vingfild mejnoru*, smešno prostoj sali za bankete za koju bi se da je samo mrvicu skromnija, moglo pomisliti da je neka od palata Sadama Huseina. Bilo je tu razgranatih lustera, ogledala, lažne slonovače, rezbarenog drveta i mnogo, mnogo blistave pozlate.

Reju se ponovo javio prizor krvi. Zatreptao je da ga ukloni.

Proslava je iziskivala smoking i crnu leptir-mašnu. Muškarci su izgledali iscrpljeno i bogato. Žene dobro očuvane i ulepšane hirurškim intervencijama. Rej se probijao kroz gužvu u farmerkama, izgužvanom sivom sakou i crnim dubokim starkama. Nekolicina gostiju pogledala ga je kao da im se posrao na viljušku za salatu.

Svirao je osamnaestočlani orkestar, a program je vodio „konferansje” od kog se očekivalo da podstiče goste na sve moguće vrste zabave. Ličio je na lošeg televizijskog voditelja. Ili na Mapetovca Gaja Smajlija. Uzeo je mikrofon i rekao: „Dame i gospodo, molim vas da poželite dobrodošlicu nekome ko je upravo primio Toru i postao muškarac, jednom i jedinom... Ajri Edelstinu!”

Ovaj se pojavio s dve... Rej nije bio siguran kako bi ih pravilno imenovao, recimo „striptizete visokog nivoa”. Dve dobre ribe grudima dogurale su malog

Ajru u salu. Rej je pripremio aparat i probio se vrteći glavom. Klinac je tek napunio trinaest godina. Da je on u tom uzrastu samo prošao pored ovakvih žena, imao bi erekciju nedelju dana.

Ah ta mladost!

Prolomio se gromoglasan pljesak. Dečak je kraljevski mahnuo okupljenima.

„Ajra!”, doviknuo je Rej. „Jesu li ovo tvoje nove boginje? Je li tačno da imaš i treću u haremu?”

„Molim vas”, rekao je ovaj i uvežbano uzdahnuo. „Imam valjda prava na lični život!”

Rej se uzdržao da ne povrati. „Tvoja publika želi da zna.”

Fester, telohranitelj s naočarima za sunce, spustio je krupnu šapu na Reja kako bi Ajra prošao. Rej je škljocnuo vodeći računa da blic obavi svoje. Orkestar je zatreštao – otkad se na venčanjima i na bar micvasima svira kao na rok koncertu? – najnoviju himnu ovakvih proslava „Club Can't Handle Me”. Ajra je zaigrao prljavi ples s dvema plaćenim pratiljama. Zatim su im se pridružili njegovi vršnjaci, zakrčili podijum i poskakali kao na federima.

Rej se „probio” pored Festera, napravio još nekoliko snimaka, pa pogledao na sat.

Još minut.

„Dubre od paparaca!”

Neki mali kreten opet ga je šutnuo u cevanicu.

„Bestraga ti glava, to boli!”

Mali kreten je zbrisao. Rej se opomenuo kako mora početi da nosi štitnike za cevanice. Pogledao je u Festera kao da ga preklinje za milost. Ovaj mu je pokretom glave dao znak da pođe s njim u ugao. I tu je bilo preglasno, pa su izašli iz sale.

Fester mu je ogromnim palcem pokazao balsku dvoranu. „Jesi li primetio kako je mali sjajno čitao Toru?”

Rej se samo upiljio u njega.

„Imam sutra posao za tebe”, rekao je ovaj.

„Super. Šta imaš?”

Fester skrenu pogled.

To se Reju nije dopalo. „Uf.”

„Sa Džordžom Kvelerom.”

„Blagi bože!”

„Baš tako. A traži uobičajeno.”

Rej uzdahnu. Džordž Kveler se trudio da ostavi utisak na prvom sastanku time što će zaseniti žensku i na kraju je prestraviti. Unajmljivao je *Okusi život poznatih* da salete njega i žensku – prošlog meseca, na primer, izvesnu Nensi – pri ulasku u romantičan restorančić. Čim bi ženska bezbedno ušla, ponudili bi joj – ne, nije šala – jelovnik posebno izrađen za ove goste, u čijem je zaglavlju

pisalo: „Džordžov i Nensin prvi izlazak od mnogo, mnogo izlazaka”, a ispod natpisa bili su odštampani adresa i datum. Na izlasku iz restorana već bi ih čekali iznajmljeni paparaci, škljocali aparatima i dobacivali kako je Džordž odbio vikend na ostrvima Turks i Kajkos sa Džesikom Albom zbog ljupke Nensi, sad već izbezumljene od užasa.

Džordž je smatrao da nakon ovakvih romantičnih manevara sledi dug i srećan život. Nensi i njena sorta očekivale su da nakon njih usledi vezivanje i zapušavanje usta u skrivenom skladištu.

Džordž nikad nije dogurao do drugog sastanka.

Fester konačno skide naočare. „Hoću da na tom zadatku ti budeš glavni.”

„Glavni paparaco”, dočekaio je Rej. „Pozvaću majku da može da se hvali u klubu gde igra domine.”

Fester se zasmejao. „Znaš da te obožavam.”

„Jesmo li ovde završili?”

„Jesmo.”

Rej je pažljivo spakovao aparat, prethodno odvojivši objektiv, pa zabacio futrolu na rame. Do vrata je odšepao, ne zbog udaraca koje je primio, već zbog komada šrapnela u kuku – šrapnela zbog kojeg je sve i krenulo nizbrdo. Ne, to bi bio sasvim prosto. Šrapnel je samo izgovor. U jednom trenutku svog bednog života Rej je imao gotovo neograničene mogućnosti. Diplomirao je žurnalistiku na Univerzitetu Kolumbija, gde je jedan profesor za njega rekao da ima „gotovo natprirodan talenat” – sad protraćen – za foto-reportera. Međutim, to ipak nije postao njegov poziv. Neke ljude prosto privlači nevolja. Bez obzira na to koliko im je lak životni put određen, oni uspeju da ga iskomplikuju.

Rej Levin je jedan od takvih.

Napolju je bilo mračno. Premišljao se da li da ode pravo kući, u krevet, ili da svrati u bar koji su, zbog otrcanosti, zvali *Tetanus*. Uz toliko mogućnosti, nije imao lak izbor.

Ponovo se setio leša.

Sad su vizije naišle brzo i mahnito. Pretpostavio je da za to ima razloga. Danas je godišnjica onog dana kad je sve propalo, kad je nada u srećan kraj umrla kao i... Jasna metafora bi podrazumevala još vizija, zar ne?

Namrštio se. Hej, Reju, postaješ melodramatičan?

Ponadao se da će mu današnji besmisleni zadatak odvratiti misli. Ali nije bilo tako. Podsetio ga je na njegov bar micvah, na trenutak kad mu se otac sagao za predikaonicom i šapatom mu se obratio. Setio se kako je otac mirisao na old spajs, kako mu je sasvim blago spustio šaku na glavu pa sa suzama u očima rekao: „Mnogo te volim”.

Odgurnuo je to sećanje. Manje je bolno kad misli na leš.

Momci s parkirališta hteli su da mu naplate – bez ikakve kolegijalnosti – pa je zato pronašao mesto tri bloka dalje, u bočnoj uličici. Skrenuo je sad tamo i naišao na svoju raspalu hondu sivik staru dvanaest godina, bez branika i s lepljivom trakom koja drži bočni prozor. Protrljao je bradu. Neobrijan, star

četrdeset godina, s raspalim autom, stanom koji bi, kad bi se temeljno sredio, mogao da prođe kao rupetina, bez ikakvih izgleda i stalno pijan. Sažaljevao bi se kad to ne bi značilo da mu je ipak stalo do sebe.

Samo što je izvadio ključeve od kola kad ga je u potiljak pogodio jak udarac.

Šta bi?

Srušio se na koleno. Sve mu se smrklo. Temenom i potiljkom prošla mu je jeza. Pamet mu se pomutila. Zatresao je glavom da je razbistri.

Novi udarac pogodio ga je blizu slepoočnice.

U glavi mu je prasnula jarka svetlost. Prostro se na tlo. Možda je ostao bez svesti – nije bio siguran – no odjednom je osetio kako mu nešto cima desno rame. Još tren je mlitavo ležao, nesposoban ili nevoljan da se odupre. U glavi mu je bučalo od bola. Onaj primitivni, osnovni životinjski deo mozga usredsredio se na goli opstanak. Govorio mu je: izbegni nove batine. Sklupčaj se i nađi zaklon.

Nov snažan trzaj umalo mu nije otkinuo rame. Zatim se trzanje smanjilo i prestalo, a umesto njega pojavila se spoznaja zbog koje je naglo otvorio oči.

Neko mu krade aparat.

Njegovu staru lajku s nedavno ugrađenim digitalnim video-predajnikom. Osetio je kako mu se ruka diže, a kaiš klizi niz nju. Još sekund i aparat će nestati.

Rej nije imao mnogo toga u životu. Foto-aparat je jedino do čega mu je zaista stalo. Naravno, od njega je živeo, ali on mu je bio i jedina veza sa starim Rejom, s onim životom koji je poznao pre krvi, pa ni za živu glavu nije hteo da ga prepusti bez borbe.

Prekasno.

Sad mu je kaiš spao s ruke. Zapitao se ima li još jednu priliku, hoće li pljačkaš posegnuti za onih četrnaest dolara u novčaniku i tako mu pružiti šansu. Nije mogao da čeka razrešenje te nedoumice. Još nerazbistrene glave i drhtavih kolena, on povika: „Ne!”, i pokuša da se baci na svog napadača. Udario je u nešto – možda noge – pa pokušao da obavije ruke oko njih. Stisak mu nije bio bogzna kakav, ali je udar bio dovoljan.

Napadač je pao. S njim i Rej, i to potrbuške. Začuo je pri padu kako nešto krcka i ponadao se svim srcem da nije razbio aparat. Treptao je da otvori oči i uspeo da kroz proreze među kopcima vidi futrolu na nekoliko koraka od sebe. Probao je da otpuzi do nje, ali je tad spazio dve pojedinosti od kojih mu se krv sledila.

Prva je bejzbol palica na pločniku.

Druga – još konkretnija – šaka u rukavici koja podiže palicu.

Pokuša da digne pogled, ali bezuspešno. Pred očima mu blesnu prizor iz letnjeg kampa koji mu je otac vodio dok je on bio dete. Tata je – kamperi su ga zvali čika Beri – voleo da organizuje trku, s tim da prvo svi drže košarkašku loptu nad glavom i vrte je što brže mogu gledajući sve vreme u nju pa zatim,

onako potpuno ošamućeni, pretrče teren i ubace je u koš. Nevolja je bila u tome što ti se od lopte tako zavrti u glavi da padneš na jednu stranu, a lopta na suprotnu. Upravo tako se i sad osećao, kao da je tresnuo ulevo dok se čitav svet nakrivio udesno.

Kradljivac aparata je podigao bejzbol palicu i pošao ka njemu.

„Upomoć!”, viknuo je Rej.

Niko se nije pojavio.

Spopala ga je panika – a za njom je usledila reakcija izazvana primitivnim nagonom za samoodržanjem. Beži. Pokušao je da se uspravi, ali nije uspeo. Već je bio slabašan i zbrkan. Još samo jedan udarac, još jedan gadan susret s tom bejzbol palicom...

„Upomoć!”

Napadač napravi dva koraka prema njemu. Rej više nije imao izbora. I dalje ležeći na stomaku, on otpuza kao ranjena kraba. Ovo nikako neće uspeti. Neće biti dovoljno brz da umakne vraškoj palici. Skot je takoreći već nad njim. Nema nikakvih izgleda.

Rej ramenom zakači nešto i shvati da je to njegov auto. Nad sobom ugleda podignutu palicu. Za samo sekund ili dva njom će mu smrskati lobanju. Ipak mu je preostala jedna mogućnost i on se uhvati za nju.

Okrenuo je glavu tako da nasloni desni obraz uz trotoar, spljoštio je telo koliko je mogao, pa se zavukao pod kola. „Upomoć!”, ponovo je povikao. Zatim se obratio napadaču: „Uzmi aparat i idi!”

Ovaj je upravo to i učinio. Rej začu korake kako odmiču uličicom. Baš sjajno. Pokušao je da se izvuče ispod auta. Glava mu je negodovala, ali je ipak uspeo. Seo je nasred ulice i naslonio leđa na suvozačka vrata svog auta. Ostao je tako neko vreme. Nije znao koliko. Moguće i da se obeznanio.

Kad se osetio sposobno, ispsovao je sve na svetu, seo za volan i upalio motor.

Čudno, pomislio je. Baš na godišnjicu sve one krvi umalo da i on prolije svoju. Skoro se nasmešio zbog te koincidencije. Krenuo je, a osmeh mu je zamro na licu.

Koincidencija. Da, čista koincidencija. Čak ne ni prevelika, kad bolje razmisli. Od one krvave večeri prošlo je sedamnaest godina – nije baš srebrna godišnjica niti neka slična, okrugla. I ranije su ga pljačkali. Prošle godine, pijanog su ga opelješili na izlasku iz striptiz kluba u dva ujutro. Taj moron mu je ukrao novčanik i zbrisao sa celih sedam dolara i karticom za popust u apotekama.

Pa opet.

Našao je mesto za parkiranje pred dugim nizom zgrada gde je stanovao. Iznajmljivao je stan u suterenu. Zgrada je bila u vlasništvu Amira Baloha, imigranta iz Pakistana koji je tu i živeo sa ženom i četvoro prilično bučne dece.

Pretpostavimo na tren, na delić sekunde, da ovo nije koincidencija.

Rej se izvuče iz kola. U glavi mu je još bučalo. Sutra će biti još gore. Sišao je niz stepenice pored kanti za đubre, stigao do vrata u suterenu i gurnuo ključ u bravu. Razbijao je bolnu glavu trudeći se da zamisli bilo kakvu vezu – najtanju, najmanju, najkrhkiju i najskriveniju – između one nesrećne noći pre sedamnaest godina i večerašnjeg napada.

Ništa nije našao.

Ovo večeras bila je očito obična pljačka. Raspališ tipa bejzbol palicom po glavi, mazneš mu aparat i pobegneš. Samo, zar mu ne ukradeš i novčanik – osim ako nisi isti onaj koji je opelješio Reja kod striptiz bara, pa je znao da kod sebe ima samo sedam dolara? Dovraga, možda je ipak samo slučajnost. Zaboravi na datum i godišnjicu. Možda je napadač isti onaj koji ga je opljačkao prošle godine.

Čoveče, ovo uopšte nema smisla. Gde li mu je vikodin?

Uključio je televizor i pošao u kupatilo. Kako je otvorio ormarić s lekovima, desetine bočica i ko zna čega popada u umivaonik. Prodžarao je po gomili i našao bočicu s vikodinom. Barem se nadao da je to vikodin. Pošto ga je kupio na crno od tipa koji je tvrdio da ga je prošvercovao iz Kanade, to su mogli isto tako da budu i dečji vitamini.

Na lokalnim televizijskim vestima prikazivao se požar, i reporteri su hteli da saznaju nešto više od suseda jer, zaista, tako uvek možeš svašta da otkriješ. Oglasi se Rejev mobilni telefon. Na ekranu iskoči Festerov broj.

„Šta ima?“, pitao je Rej i sručio se na kauč.

„Grozno zvučiš.“

„Neko me je zaskočio čim sam izašao s Ajrinog bar micvaha.“

„Stvarno?“

„Aha. Udario me je u glavu bejzbol palicom.“

„Je li ti nešto ukrao?“

„Aparat.“

„Čekaj malo, znači nemaš današnje slike?“

„Ne, ne, ne uzrujavaj se“, kazao je Rej. „Zaista mi je dobro.“

„U sebi umirem od brige. Pitam te za slike ne bih li zavarao bol.“

„Imam ih“, rekao je Rej.

„Kako to?“

Glava ga je isuviše bolela da bi mnogo objašnjavao. Osim toga, vikodin ga je već bacao u zemlju zaborava. „Ne brini. Slike su na sigurnom.“

Pre nekoliko godina, dok je jedno vreme radio kao „pravi“ paparaco, Rej je napravio divne kompromitujuće snimke izvesnog velikog glumca homoseksualca kako krišom od dečka izlazi – pazi sad! – sa ženom. Glumčev telohranitelj oteo mu je aparat i uništio memorijsku karticu. Otada Rej koristi mogućnost slanja s foto-aparata – nešto slično onome što većina ljudi ima na mobilnim telefonima s ugrađenim aparatom –automatski na svakih deset minuta šalje imejl sa slikama s aparata.

„Zato te i zovem”, rekao je Fester. „Hitno su mi potrebne. Odaberi pet slika i pošalji mi ih večeras. Ajrin otac hoće da mu odmah napravimo naš najnoviji artikal – držač za papir u obliku kocke sa slikama.”

Na vestima je kamera prešla na „vremensku prognozerku”, zaobljenu mačkicu u tesnom crvenom džemperu. Mamac za gledanost. Kad je ova seksi ženska završila sa satelitskim snimkom, a na ekranu se pojavio natapirani voditelj, Reju su oči počele da se sklapaju.

„Reju?”

„Pet fotki za držač za papir u obliku kocke.”

„Tako je.”

„Kocka ima šest stranica”, primetio je Rej.

„Opa, kakav matematički genije. Šesta stranica je za ime, datum i Davidovu zvezdu.”

„Kapiram.”

„Slike su mi potrebne što je pre moguće.”

„U redu.”

„Znači, sve je cakum-pakum”, zaključio je Fester. „Sem što, ovaj, bez aparata ne možeš sutra da odradiš Džordža Kvelera. Ne brini. Naći ću nekog drugog.”

„Sad ću mirno spavati.”

„Čudan si ti neki svat, Reju. Pošalji mi slike. Onda se malo odmori.”

„Festeru, rasplakao si me svojom brigom.”

Završili su razgovor. Rej se zavalio na kauč. Osetio je čudotvorno dejstvo leka. Gotovo se nasmešio. Na televiziji je voditelj govorio veoma potresnim glasom: „Nestao je naš sugrađanin Karlton Flin. Kod doka mu je pronađen auto s otvorenim vratima...”

Rej je otvorio oko i provirio. Na ekranu je sad bio neki nedozreo muškarac crne kose s ušiljenim izbeljenim pramenovima i s alkam u uhu. Za slikanje je isturio usne kao u poljubac, ispod je stajao potpis „Nestao”, a verovatno je trebalo da piše „Krelac”. Rej se namrštio, a glavom mu je minula zalutala, neodređena briga, koju trenutno nije bio u stanju da obradi. Čitavim telom je žudeo za snom, ali ako odmah ne pošalje slike, Fester će ga opet zvati, a bolje je da to izbegne. S velikim naporom uspeo je da ustane. Odbauljao je do kuhinjskog stola, uključio laptop i proverio jesu li mu fotografije stigle do računara.

Stigle su.

Nešto ga je kopkalo u dnu svesti, ali nije znao šta. Možda nešto sasvim nebitno. A možda i nešto vrlo važno. Moguće, i najverovatnije, da mu je udarac bejzbol palicom raspršio deliće lobanje, koji su ga doslovno grebuckali po mozgu.

Slike s bar micvaha pojavile su se obrnutim redosledom – prvo su izašle one poslednje snimljene. Brzo ih je pregledao, pa odabrao jednu s plesa, jednu porodičnu, jednu s čitanja Tore, te s rabinom i kako baba ljubi Ajru u obraz.

Ukupno pet. Prikačio ih je uz Festerovu imejl-adresu i kliknuo na SEND. Posao obavljen.

Osećao je takav umor da nije znao može li da ustane sa stolice i stigne do kreveta. Razmišljao je da li da jednostavno spusti glavu na kuhinjski sto i odrema kad se setio ostalih slika s memorijske kartice, onih koje je snimio istog dana, pre bar micvaha.

Grudi mu je preplavio snažan osećaj tuge.

Ponovo je išao u onaj prokleti park i fotografisao po njemu. Glupo, ali to je radio svake godine. Ni sam nije znao zašto. A možda je i znao, što je još gore. Objektiv aparata pružao mu je odstojanje, perspektivu, omogućavao mu da se oseća bezbedno. Možda je upravo to to. Moguće da sama činjenica što ono stravično mesto vidi iz tog neobično umirujućeg ugla nekako promeni ono što, naravno, nikako ne može biti promenjeno.

Na monitoru je gledao slike koje je tog prepodneva snimio – pa se setio još nečega. Momka s ušiljenom kosom i alkam u uhu.

Dva minuta kasnije našao je šta je tražio. Čitavo telo prožela mu je jeza kad je shvatio šta se dogodilo.

Napadač nije hteo da dođe do aparata. Tražio je jednu sliku.

Ovu sliku.

DRUGO POGLAVLJE

ŽIVOT KAKVIM JE MEGAN PIRS ŽIVELA, predstavljao je san svake majke dece školskog uzrasta, no ona ga nimalo nije volela.

Zatvorivši zamrzivač, pogledala je kćerku i sina kroz prozor isturenog kuhinjskog kutka za porodični obed. Kroz stakla je prodiralo „prvo jutarnje svetlo”, kako je to objasnio arhitekta. Tek preuređena kuhinja imala je i plinski šporet, kućne aparate marke *Mile*, mermerni pult u sredini i sjajnu vezu s dnevnom sobom, gde su se nalazili televizor ogromnog ekrana, bioskopske stolice s držačem za čašu i zvučnici dovoljni i za rok koncert.

Kejli, njena petnaestogodišnja kćerka, gnjavila je u dvorištu svog mlađeg brata Džordana. Megan je uzdahnula i otvorila prozor. „Prekini, Kejli.”

„Ništa ne radim.”

„Stojim ovde i gledam te.”

Kejli se podbočila. Petnaest godina – to burno vreme odrastanja zaglavljeno između detinjstva i zrelosti, s tek proključalim telom i hormonima. Megan ga se dobro sećala.

„Šta si videla?”, izazovno ju je pitala Kejli.

„Videla sam da gnjaviš brata.”

„Ti si unutra. Ništa nisi mogla da čuješ. Mogla sam da kažem prosto: ‘Džordane, mnogo te volim.’”

„Nije to rekla!”, povikao je Džordan.

„Znam da nije”, kazala je Megan.

„Nazvala me je gubitnikom i rekla da nemam drugova!”

Megan je uzdahnula. „Kejli.

„Nisam to rekla!”

Megan se samo namrštila.

„Njegova reč protiv moje”, negodovala je Kejli. „Zašto si uvek na njegovoj strani?”

Svako dete, pomislila je Megan, liči na frustriranog advokata koji traži rupe u zakonu i nemoguće dokaze, pa se raspravlja do najbeznačajnijih sitnica.

„Večeras imaš trening”, rekla je kćerki.

Ova je spustila glavu na rame i sva se srozala.

„Moram li da idem?”

„Mlada damo, obavezala si se timu.”

Iako je slične reči izgovorila već nebrojeno puta, Megan prosto nije verovala da one potiču iz njenih usta.

„Ali ne ide mi se”, ječala je Kejli. „Tako sam umorna. A kasnije, znaš, treba da se vidim sa Džindžer da...”

Kejli je možda još govorila, ali se Megan okrenula, nimalo zainteresovana. U dnevnoj sobi, njen muž Dejv, opružen u sivoj trenerci, gledao je najnovijeg propalog filmskog glumca kako se u nekom neukusnom intervjuu razmeće brojem žena koje je ostavio i godina tokom kojih je žeo uspehe po striptiz klubovima. Glumac je izgledao mahnit, a oči su mu bile iskolačene, očigledno od nečeg što mu daje lekar lake ruke.

Dejv je s gnušanjem vrteo glavom.

„Kuda ide ovaj svet?”, pitao je pokazujući na ekran. „Pogledaj samo ovog drkadžiju. Kakva budaletina.”

Megan je klimnula glavom i uzdržala se da se osmehne. Pre mnogo godina tu istu budaletinu vrlo je dobro poznavala. Čak predobro. Ta budaletina zapravo je bio sasvim fin tip, davao je dobre napojnice, uživao u seksu utroje i plakao kao dete kad bi se napio.

No to je bilo davno.

Dejv se okrenuo i ozareno joj se osmehnuo. „Ćao, dušo.”

„Ćao.”

Kad god bi je ugledao, smešio bi se kao da je vidi prvi put, a ona je bila svesna toga da je imala sreće i da bi na tome trebalo da bude zahvalna. Ovo je sad njen život. Onaj stari život – o kojem niko u ovoj srećnoj periferijskoj zemlji čuda s mirnim ulicama, dobrim školama i kućama od opeke ništa nije znao – ugušen je i sahranjen.

„Hoćeš da ja odvezem Kejli na fudbal?”, upitao je Dejv.

„Mogu i ja.”

„Jesi li sigurna?”

Klimnula je glavom. Ni sam Dejv nije znao istinu o ženi s kojom deli postelju već šesnaest godina. Pa čak ni kako joj se zapravo piše ime. Izgovara se isto, ali se piše *Maygin*. Računari i isprave poznaju samo pisanje. Pitala bi ona majku otkud taj čudan način pisanja, ali majka joj je umrla dok ona još nije progovorila. Oca nije poznavala niti je znala ko je. Ostala je siročić kao sasvim mala, imala je teško detinjstvo i završila kao striptizeta po Vegasu i Atlantik Sitiju, a zatim je otišla još korak dalje i zavolela svoj posao. Upravo tako – zavolela ga je. Bio je zabavan, uzbudljiv, pun naboja. Uvek se nešto događalo, uvek je postojao prizvuk opasnosti, raznih mogućnosti i strasti.

„Mama?”

Bio je to Džordan. „Molim, dušo.”

„Gospođa Fridman kaže da nisi potpisala odobrenje za izlet.”

„Poslaću joj imejl.”

„Kaže da je rok bio do petka.”

„Ništa ti ne brini, dušo.”

Džordanu je bilo potrebno još malo vremena, ali se na kraju umirio.

Megan je znala kako treba da bude zahvalna. U njenom starom životu devojke rano umiru. U tom svetu svako osećanje i svaki sekund suviše su intenzivni – život na deseti stepen – a to se ne slaže s dugovečnošću. Taj život te sažeže i naprosto rastrgne. Takav posao ima opojna svojstva. Opasnost mu je sastavni deo. Kad se konačno sve otrglo, kad je Meganin život i sam iznenada došao u opasnost, ne samo da je našla izlaz već je počela iz početka, preporodila se ako hoćete, uz muža punog ljubavi, divnu decu, kuću sa četiri spavaće sobe i bazenom u dvorištu.

Skoro sasvim slučajno, Megan Pirs se iskobeljala iz ponora onog što bi se moglo nazvati moralnom kaljugom i obrela usred velikog američkog sna. Da bi se izbavila, držala se ispravno i gotovo samu sebe ubedila kako je ovo najbolji mogući svet. A zašto i ne bi bio? Čitavog života i ona je, kao i svi mi ostali, u filmovima i na televiziji zasipana prizorima koji pokazuju da je njen stari život pogrešan, nemoralan, da neće potrajati – dok je ovaj sadašnji, sa porodicom, u kući sa belom drvenom ogradom, ispravan i blažen i na njemu joj se može zavideti.

Međutim, umesto da bude zahvalna i presrećna što je baš ona, s razornog puta kojim je išla, završila s onim o čemu svaka devojčica sanja, istina je da joj je stari život nedostajao. Posle mnogo godina priznala je sebi da i dalje čezne za onim mračnim prostorijama, požudnim, gladnim pogledima neznanaca, treštećom muzikom punom ritma, ludom svetlošću, skokovima adrenalina.

A sad?

Promenivši kanal, Dejv je pitao: „Znači, ne smeta ti da je odvezeš? Zato što su sad *Džetsi*.”

Preturajući po torbi za opremu, Kejli je pitala: „Mama, gde mi je dres? Jesi li ga oprala kao što sam te zamolila?”

Otvarajući friz, Džordan je pitao: „Možeš li da mi napraviš pohovani kačkavalj u aparatu za sendviče? Samo ne s onim integralnim hlebom.”

Volela ih je. Zaista. Ali tu i tamo, kao danas, shvatila bi kako se, posle mladosti provedene na klizavoj ivici, smirila na porodičnom putu zaslepljujuće monotonije, kako se svakog dana trudila da izvede istu predstavu s istim igračima od prethodnog dana, samo što je svaki igrač bio dan stariji. Pitala se zbog čega tako mora da bude, zbog čega smo primorani da odaberemo jedan život. Zašto uporno tražimo da bude samo jedno moguće „ja”, jedan život koji nas upotpunjava? Zbog čega ne možemo imati više identiteta? Konačno, zašto moramo da zatremo jedan život da bismo stvorili novi? Tvrdimo da težimo onom „uravnoteženo raznovrsnom”, renesansnom čoveku ili ženi u sebi, ali jedina raznovrsnost kod nas je kozmetička. U stvarnosti, radimo sve što možemo da prigušimo taj duh, da se uskladimo, da se odredimo kao jedno jedino.

Dejv se vratio na kanal s propalom filmskom zvezdom.

„Ovaj tip”, počeo je vrteći glavom. No čim je čula onaj poznati mahniti glas, Megan se vratila u prošlost – njegovim rukama u njenim tangama, uplakanom licu priljubljenom uz njena leđa.

„*Kesi, ti me jedina razumeš...*”

Da, to joj je nedostajalo. Zar je zaista bilo tako strašno?

Smatrala je da nije, ali ju je uporno progonilo. Je li pogrešila? Svih ovih godina, te uspomene, život te Kesi – zato što u tom svetu niko ne koristi pravo ime – držala je zaključane negde nakraj pameti. A onda, pre nekoliko dana, skinula je katanac s vrata i odškrinula ih. Brzo ih je ponovo zalupila i zabravila. No kroz taj prorez pustila je Kesi da nakratko pogleda svet između *Maygin* i Megan i najednom bila sigurna da će trpeti posledice.

Dejv se skotrljao s kauča i pošao u kupatilo, zadenuvši novine pod mišku. Megan je zagrejala aparat za sendviče i poslala da uzme beli hleb. Samo što je otvorila fioku, zazvonio je telefon elektronskim cvrkutom. Kejli je stajala pored njega, uporno kucajući poruku.

„Hoćeš li da se javiš?“, pitala je Megan.

„Nije za mene.“

Mobilni telefon Kejli je potezala i javljala se na njega brzinom koja bi postidela i Vajata Erpa, ali fiksni telefon i brojevi nepoznati kaseltonskoj tinejdžerskoj zajednici uopšte je nisu zanimali.

„Javi se, molim te.“

„Nema svrhe. Samo ću ti dodati slušalicu.“

Džordan, koji se u osetljivom dobu od jedanaest godina uvek trudio da održava mir, dohvatio je slušalicu. „Halo?“

Slušao je trenutak, pa rekao: „Pogrešili ste broj.“ A zatim je dodao nešto od čega se Megan sledila: „Ovde nema Kesi.“

Uz izgovor da dostavljači uvek upamte pogrešno ime – a znala je da su joj deca sasvim zaokupljena sobom, pa je ionako neće ispitivati – Megan je uzela telefon i otišla u drugu prostoriju.

Prislonila je slušalicu uz uho, a glas koji nije čula već sedamnaest godina rekao je: „Izvini što te zovem ovako, ali mislim da treba da se nađemo.“

* * *

MEGAN JE ODVEZLA KEJLI NA FUDBALSKI TRENING.

Uprkos onoj bombi od telefonskog poziva, bila je prilično mirna i pribrana. Suznih očiju, zaustavila je auto i pogledala kćerku.

Ova je rekla: „Šta je?“

„Ništa. Kad ti se završava trening?“

„Ne znam. Možda ću posle izaći s Gejbi i Čaki.“

Možda u ovom slučaju znači *sigurno*. „Gde ćete?“

Kejli je slegnula ramenima. „U grad.“

Divan neodređen tinejdžerski odgovor. „Gde u grad?“

„Ne znam, mama“, rekla je Kejli pomalo ljutito. Želela je da završi s ispitivanjem, ali nije htela da iznervira majku pa da joj bude zabranjen izlazak. „Idemo samo da blejimo.“

„Jesi li uradila sve domaće?”

Megan se razbesnela na sebe čim je izgovorila to pitanje. Prava mama. Digla je ruku i rekla kćerki: „Nema veze. Hajde. Lepo se provedi.”

Kejli ju je pogledala kao da joj je tog časa nikla ručica na čelu. Zatim je slegla ramenima, izašla iz kola i otrčala. Kao i uvek, Megan je gledala za njom. Bez obzira na to što joj je kćerka već dovoljno odrasla da sama uđe na teren, pratila ju je pogledom sve dok se nije uverila da je na bezbednom.

Deset minuta kasnije zaustavila je auto iza *Starbaksa*. Pogledala je na sat. Petnaest minuta do sastanka.

Uzela je kafu s mlekom i našla mesto u dnu. Za stolom levo od nje, grupa mladih majki – neispavanih, umrljane odeće, beskrajno srećnih i s bebama – bučno je ćeretala. Pominjale su najbolja nova kolica, ogradice koje se najlakše sklapaju i koliko treba dojiti dete. Raspravljale su o drvenim penjalicama za igru s gumenom podlogom, o tome u kojoj godini je najbolje ukinuti dudu-varalicu, koja su najbezbednija sedišta za auto, je li bolje nositi bebu spreda, na leđima ili na boku. Jedna se razmetala time kako je njen sin Todi „tako osetljiv prema potrebama druge dece iako ima tek osamnaest meseci”.

Megan se smeškala žaleći što ne može opet da bude kao one. Obožavala je taj period ali, kao što biva i s ostalim razdobljima života – kad se osvrneš na njih, zapitaš se kad su ti uradili lobotomiju. Znala je šta će se dalje događati s tim majkama – biraće odgovarajuće obdanište kao da je to pitanje života ili smrti, čekaće u redu da pokupe decu, nameštati ih da se igraju s vršnjacima iz najboljih porodica, voditi ih na časove ritmike, treninge karatea i lakrosa, intenzivni tečaj francuskog, u većitoj vrtešci smenjivanja u vožnji s drugim roditeljima. Sreća će se preobraziti u užurbanost, a ova će postati navika. Muž, koji je u početku pun razumevanja, polako će početi da gundā jer više ne želiš da vodiš ljubav onoliko kao pre bebe. Vas dvoje kao par, koji ste se nekada iskradali ne biste li radili ono na svakom mogućem mestu, sad jedva i pogledate jedno drugo kad se skinete. Misliš da to nije važno – da je prirodno i neizbežno – međutim, prosto se udaljite. Volite se, u izvesnom smislu i više nego ranije, ali udaljavate se, pa ili se protiv toga ne boriš ili to uopšte i ne primećuješ. Postaješ staratelj deci, sve ti se vrti oko poroda i čitav svet ti postane uljudan, sređen i topao – a u isto vreme izluđujući, prigušujući i utnuo.

„Gle, gle, gle”

Poznati glas izmami Megan osmeh. I dalje je imao seksi prizvuk od viskija, cigareta i burnih noći, u kojima je svaka reč bila obojena smehom i dvostrukim značenjem.

„Ćao, Lorejn.”

Ova joj se nasmešila jednom stranom usana. Bila je krupna, mesnata, sva zaobljena i trudila se da to svi primete. Sa ogromnom kosom, loše ofarbanom u plavo, i u odeći naoko dva-tri broja manjoj, koja joj je ipak pristajala, Lorejn je, posle svih godina, i dalje ostavljala utisak. Čak su i one mamice ućutale i upiljile se u nju uz određenu dozu prezira. Kratko ih je pogledala, dajući im do znanja

da zna šta misle, a i da s tim mišljenjem mogu da se slikaju. Mamice su skrenule poglede.

„Dobro izgledaš, mala”, rekla je Lorejn.

Sela je praveći predstavu od toga. Prošlo je, bogami, sedamnaest godina. Lorejn je tad bila domaćica/menadžer/kelnerica za koktele/šankerka. Živela je punim plućima, žestoko i bez pardona.

„Nedostajala si mi”, rekla je Megan.

„Jest, primetila sam po svim onim razglednicama.”

„Žao mi je što se nisam javljala.”

Lorejn je odmahнула rukom, kao da ne želi da se razneži. Potražila je po torbici i izvadila cigaretu. Mamice iz blizine graknule su kao da je izvukla vatreno oružje. „Čoveče, trebalo bi da zapalim ovo tek da ih vidim kako beže.”

Megan se nagla k njoj. „Ako nemaš ništa protiv što pitam, kako si me pronašla?”

Lorejn se ponovo osmehnula polovinom usta. „Hajde, dušo. Oduvek sam znala. Znaš da imam oči na sve strane.”

Megan je htela još da se raspituje, ali ju je zadržao Lorejnin ton.

„Nego, vidi ti nju”, počela je. „Udata, s decom i velikom kućom. Na parkiralištu ima mnogo belih kadilaka eskalada. Je li neki od njih tvoj?”

„Nije. Moj je crni dženeral motors akadija.”

Lorejn je klimnula glavom kao da taj odgovor ima neko više značenje. „Da budem iskrena, ipak mi je drago što si ovde našla nešto. Znaš, oduvek sam smatrala da ćeš do kraja života ostati u poslu. Kao ja.”

Kratko se zakikotala i zavrtela glavom.

„Znam”, rekla je Megan. „I sebe sam iznenadila.”

„Naravno, ne biraju same sve devojke koje završe ispravno.” Lorejn je skrenula pogled kao da je ova primedba tek usputna. Obe su znale da nije. „A umele smo da se provodimo, zar ne?”

„Umele smo.”

„Ja se još provodim”, rekla je. „Ovo”, očima je pokazala na mamice, „mislim, poštujem ja to. Zaista. Ali ne znam. Nije to za mene.” Slegla je ramenima. „Možda sam presebična. Kao da imam poremećaj održavanja pažnje ili nešto slično. Potreban mi je podsticaj.”

„Veruj mi da deca umeju da podstaknu.”

„Je l’?”, rekla je, očigledno s nevericom. „No drago mi je da to čujem.”

Megan nije znala kako da nastavi. „Znači, još radiš u *Šlagu*?”

„Aha. Uglavnom za šankom.”

„Otkud ovaj iznenadni poziv?”

Lorejn se igrala nepripaljenom cigaretom. Mamice su se vratile besmislenom čavrljanju, mada bez onog predašnjeg oduševljenja. Stalno su gledale u Lorejn, kao da je ona virus ubačen u njihov periferijski život sa zadatkom da ga uništi.

„Kao što rekoh, oduvek sam znala gde si. Nikad ništa ne bih rekla. To ti je jasno, zar ne?”

„Jeste.”

„Nisam ni sad htela da te gnjavim. Pobegla si, poslednje što želim jeste da te ponovo uvlačim u sve.”

„Ali?”

Lorejn ju je pogledala pravo u oči. „Neko te je primetio. Ili bi trebalo da kažem da je primetio Kesi.”

Megan se promeškola na stolici.

„Dolazila si u *Šlag*, zar ne?”

Nije odgovorila.

„Hej, shvatam. Veruj mi. Kad bih se ja po čitav dan družila s ovim cvečkama”, pokazala je palcem onaj majčinski kružok, „dušu bih dala da s vremena na vreme izađem.”

Megan je spustila pogled na kafu kao da u njoj traži odgovor. Zaista je bila u *Šlagu*, mada samo jednom. Pre dve nedelje, pred godišnjicu svog bega, otišla je u Atlantik Siti zbog obične obuke i predavanja. Kako su joj deca porasla, rešila je da se oprobala kao agent za nekretnine. Poslednjih nekoliko godina, uporno je smišljala šta bi mogla sledeće – već je imala ličnog trenera i časove joge i keramike, a na kraju je pristupila grupi za pisanje autobiografije, što je u njenom slučaju, naravno, bio rad čiste fikcije. Svaka ta aktivnost za nju je predstavljala beznađežan korak da pronađe neuhvatljivo „ispunjenje” za kojim žude oni koji imaju sve. U stvarnosti, oni dižu pogled kad bi verovatno trebalo da ga spuste, tragaju za prosvećenom duhovnošću kad – sve vreme je Megan to znala – odgovor možda leži u nečem osnovnom i jednostavnom.

Da je neko pita, tvrdila bi kako to nije planirala. Dogodilo se u trenu, ništa naročito, ali druge večeri u hotelu *Tropikana*, na samo dva bloka od *Šlaga*, natukla je najtešnju odeću i otišla u klub.

„Ti si me videla?”, pitala je Megan.

„Nisam. A pretpostavljam da me nisi potražila.”

U Lorejninom glasu čuo se prizvuk uvređenosti. Megan je videla staru prijateljicu za šankom, ali se držala podalje. Klub je veliki i mračan. Na takvim mestima ljudi vole da se izgube. Tamo je lako ostati neprimećen.

„Nisam nameravala...” Megan je ućutala. „Ko me je onda video?”

„Ne znam. Ali istina je?”

„Bila sam samo jednom”, kazala je.

Lorejn ništa nije rekla.

„Ne razumem. Šta tu ne valja?”

„Zašto si išla?”

„Zar je bitno?”

„Meni nije”, kazala je Lorejn. „No jedan pajkan je to saznao. Isti onaj koji te je još onda tražio. Sve ovo vreme nije odustajao.”

„Misliš da će me sad naći?”

„Da”, odgovorila je Lorejn. „Mislim da postoji mogućnost da te pronađe.”

„Znači, ovaj susret je upozorenje?”

„Tako nešto.”

„Šta je još?”

„Ne znam šta se dogodilo one noći”, rekla je Lorejn. „Ne želim ni da znam. Zadovoljna sam. Imam svoj život. Radim šta mi je volja i s kim mi je volja. Ne zabadam nos u tuđa posla, razumeš šta hoću da kažem?”

„Razumem.”

„Možda i grešim. Hoću da kažem, znaš kako je u klubu. Slabo osvetljenje. A i prošlo je, koliko već, sedamnaest godina? Možda sam pogrešila. Bilo je to samo na tren, ali čini mi se da je bilo iste večeri kad si se i ti tamo pojavila. Međutim, kako to da si ti došla, a neko drugi je sad nestao...”

„O čemu pričaš, Lorejn? Koga si videla?”

Lorejn je podigla pogled i progutala knedlu. „Stjuarta”, rekla je igrajući se cigaretom. „Mislim da sam videla Stjuarta Grina.”

TREĆE POGLAVLJE

TEŠKO UZDAHNUVŠI, detektiv Brum je prišao ukletoj kući i zazvonio. Vrata je otvorila Sara i, uopšte ga ne gledajući, rekla: „Uđi”. Sramežljivo je obrisao noge, skinuo stari mantil i prebacio ga preko ruke. U kući se svih ovih godina ništa nije promenilo. Prevaziđene ugrađene reflektorke, beli kožni kauč, stara fotelja s naslonom za noge u uglu – sve je bilo isto. Čak nisu menjane ni fotografije nad kaminom. Sara je dugo, bar pet godina, uz onu fotelju držala muževljeve papuče. Više ih nije bilo, ali je fotelja ostala. Brum se pitao da li je na nju ikad neko sedao.

Izgledalo je kao da kuća odbija da krene dalje, kao da zidovi i tavanice tuguju i čekaju. Ili je to samo projekcija. Ljudima su potrebni odgovori. Treba im izvesnost. Brum je znao da je nada divna, ali ona može da te lomi iz dana u dan. Nada ume da bude najokrutnija na svetu.

„Propustio si godišnjicu”, rekla je Sara.

Klimnuo je glavom jer zasad nije bio spreman da joj objašnjava zbog čega je tako. „Kako su deca?”

„Dobro.”

Sarina deca su već takoreći odrasla. Suzi je brucoš na Baknelu. Brendon je maturant. Bili su sasvim mali kad im je otac nestao, kad je istrgnut iz ovog urednog domaćinstva da ga njegovi voljeni više nikad ne vide. Brum nije rešio ovaj slučaj, a nije ga ni napustio. Nije trebalo da se lično veže. Znao je to. Ipak se vezao. Išao je na Suzine javne časove plesa. Učio je Brendona da baca bejzbol lopticu. Na svoju veliku sramotu, pre dvanaest godina čak je previše popio sa Sarom i prenoćio kod nje.

„Kako ti je na novom poslu?”, upita je.

„Dobro.”

„Stiže li ti uskoro sestra?”

Uzdahnula je. „Da.”

I dalje je bila privlačna. S godinama je oko očiju i usta dobila bore. Nekim ženama zrelost lepo stoji. Sara je jedna od njih.

Uz to je prebrodila i rak, još pre više od dvadeset godina. To je rekla Brumu onog dana kad su se upoznali, u istoj ovoj sobi, kad je došao kao istražitelj nestanka. Objasnila mu je kako je dobila dijagnozu u trudnoći sa Suzi. Da joj nije bilo muža, tvrdila je, ne bi preživela. Želela je da Brum to ima na umu. Kad se sve činilo bezizlazno, kad je zbog hemioterapije stalno povraćala, kad je izgubila kosu i lepotu, kad joj se telo raspadalo i kad niko, pa ni ona sama, više nije imao nade – opet ta reč – uz nju je ostao samo i jedino on.

Što je još jedan dokaz kako nema objašnjenja za složenost i licemernost ljudske prirode.

Stajao je uz nju. Držao joj je čelo usred noći. Davao joj je lekove, ljubio je u obraz, grlio drhtavo telo, pa se osećala voljeno.

Gledala je Bruma pravo u oči dok mu je sve to govorila jer je želela da ostane na slučaju, da ne zanemari njenog muža kao odbeglog, da se lično umeša, da joj pronađe srodnu dušu zato što ona prosto nije mogla da živi bez njega.

Posle sedamnaest godina, uprkos tome što je saznao izvesne neprijatne istine, Brum je i dalje bio tu. A gde je Sarin muž i srodna duša, ostala je velika tajna.

Brum je sad pogledao u Saru. „To je dobro”, rekao je, shvativši kako zvuči prazno. „Hoću da kažem, to što ti dolazi sestra. Znam da voliš kad ona dođe.”

„Da, sjajno je”, prihvatila je Sara sasvim ravnodušno.

„Brume?”

„Molim?”

„Otkud ovo ćaskanje?”

Spustio je pogled na šake. „Samo se trudim da budem fin.”

„Ne. Brume, ti nikad nisi tek tako fin. I nikad ne ćaskaš.”

„U pravu si.”

„Dakle?”

Uprkos svem trudu – jarkožutoj boji, svežem cveću – Brum je u kući osećao samo propadanje. Ovu porodicu su uništile godine neizvesnosti. Deca su proživela teška vremena. Suzi je dvaput uhvaćena kako vozi pod dejstvom alkohola. Kod Brendona su pronašli drogu. Brum je oboma pomogao da se izvuku iz nevolje. Kuća još izgleda kao da im je otac juče nestao – sleđena u vremenu, čeka njegov povratak.

Sara je iskolačila oči kao da ju je pogodilo neko bolno saznanje. „Jesi li otkrio...?”

„Nisam.”

„Šta je onda?”

„Možda nije ništa”, petljao je Brum.

„Ali?”

Brum se nalaktio na butine, a glavu spustio u šake. Duboko je udahnuo i pogledao joj u izmučene oči. „Nestao je još jedan čovek iz grada. Možda si videla na vestima. Zove se Karlton Flin.”

Sara se zbunila. „Kad kažeš nestao...”

„Baš kao...” Ućutao je. „Karlton Flin je živeo svoj život i odjednom – puf – nestao. Bez traga.”

Sara je pokušala da shvati šta joj govori. „Ali... kao što si mi od početka govorio, ljudi nestaju, zar ne?”

Klimnuo je glavom.

„Nekad vlastitom voljom”, nastavila je. „Nekad ne. Ali to se događa.”

„Tačno.”

„Znači, sedamnaest godina posle nestanka mog muža, neki drugi čovek, taj Karlton Flin, nestane. Ne vidim kakve to veze ima.”

„Možda nema nikakve”, složio se Brum.

Primakla mu se. „Ali?”

„Ali zato nisam došao na godišnjicu.”

„Šta to znači?”

Nije znao koliko da joj oda. Pa čak ni koliko su njegova saznanja uopšte tačna. Razvio je jednu teoriju koja ga je tištala u stomaku i nije mu dala da zaspi, ali to je jedino što je imao.

„Dan kad je Karlton Flin nestao”, rekao je.

„Šta s njim?”

„Zato nisam došao ovamo. Nestao je na godišnjicu. Osamnaestog februara – tačno sedamnaest godina od dana kad je nestao tvoj muž.”

Sara se na tren skamenila. „Tačno posle sedamnaest godina.”

„Da.”

„Šta to znači? Sedamnaest godina. Možda je samo slučajnost. Da je pet, deset ili dvadeset godina. Ali sedamnaest?”

Ništa joj nije odgovorio već ju je pustio da sama zaključi.

Sara je rekla: „Pretpostavljam da si, šta? Proverio još neke nestale? Da vidiš postoji li obrazac?”

„Jesam.”

„I?”

„Samo za njih dvojicu pouzdano znamo da su nestali osamnaestog februara – tvoj muž i Karlton Flin.”

„Pouzdanost znamo?”, ponovila je.

On je duboko disao. „Prošle godine, četrnaestog marta, prijavljen je nestanak Stivena Klarksona, još jednog čoveka iz grada. Tri godine pre njega, dvadeset sedmog februara, prijavljen je još jedan nestanak.”

„Ni jedan ni drugi nisu pronađeni?”

„Tačno.

Sara proguta knedlu. „Možda nije u pitanju datum. Možda su značajni februar ili mart.”

„Ne verujem. Ili bar nisam verovao u to. Znaš, još dvojica – Piter Berman i Greg Vagman – mogli su da nestanu mnogo ranije. Jedan je bio skitnica, drugi vozač kamiona. Obojica su bili neoženjeni i bez bliskih srodnika. Kad takvih ljudi nema dvadeset četiri sata kod kuće, pa, ko to još primeti? Ti si, naravno, primetila. Ali ako je čovek neženja ili razveden ili ako mnogo putuje...”

„Mogli bi da prođu dani, pa i nedelje dok se to ne prijavi”, dovršila mu je Sara rečenicu.

„Pa i duže.”

„Znači, i ta dvojica su mogla da nestanu osamnaestog februara.”

„Nije baš tako jednostavno”, rekao je Brum.

„Zašto nije?”

„Jer što više posmatram, sve mi je teže da uočim obrazac. Vagman je, na primer, bio iz Bafala – nije odavde. Niko ne zna odakle je i kada nestao, ali uspeo sam da mu saznam kretanja toliko da znam kako je mogao proći kroz Atlantik Siti u februaru.”

Sara je razmislila o tome. „Pomenuo si petoricu, sa Stjuartom, u poslednjih sedamnaest godina. Ima li ih još?”

„I da i ne. Sve u svemu, pronašao sam devetoricu njih koji bi se eventualno mogli svrstati u taj obrazac. No ima slučajeva kad se teorija poljulja.”

„Recimo?”

„Pre dve godine, sedmog februara, majka izvesnog Klajda Homera prijavila je da je ovaj nestao.”

„Znači, nije osamnaesti februar.”

„Verovatno nije.”

„Možda je mesec februar.”

„Možda. U tome je nevolja s teorijama i obrascima. Za njih je potrebno vreme. Još prikupljam dokaze.”

Oči su joj se ispunile suzama. Treptanjem ih je odagnala. „Ne shvatam. Kako to niko ne primećuje, a toliko ljudi je nestalo?”

„Šta da primete?”, pitao je Brum. „Ni sam još ne vidim ništa jasno. Ljudi stalno nestaju. Većina ih pobegne. Većina ostane bez novca ili ionako nema ništa ili im poverioci dahću za vratom – zato oni započnu nov život. Odu na drugi kraj zemlje. Ponekad promene ime. Ponekad ga zadrže. Mnoge od njih... ovaj, niko ne traži. Niko ne želi da ih nađe. Jedna žena s kojom sam razgovarao preklinjala me je da joj ne nađem muža. Imala je troje dece s tim tipom. Smatrala je da je pobegao s nekom – kako je sama rekla – ‘droljastom kurvom’, a to je najbolje što se porodici desilo za mnogo godina.”

Ćutali su nekoliko trenutaka.

„A šta je s onima pre?”, pitala je Sara.

Brum je znao na šta misli, ali je ipak pitao: „Pre?”

„Pre Stjuarta. Je li iko nestao pre mog muža?”

Prošao je prstima kroz kosu i digao glavu. Pogledi su im se sreli. „Ništa nisam našao”, rekao je. „Ako je ovo obrazac, onda počinje upravo od Stjuarta.”

ČETVRTO POGLAVLJE

REJA JE PROBUDILO KUCANJE.

Zaškiljio je na jedno oko i odmah zažalio. Svetlost ga je ubola kao nož. Uhvatio se za glavu obema šakama jer se uplašio da će mu se zaista raspasti od onog što je u njoj grovalo.

„Otvaraj, Reju.”

Bio je to Fester.

„Reju?”

Opet je pokucao. Svaki udarac u vrata Rej je osetio kao malj na slepoočnici. Izbacio je noge iz kreveta i uspeo da sedne dok mu je u glavi bučalo. Uz desno stopalo stajala mu je prazna flaša burbona. Uh. Obeznanio se – ne, nažalost, opet je imao „pomračenje” – na kauču i ne trudeći se da ga razvuče u krevet. Legao je bez ćebeta. Bez jastuka. Verovatno mu se i vrat ukočio, ali to nije ni osećao zbog onog pulsirajućeg bola.

„Reju?”

„Čas”, rekao je ovaj jer više nije uspeo da izusti.

Imao je utisak da mu je mamurluk podignut na deseti stepen. U prvi mah nije mogao da se seti šta se dogodilo prethodne večeri, šta je izazvalo ovoliku tegobu. Ali pamtio je da se poslednji put slično osećao još onda kad se za njega sve završilo. Tada je bio foto-reporter *Asošiejtid presa* i putovao sa dvadeset četvrtim pešadijskim pukom u Irak u Prvom zalivskom ratu kad je eksplodirala mina. Sve mu se zacrnelo – a onda je nastupio bol. Neko vreme je izgledalo da će izgubiti nogu.

„Reju?”

Pilule su mu bile uz krevet. Pilule i cuga – savršen koktel za večer. Nije znao koliko ih je već progutao i kada, ali je rešio da sve ide do vrata. Popio je još dve pilule i jedva othramao do vrata.

Kad ga je ugledao, Fester je uzviknuo: „Au!”

„Šta je?”

„Izgledaš kao da si poslužio nekolicini krupnih orangutana kao ljubavni rob.”

Ah taj Fester. „Koliko je sati?”

„Tri.

„Šta, posle podne?”

„Da, Reju, posle podne. Vidiš li svetlost?” Pokazao je iza sebe, govoreći tonom vaspitačice. „U tri posle podne, napolju je svetlo. U tri ujutro je mrak. Ako će ti pomoći, mogu da ti napravim tabelu.”

Samo mu je još sarkazam trebao. Baš čudno. Nikad nije spavao duže od osam ujutro, a sad je tri posle podne. Mora da je ovo gadno pomračenje. Rej se ukloni da Fester prođe. „Postoji li razlog tvoje posete?”

Ogromni Fester morao je da se sagne dok je ulazio. Pogledao je oko sebe, mrdnuo glavom i rekao: „Opa, kakva rupčaga!”

„Da”, složio se Rej. „S onim koliko me plaćaš, pretpostavljao si da imam vilu u bogatom kraju.”

„Ha!” Fester je upro prst u njega. „Jedan-nula za tebe!”

„Nešto si hteo?”

„Evo.”

Mašio se torbe i pružio Reju foto-aparat.

„Služi se ovim dok ne kupiš novi.”

„Dirnut sam”, rekao je Rej.

„Pa, dobro radiš. Osim toga, ti si mi jedini zaposleni koji nije na drogama, samo na cugi. Stoga si mi ti najbolji radnik.”

„Ovo bi trebalo da je trenutak nežnosti, je li, Festeru?”

„I to”, rekao je ovaj klimnuvši glavom. „A i nisam mogao da nađem nikog drugog da obavi posao sa Džordžom Kvelerom. Opa, šta je ovo?” Pokazao je na pilule. „Ko kaže da nisi na drogama.”

„To su pilule protiv bolova. Sinoć sam opljačkan, jesi li zaboravio?”

„Tako je. No svejedno.”

„Znači li ovo da sam izgubio status radnika meseca?”

„Nisi, osim ako ne nađem i igle.”

„Festeru, danas uopšte nisam za posao.”

„Šta, ostaćeš ceo dan u krevetu?”

„To sam planirao.”

„Menjaj plan. Potreban si mi. A plaćam ti jednu i po satnicu.” Obazreo se oko sebe i namrštio. „Nije da ti je potrebna gotovina.”

Kad je Fester otišao, Rej je stavio vodu za instant kafu. Sa stepeništa se čuo glasan govor na urduu. Izgleda da su se deca vraćala iz škole. Rej se odvuкао do tuša i ostao tu dok nije istrošio svu toplu vodu.

U *Majlovom bistro*u na uglu pravili su opak sendvič sa slaninom, zelenom salatom i paradajzom. Rej ga je gutao kao da se plaši da mu ne pobegne. Trudio se da mu misli ne lutaju s onog što trenutno radi – pitao je Majla kako su mu leđa dok je iz džepa vadio novac i nasmešio se drugoj mušteriji dok je kupovao novine. Pokušao je da se drži zen filozofije i ostane u sadašnjosti ne gledajući unapred jer nije želeo da misli na krv.

Prelistao je novine. Na naslovnoj strani je bio članak o nestalom sugrađaninu s istom fotografijom koju je sinoć video na vestima. Karlton Flin je izgledao kao da šalje poljubac. Pravi dripac. Tamnu kosu češljao je u visoke šiljke; na nabildovanim mišicama imao je tetovaže i kožu glatku kao beba; izgledao je kao neko iz onih ogavnih rijaliti programa u Džerziju u kojima se

pojavljaju tipovi opsednuti sobom, glupaci zaostali u razvoju koji devojke nazivaju „lopate”.

Dvadesetšestogodišnji Karlton Flin imao je dosije u policiji – tri napada – bio je razveden, a „radio je u očevoj uvaženoj kompaniji za snabdevanje”.

Rej je presavio novine i tutnuo ih pod mišku. Nije hteo da razmišlja o fotografiji Karltona Flina na svom računaru niti da se pita zbog čega ga je neko napao da bi došao do nje. Želeo je da to ostavi za sobom, da krene dalje, dan po dan, trenutak po trenutak.

Izoluj se i preživi – baš kao što je radio već sedamnaest godina.

Kako ti ide, Reju?

Sklopio je oči i prepustio se sećanju na Kesi. Došao je u klub ogrezao u alkoholu i posmatrao je kako nekom tipu izvodi ples u krilu – potpuno, apsolutno zaljubljen svakim delom svog bića, a opet nimalo ljubomorani. Ona ga je pogledala preko tipovog ramena, a od njenog pogleda zubi su mu se topili. Uputio joj je osmeh jedva čekajući da ostanu sami, znajući da je ona kad joj prođe radni dan (to jest noć) samo njegova.

Vazduh oko Kesi uvek je bio naelektrisan. Uz nju su išli zabava, ludovanje i spontanost, ali i toplina, nežnost i inteligencija. Izazivala je u tebi želju da joj strgneš odeću i baciš je na najbliži krevet, a usput joj pišeš ljubavni sonet. Iznenađne munje, tinjanje, lagano gorenje, toplina srca – Kesi je umela sve to istovremeno.

S takvom ženom nešto je moralo da pukne, zar ne?

Setio se fotografije kod onih prokletih ruševina u parku. Da li je pljačkaš zaista to tražio? Nije mu se činilo verovatnim. Razmotrio je razne scenarije i mogućnosti i odlučio se.

Dovoljno se krio. Od velikog foto-reportera stigao je do onog užasnog centra za rehabilitaciju, pa do radosnih trenutaka u Atlantik Sitiju i do gubljenja svega. Odselio se u Los Anđeles, radio kao pravi paparaco, opet se uvalio u nevolju, vratio se ovamo. Zašto? Zašto se vratio u mesto gde je sve izgubio osim... osim ako ga nešto nije vuklo natrag. Osim ako nešto nije od njega tražilo da se vrati i dokona istinu.

Kesi.

Treptanjem je odagnao njenu sliku, seo u auto i odvezao se do parka. Isto mesto na koje je išao skoro svakodnevno i dalje je bilo otvoreno. Rej verovatno ne bi umeo da pretoči u reči šta ga je tamo vuklo. Toliko toga mu se promenilo, ali jedno nije – potreba za foto-aparatom. Svaki fotograf je sazdan od mnogo toga, ali u njegovom slučaju, pre je postojala potreba nego želja. Ništa nije umeo zaista da vidi niti da obradi ako ne može da ga fotografiše. Čitav svet je posmatrao kroz taj objektiv. Za mnoge ljude određena pojava ne postoji dok je ne vide, ne čuju, ne namirišu, ne okuse. Za njega je uglavnom suprotno – ništa nije stvarno dok ga ne uhvati aparatom.

Ako kreneš desnom stazom, stižeš do litice koja se nadvija nad obrisom Atlantik Sitija. Noću okean iza grada blista kao svetlucač taman zastor. Ukoliko si voljan da se upustiš u opasno probijanje kroz mrak, pogled oduzima dah.

Rej je škljocao otkad se uputio udaljenom stazom, stupajući iza aparata kao da mu on pruža zaštitu. Ruševine starog pogona za preradu gvozdene rude nalaze se na ivici Pajna Barensa, najvećeg šumskog kompleksa u Nju Džerziju. Pre mnogo godina, jednom je skrenuo sa staze i zašao u šumu. Naišao je na davno napuštenu betonsku kućicu skroz išaranu grafitima, od kojih su mu se neki učinili satanistički. Pajna Barens je i dalje obilovao ruševinama napuštenih gradića. Pričalo se da se dublje u šumi odigravaju zlodela. Ako ste gledali filmove o mafiji, videli ste kako ubice zakopavaju telo u Pajna Barensu. Rej je i o tome često razmišljao. Jednog dana, pretpostavljao je, neko će konstruisati uređaj koji će omogućavati da se vidi šta je ispod zemlje – koji će razlikovati kosti od granja, korenja i kamenja – i ko zna šta će se onda pronaći.

Progutao je knedlu, pa odbacio tu misao. Kad je stigao do stare visoke peći, izvadio je sliku Karltona Flina da je prouči. Flin je stajao tamo levo i uputio se prema stazi, istoj onoj na kojoj je Rej bio pre sedamnaest godina. Zašto? Šta je radio tu? Svakako je mogao da bude tek običan planinar ili pustolov. Ali zašto je bio tu, baš na tom mestu, sedamnaest godina nakon što je Rej tu stajao? A onda je nestao. Kuda je pošao odatle?

Rej nije imao pojma.

Pažljiviji posmatrač uočio bi Rejovo šepanje, mada je ovaj naučio da ga prikriva. Kad je pošao uzbrdo kako bi stao tačno tamo gde je bio kad je slikao Karltona Flina, pojačalo se uvek prisutno probadanje stare rane. Ostatak tela još ga je bolelo od sinoćnog napada, ali zasad je uspevao da to prevaziđe.

Nešto mu je zapalo za oko.

Stao je i zaškiljio. Sunce je jarko sijalo. Možda je upravo to razlog – to i čudan ugao ovog brdašca. Ne bi se videlo sa staze, ali tamo se nešto presijava, tačno na ivici šume, odmah uz veliki kamen. Rej se namrštio i otšepao na tu stranu.

Šta kog...?

Kad se primakao, sagnuo se da bolje pogleda. Pružio je ruku, ali ju je trgao pre nego što je to dotakao. Nije se više dvoumio. Izvadio je aparat i krenuo da škljoca.

Tamo na zemlji, skoro iza kamena, bila je barica osušene krvi.

PETO POGLAVLJE

UKREVETU, MEGAN JE ČITALA časopis. Dejev je ležao pored nje s daljinskim u ruci. Za muškarce, daljinski upravljač za televizor je nešto poput dudevaralice ili ćebenceta. Oni jednostavno ne mogu da gledaju televiziju ako ga ne drže uz sebe, uvek nagotovs.

Samo što je prošlo deset. Džordan je spavao. Sa Kejli je već drukčije.

Dejev je rekao: „Hoćeš li se ti prihvatiti te dužnosti ili ću ja?”

Uzdahnula je. „Ti si to radio sinoć i preksinoć.”

Dejev se nasmešio ne skidajući pogled s ekrana. „Ako već brojimo, i veče pre toga.”

Spustila je časopis. Kejli bi trebalo da ode na spavanje u deset uveče, ali ona nikad ne legne sama, već čeka da je neko od roditelja opomene. Megan je ustala iz kreveta i pošla hodnikom. Mogla je da vikne: „SMESTA u krevet!”, ali to je jednako iscrpljujuće, a moguće je da bi probudila Džordana.

Proturila je glavu u sobu. „Vreme za spavanje.”

Kejli nije ni skrenula pogled s monitora. „Još samo petnaest minuta, važi?”

„Ne. Vreme za spavanje je u deset. Sad je već prošlo skoro četvrt sata.”

„Džen je potrebna pomoć oko domaćeg.”

Megan se namrštila. „Na *Fejsbuku*?”

„Mama, još petnaest minuta. Samo toliko.”

No nikad nije bilo samo petnaest minuta, jer bi i tada svetlo još gorelo, a Kejli bi i dalje sedela za računarom, pa bi Megan morala da ustane još jednom i potera je na spavanje.

„Ne. Odmah.”

„Ali...”

„Hoćeš da te kaznim?”

„Gospode, šta je s tobom? Još petnaest minuta!”

„ODMAH!”

„Što vičeš? Uvek vičeš na mene.”

I tako redom. Megan se setila Lorejn, njene posete, kako ona nije rođena za decu, onih mamica u uglu u *Starbaksu* i toga kako te prošlost nikad ne napušta, ni ono dobro ni ono loše, kako je trpaš u kutije i odlažeš u neki plakar misleći da je, kao ni kutije koje ređaš po kući, nikad nećeš otvoriti, a onda jednog dana, kad te stvarni svet pritisne – odeš do tog plakara i otvoriš ih.

Kad se vratila u sobu, Dejev je već spavao s upaljenim televizorom i daljinskim upravljačem u ruci. Ležao je na leđima. Zadigao mu se gornji deo pidžame, a grudi se dizale i spuštale dok je lako hrkao. Megan je na tren zastala da ga posmatra. Bio je krupan, još u formi, ali su mu godine nanele slojeve.

Kosa mu se tanjila. Vilica je malo odebljala. Držanje mu više nije bilo kao nekad.

Radio je previše. Svakog radnog dana budio se u pola sedam, navlačio odelo i vezivao kravatu, pa se vozio do kancelarije u uglu na šestom spratu u Džerzi Sitiju. Bio je advokat i putovao je više nego što je trebalo. Izgledalo je da voli svoj posao, ali je živio za trenutke koje je provodio s porodicom. Uživao u tome da trenira decu i prisustvuje utakmicama i previše je brinuo kako oni igraju. Voleo je da ćaska s drugim roditeljima uz teren, da pije pivo s društvom u *Američkoj legiji* i igra fudbal u veteranskoj ligi kao i golf rano ujutro u svom klubu.

Jesi li srećan?

Nikad ga to nije pitala. Ni on nju to nikad nije pitao. Šta bi mu i rekla? Upravo je osetila nemir. Oseća li ga on? Ona to od njega krije. Možda i on to radi. S ovim čovekom, i samo s njim, spava već šesnaest godina – a laže ga od prvog dana. Bi li mu to sad smetalo? Bi li istina sve promenila? Ništa nije znao o njenoj prošlosti – a ipak ju je poznao bolje nego iko drugi.

Megan priđe krevetu, pažljivo uze mužu daljinski upravljač iz ruke i isključi televizor. Promeškoltio se i okrenuo na bok. Uglavnom je spavao u položaju fetusa. Legla je pored njega i zauzela isti položaj. Telo mu je bilo toplo. Zarila je nos u njegova leđa. Volela je kako miriše.

Kad bi se zagledala u budućnost, kad bi sebe videla kao staru na Floridi ili u nekom penzionerskom selu, znala je da će tamo biti s ovim čovekom. Ništa drugo nije mogla da zamisli. Volela je Dejva. Stvorila je život s njim i volela ga – treba li da se oseća loše što s vremena na vreme poželi nešto više ili barem drugačije?

To je pogrešno. Zapitala se zbog čega je tako.

Spustila mu je ruku na kuk. Zнала je da može da uvuče prste pod lastiš pidžame, znala je tačno kako bi on reagovao, kako bi tiho zaječao u snu. Osmehnula se na tu misao, ali se iz nekog razloga odlučila da to ne uradi. U mislima je ponovo odlutala do posete *Šlagu*. Bilo je tako divno samo sedeti tamo, makar to, ako ništa više.

Zašto je otvorila ta vrata plakara?

A drugo pitanje, ne tako apstraktno ni filozofsko, bilo je: zar je moguće da se Stjuart Grin pojavio?

Ne. Ona bar nije u to verovala. A možda, kad malo bolje razmisli, to što se on zaista vratio objašnjava sve. Odjednom joj se uzbuđenje preobrati u strah. Nekad davno bilo je lepih trenutaka, živahnih, zabavnih. Međutim, bilo je i vrlo, vrlo strašnih trenutaka.

Razmišljajući o tome, zapitala se idu li jedni i drugi trenuci ruku pod ruku? Da nisu i jedni i drugi deo iste igre?

Stjuart Grin. Za njega je smatrala da je davno sahranjen duh. Samo što duha i ne možeš sahraniti, zar ne?

Stresla se, obgrlila Dejva oko pasa i pribila se još više uz njega. Iznenadila se kad ju je uhvatio za ruku i rekao: „Je l' sve u redu, dušo?”

„U redu je.”

Tišina. Zatim je rekao: „Volim te.”

„I ja tebe volim.”

Megan se bojala da se neće uspavati, ali ipak je uspela. Pala je u san kao sa litice. U tri ujutro, kad joj je zazujao mobilni, još je ležala priljubljena uz muža i ruke prebačene oko njegovog pasa. Bez promišljanja se mašila telefona. Pogledala je u ekran, ali nije bilo potrebe da proverava identifikaciju.

U polusnu, Dejv je opsovao i rekao: „Ne javljaj se”.

No ona jednostavno nije mogla da ga poslušna. Već je spustila noge s kreveta i stopalima tražila papuče. Prislonila je telefon uz uho. „Agnes?”

„U sobi mi je”, šapnula je starica.

„Sve će biti u redu, Agnes. Stižem.”

„Molim te, požuri.” Užas koji joj se čuo u šapatu ne bi bio upadljiviji ni od trepćućeg neonskog natpisa. „Mislím da će me ubiti.”

BRUM SE NIJE NI TRUDIO DA POKAŽE značku kad je ušao u *Šlag*, „salon za džentlmene” – što je mnogostruki eufemizam – geografski smešten dva nevelika (ali drukčije gledano ogromna) bloka od Promenade Atlantik Sitija. Izbacivač starina po imenu Lari, već ga je poznavao.

„Ćao, Brume.”

„Zdravo, Lari.”

„Posao ili zadovoljstvo?”, pitao je Lari.

„Posao. Je li Rudi ovde?”

„U kancelariji je.”

U deset pre podne tamo je još bilo nekoliko jadnih mušterija i još jasnijih igračica. Postavljen je uvek popularan švedski sto sa kojeg možete jesti koliko vam drago („samo hranu” ha-ha), pun pomešanih porcija spihijane hrane sam bog zna otkad. Izlišno je naglašavati kako je na tom švedskom stolu iz svakog kutka vrebala salmonela, ali ponekad pisac mora i izlišnim da se bavi.

Rudi je sedeo za pisaćim stolom. Mogao je da se prijavi za statiranje u *Porodici Soprano*, mada bi ga odbili kao previše karakterističnog. Bio je krupan, nosio zlatan lanac, dovoljno debeo da može da povuče lenger luksuznog broda, i prsten na maliću koji bi većina njegovih igračica mogla da navuče oko struka.

„Zdravo, Brume.”

„Šta ima novo, Rudi?”

„Šta mogu da učinim za tebe?”

„Znaš li ko je Karlton Flin?”, pitao je Brum.

„Naravno. Pozer nikogović s razmetljivim mišićima i preplanulošću iz solarijuma.”

„Znaš li da je nestao?”

„Da, čuo sam nešto o tome.”

„Nemoj da te to previše pogodi.”

„Već sam isplakao sve suze”, odvratio je Rudi.

„Možeš li išta da mi kažeš o njemu?”

„Devojke kažu da ima majušnu kitu.” Rudi pripali cigaru i uperi je u Bruma. „Steroidi, prijatelju. Kloni ih se. Od njih ti se *cojones* skupe na veličinu groždica.”

„Hvala i na zdravstvenom savetu i na plastičnom opisu. Još nešto?”

„Verovatno je redovno išao u mnoge klubove”, nastavio je Rudi.

„Išao je.”

„Što onda mene gnjaviš?”

„Zato što je nestao. Kao Stjuart Grin.”

Na ovo je Rudi razrogačio oči. „Pa? Kad je to bilo? Pre dvadeset godina?”

„Pre sedamnaest.”

„Davno. U mestu kao što je Atlantik Siti, to je čitav životni vek.”

Ovo je zaista bilo tačno. Ovde se živi pasji vek. Sve brže stari.

Osim toga, iako nije objavljeno, tačno je da je Stjuart Grin, nežni otac malih Suzi i Brendona, odani muž obolele Sare, uživao u flaši i društvu strptizeta u klubu *Šlag*. Imao je posebnu kreditnu karticu za koju su računi stizali na adresu firme.

Brum je na kraju i to rekao Sari, što je mogao ublaženije, a njena reakcija ga je iznenadila.

„Mnogi oženjeni muškarci odlaze u klubove”, rekla je. „Pa šta?”

„Jesi li znala?”

„Jesam.”

Ali lagala je. Primetio joj je odsjaj bola u očima.

„I to nema nikakve veze”, uveravala ga je.

Na izvestan način, i nije imalo veze. Činjenica da čovek uživa u nevinom gledanju ili čak malo da sebi oduška nema nikakve veze u odnosu na značaj njegovog pronalaženja. S druge strane, kad je Brum počeo da ispituje vlasnike i radnike u *Šlagu*, dobio je prilično uznemirujuću i gadnu sliku.

„Stjuart Grin”, rekao je Rudi. „To ime poduže nisam čuo. Kakve on veze ima?”

„Samo dve, Rudi.” Brum je, naravno, znao da Grin i Flin osim toga imaju malo zajedničkog. Stjuart Grin je bio oženjen, imao dvoje dece, bio marljiv na poslu. Karlton Flin je bio samac, zaštićen, živio od tatinog novca. „Prva je što su i jedan i drugi nestali na isti datum, mada sa sedamnaest godina razmaka. A druga je”, Brum je pokazao oko sebe, „ova ustanova visokog kvaliteta.”

U filmovima, tipovi kakav je Rudi nikad ne saraduju s policijom. U stvarnosti, ne žele nevolje niti nerešene zločine. „Pa kako mogu da ti pomognem?”

„Je li Flin imao omiljenu devojkicu?”

„Misliš kao što je Stjuart imao Kesi?”

Brum ništa nije rekao jer se setio neprijatne situacije.

„Pitam zato što nijedna od devojaka ne nedostaje ako si to hteo da pitaš.”

Brum je i dalje ćutao. Stjuart Grin je zaista ovde imao omiljenu devojkicu. I ona je nestala iste večeri pre sedamnaest godina. Čim su one usijane federalne glave, preuzevši slučaj od Bruma i policije Atlantik Sitija jer se radilo o čuvenom, uvaženom građaninu, shvatile razvoj situacije, smesta su razradile očiglednu teoriju koja je sveopšte prihvaćena:

Stjuart Grin je pobjegao sa striptizetom.

Sara pak za to nije htela ni da čuje, te ni Brum to nije prihvatio. Grin je možda i bio narcisoidni jezivac koji je hteo da se malo ogrebe sa strane – ali da napusti decu i zbrise iz grada? To se nije uklapalo. Nijedan njegov račun nije pipnut. Ništa od novca ni imovine nije sklonjeno sa strane. Nije spakovao torbe, ništa nije prodao, na poslu nije bilo ni traga o namerama da pobjegne. Zapravo, na njegovom urednom i sistematično organizovanom radnom stolu stajala je gotovo zaokružena karijera. Stjuart Grin je imao redovna primanja, dobar posao, veze u društvu, roditelje, braću i sestre koji su ga voleli.

Ako je pobjegao, svi znaci ukazuju da je to rešio u trenu.

„Dobro, raspitaću se. Proveriću je li Flin imao omiljenu devojkicu. Šta još?”

Dosad je Brum uspeo da pronađe deset muškaraca koji se donekle uklapaju u obrazac nestale osobe. Njegova bivša žena i partner Erin Anderson našla mu je fotografije trojice. Za ostale će biti potrebno još vremena. Pokazao je slike Rudiju. „Poznaješ li nekog od njih?”

„To su osumnjičeni?”

Brum se namrštió ne odgovorivši. „Poznaješ li ikog – da ili ne?”

„U bre, u redu je, izvini što sam pitao.” Rudi je ovlaš pogledao slike. „Ne znam. Ovaj mi je možda poznat.”

Piter Berman. Nezaposlen. Njegov nestanak prijavljen 4. marta pre osam godina.

„Odakle ga znaš?”

Rudi je slegnuo ramenima.

„Kako se zove?”

„Nisam rekao da ga znam. Rekao sam da mi je možda poznat. Ne znam odakle ni kako. Možda pre mnogo godina.”

„A pre osam godina?”

„Ne znam. Možda. Zašto?”

„Pokaži okolo ove slike. Da vidimo hoće li ih iko prepoznati. Ne pričaj zbog čega.”

„Dođavola, ni sam ne znam zbog čega.”

Brum je proverio sve ostale slučajeve. Zasad – a još je rano – jedini s kojim je nestala i jedna ženska osoba jeste naravno Stjuart Grin. Dok je ona radila

ovde, zvala se Kesi. Niko joj nije znao pravo ime. Federalci i većina pajkana razbežali su se kad se na sceni pojavila striptizeta. Glasine su se raširile, stige i do Grinovog susedstva. Deca umeju da budu opaka. Suzi i Brendon su morali da slušaju zadirkivanja drugova o tati koji je pobjegao s egzotičnom plesačicom.

Samo jedan policajac – verovatno veoma glup policajac – nije poverovao u to.

„Još nešto?“, pitao je Rudi.

Brum je zavrteo glavom i pošao ka vratima. Digao je pogled i spazio nešto zbog čega je zastao.

„Šta je bilo?“, pitao je Rudi.

Brum je pokazao. „Bezbednosne kamere?“

„Naravno. Da nas ne bi tužili. Znaš, pre dva meseca je jedan tip na kreditnoj kartici nabudžio račun od dvanaest soma. Kad mu je to videla žena, pretvarao se da mu je neko maznuo karticu, da ju je falsifikovao ili već tako neko sranje. Tvrdio je da nikad nije bio ovde. Tražio novac nazad.“

Brum se osmehnuo. „Pa?“

„Pa, poslao sam mu sliku snimljenu bezbednosnom kamerom s dve plesačice u krilu i rekao mu da ću sa zadovoljstvom poslati njegovoj ženi celu traku. Zatim sam mu predložio da doda dobru napojnicu jer su se devojke svojski trudile te večeri.“

„Na koliko presnimavaš trake?“

„Presnimavam? Nije ti ovo 2008! Sad je sve digitalno. Ništa ne presnimavam. Imam ovde svaki datum u poslednje dve godine.“

„Mogu li da dobijem sve što imaš od osamnaestog februara? Ove i prošle godine.“

REJ SE ODVEZAO DO *FEDEKSA* U NORTFILDU. Priključio se na svoj računar i odštampao fotografiju Karltona Flina iz Pajna Barena. Znao je da će, pošalje li je u formatu JPEG, foto-fajl dovesti pravo do izvornog aparata. Zato je odštampao sliku i napravio njenu foto-kopiju u boji.

Sve je hvatao za ivicu kako ne bi ostavio otiske. Zalepio je koverat sunderom, pisao štampanim slovima, najobičnijom plavom hemijskom olovkom. Pismo je adresirao na Policiju Atlantik Sitija i odvezao se do poštanskog sandučeta u mirnoj ulici u Absikonu.

Opet mu se vratio prizor krvi.

Sve vreme se pitao nije li to preopasan potez, može li ovo zaista da dovede do njega. Nije video kako bi to bilo moguće, a možda sad, posle toliko vremena, i nije bilo bitno. Drugog izbora nije imao. Šta god da se na kraju otkrije, kakva god neprijatnost da ga sustigne, šta pa ima da izgubi?

Nije želeo da traži odgovor. Ubacio je koverat u sanduče i otišao odatle.

ŠESTO POGLAVLJE

MEGAN JE NAGLO ZAUSTAVILA AUTO i otvorila vrata. Žurno je prošla kroz predsoblje pored umornog noćnog čuvara koji je prevrnuo očima, pa skrenula levo u drugi hodnik.

Agnesina soba je treća zdesna. Kad je otvorila vrata, čula je iz kreveta kratak uzdah. U sobi je bio mrkli mrak. Dodavola, šta je s noćnim svetlom? Našla je prekidač, pa se okrenula ka krevetu i osetila da joj se srce opet cepa.

„Agnes?”

Pokrivena sve do očiju veličine tanjirića, starica je sedela poput deteta koje gleda strašan film.

„Ja sam. Megan.”

„Megan?”

„Sve je u redu. Tu sam.”

„Opet mi je bio u sobi”, prošaputala je starica.

Megan je brzo prišla krevetu, pa zagrlila svekrvu. Agnes Pirs je toliko oslabila u poslednjih godinu dana da je Megan imala utisak da drži vreću kostiju. Osetila je kako je starija žena hladna i kako drhti pod prevelikom spavaćicom. Držala ju je nekoliko minuta i tešila onako kako je tešila decu kad bi se probudila iz košmara.

„Izvini”, izgovorila je Agnes jecajući.

„Psss, sve je u redu.”

„Nije trebalo da te zovem.”

„Hoću da me zoveš”, kazala je Megan. „Kad te nešto uplaši, treba uvek da me zoveš, važi?”

Osetila je smrad mokraće. Čim se Agnes primirila, pomogla joj je da promeni pelenu – starica nije dozvolila da njena snaha to sama obavi – i ponovo je namestila u krevet.

Kad su se smirile jedna pored druge u velikom krevetu, Megan je rekla: „Hoćeš li da pričamo o tome?”

Niz Agnesine obraze slile su se suze. Megan joj se zagledala u oči jer se u njima sve čitalo. Prvi znaci demencije javili su se pre tri godine uz uobičajenu zaboravnost. Sina Dejva zvala je Frenk – a tako se nije zvao njen pokojni muž, već verenik koji ju je pre pedeset godina ostavio pred oltarom. Nekada baba puna ljubavi, odjednom nije više uspevala da se seti imena svojih unučića – pa čak ni ko su oni. To je plašilo Kejli. Paranoja je postala Agnesin stalni pratilac. Od televizijskih drama mislila je da su stvarnost, bojala se da se ubica iz *Istražitelja iz Majamija* ne krije pod njenim krevetom.

„Opet je bio u sobi”, ponovila je. „Rekao je da će me ubiti.”

To joj je najnovije priviđenje. Dejv se u početku trudio, ali nije imao strpljenja za tako nešto. Za vreme poslednjeg finala američkog fudbala, neposredno pre nego što su shvatili da Agnes više neće moći da živi sama, uporno je ponavljala kako ta utakmica ne ide uživo – kako ju je ona već gledala i zna ko je pobedio. Dejv je veselo počeo: „Ko je pobedio? Dobro bi mi došao dobitak na kladionici.” Agnes je odgovorila: „Videćeš već.” No Dejv nije hteo da je ostavi na miru. „Ma nemoj, a šta će sad biti?”, ispitivao je sve očajniji. „Gledaj”, odgovarala je njegova majka, a čim bi se akcija završila, lice bi joj se ozarilo i rekla bi: „Vidiš? Kazala sam ti.”

„Šta si mi kazala?”

Megan bi ubacila: „Pusti je, Dejve.”

Agnes je samo klimala glavom sinu. „Već sam gledala ovu utakmicu. Rekla sam ti.”

„Pa ko je pobedio?”

„Neću da ti pokvarim gledanje.”

„Mama, ovo ide uživo. Ne znaš rezultat.”

„Naravno da znam.”

„Ko je onda pobedio, a? Reci mi ko je pobedio.”

„Pa da ti pokvarim?”

„Ništa mi nećeš pokvariti. Samo mi reci ko je pobedio.”

„Videćeš.”

„Mama, nisi gledala ovu utakmicu. Upravo se sad igra.”

„Još kako sam gledala. Bila je juče.”

I tako sve dok Dejv nije pomodreo, a Megan priskočila i podsetila ga kako nije Agnes kriva. Veoma je teško prihvatiti ovo. Jedno je kad neko dobije rak ili srčani napad, ali mentalna oboljenja su uvek mimo naše moći shvatanja.

A sad, u poslednjih mesec i nešto dana, Agnes ima najnovije priviđenje – neki muškarac joj provaljuje u sobu i preti. Dejv je opet hteo da to prenebregne. „Pusti da zvoni telefon”, kazao bi uz umorno stenjanje. „Trebalo bi da je prebacimo na odeljenje sa strožom negom.”

No Megan to nije mogla. Barem ne još.

Lekari su je upozorili da je Agnesino stanje sve gore, gotovo na korak do „trećeg sprata”, gde smeštaju pacijente sa odmaklom Alchajmerovom bolešću. Za spoljni svet, ovo mesto je izgledalo okrutno, ali Dejv je pobožno prihvatio tu terapiju. Budući da nema nade u izlečenje, osoblje s „trećeg sprata” činilo je sve što može da pacijentima bude udobno i služilo se „terapijom potvrđivanja”, što je u suštini značilo – ako veruješ u nešto, onda i jeste tako. Pa stoga, ako neko veruje da je, na primer, dvadesetdvoгодиšnjakinja koja se upravo porodila, osoblje joj daje da hrani i ljulja „bebu” (lutku), pa joj i samo tepa, kao porodica u poseti. Jedna žena je verovala da je trudna, pa su se bolničarke raspitivale dokle je dogurala, očekuje li dečaka ili devojčicu, i sve tako.

Megan se zagledala u uplašeno lice svoje svekrve. Do pre samo nekoliko godina bila je to vrlo oštroumna žena – duhovita, odsečna i divno podrugljiva.

Jedne večeri, kad su njih dve malo više popile, Megan joj je čak otkrila delić istine o svojoj prošlosti. Nikako sve. Samo da postoji mnogo toga što se ne primećuje. Agnes joj je rekla: „Znam, dušo. Svi imamo tajne.” Nikad više to nisu pominjale. Kad je Megan poževela ponovo da razgovara o tome, već je bilo prekasno.

„Sad mi je dobro”, rekla je Agnes. „Možeš da ideš.”

„Imam vremena.”

„Zar ne treba da voziš decu u školu?”

„Dovoljno su veliki da se sami snađu.”

„Jesu li?” Nakrivila je glavu. „Megan?”

„Molim?”

„Šta da radim ako se on noćas opet pojavi?”

Megan se setila noćnog svetla. „Ko ga je ugasio?”

„On.”

Zamislila se. Terapija potvrđivanja. Zašto da ne isproba? Možda će tako malo primiriti prestrašenu ženu. „Donela sam nešto što bi moglo da ti koristi.” Iz tašne je izvadila predmet nalik digitalnom budilniku.

Agnes je zbunjeno gledala.

„Ovaj sat ima ugrađenu kameru”, objasnila je. Kupila ga je preko interneta na sajtu sa opremom za nadzor. Naravno, mogla je prosto da kaže starici kako on ima ugrađenu kameru – terapija potvrđivanjem ne podrazumeva iskrenost – ali zašto da je vara kad ne mora? „Njom možemo tog skota da uhvatimo na delu.”

„Hvala ti”, rekla je Agnes, očiju punih suza, verovatno od olakšanja. „Mnogo ti hvala, Megan.”

„Nema na čemu.”

Megan je postavila kameru prema krevetu. Naprava je radila preko tajmera i detektora pokreta. Agnes je uvek zvala u tri ujutro. „Sad ću namestiti tajmer”, objasnila joj je, „tako da snimanje počne u devet uveče i traje do šest ujutro, važi?”

„Ruke”, rekla je Agnes.

„Molim?”

„Drhte ti ruke.”

Megan je spustila pogled. U pravu je. Prstima je jedva uspevala da pogodi tastere.

„Kad on dođe”, prošaputala je Agnes, „i meni se tresu ruke.”

Megan je prišla krevetu i opet zagrlila svekrvu.

„I ti, Megan, zar ne?”

„Šta i ja?”

„I ti se plašiš. Treses se jer ga se i ti plašiš.”

Nije znala šta da joj kaže.

„Megan, u opasnosti si, je li tako? Dolazi li i kod tebe?”

Htela da porekne, da kaže nešto utešno, kako je sve u redu, ali se zaustavila. Nije želela da laže. Zašto da Agnes misli kako se samo ona plaši?

„Ovaj... ne znam”, odgovorila je.

„Ipak se plašiš da ne dođe po tebe?”

Megan je progutala knedlu setivši se Stjuarta Grina i kako se sve s njim završilo. „Mislim da se plašim.”

„Ne treba.”

„Ne treba?”

„Ne.”

Megan je pokušala da klimne glavom. „Dobro. Znaš kako ćemo? Ja se neću plašiti ako se ti ne plašiš.”

No Agnes se namrštila i odmahнула na taj snishodljivi dogovor. „Ovo je drugačije.”

„Kako?”

„Ti si mlada. Jaka si. Žilava. Nije ti strana nesreća, zar ne?”

„Kao ni tebi.”

Agnes je to prenebregla. „Nisi starica vezana za krevet. Ne moraš da bespomoćno ležiš u mraku, drhtiš i čekaš da te se dočepa.”

Megan ju je samo gledala i razmišljala: Opa, ko sad primenjuje terapiju potvrđivanjem, a ko je prima?

„Nemoj da čekaš u mraku”, rekla je Agnes uzrujanim šapatom. „Nikad nemoj da se osećaš bespomoćno. Molim te. Mene radi. Ne želim ti to.”

„Dobro, Agnes.”

„Obećaj mi!”

Megan je klimnula glavom. „Obećavam.”

Zaista je tako i mislila. Bez obzira na terapiju potvrđivanjem, Agnes je rekla istinu: loše je kad se čovek oseća uplašeno, ali još je gore kad je bespomoćan. Megan se ionako već od Lorejnine posete nosila mišlju da preduzme krupan korak. Time bi mogla da iskopa prošlost, da je nezgodno istera na čistac, ali kao što je Agnes naglasila, bolje i to nego da bespomoćno leži u mraku.

„Hvala ti, Agnes.”

Starica je zatreptala kao da odagnava suze. „Odlaziš?”

„Da, ali ću se vratiti.”

Agnes je ispružila ruke. „Možeš li da ostaneš još samo malo? Kratko. Znam da treba da kreneš, ali još samo nekoliko minuta ništa neće promeniti, zar ne?”

Megan je odmahнула glavom. „Ništa neće promeniti.”

SEDMO POGLAVLJE

BRUM JE TAMAN GLEDAO BEZBEDNOSNE TRAKE na kojima su razni kreteni posrtali s pićem, s perlama oko vrata, šeširićima i devojkama, kad mu se javio Rudi iz *Šlaga*.

„Karlton Flin je imao omiljenu devojkicu”, rekao je.

„Koga?”

„Toni Alur.”²

Brum je prevrnuo očima. „To joj je pravo ime?”

„Pravo koliko i sve ostalo na njoj, ako me razumeš”, rekao je Rudi.

„Da, ti si majstor za suptilnost. Kad će biti na poslu?”

„Već je ovde.”

„Dolazim.”

Upravo je isključivao monitor kad se oglasio Goldberg, njegov šef i drkadžija neviđenih razmera: „Šta je ovo, koji moj?”

Nadvio se nad njega. Bazdeo je na pivo, znoj i tunjevinu.

„Video-zapis iz *Šlaga* od one večeri kad je nestao Flin.”

„Što to proveravaš?”

Nije hteo da se upušta u razgovor, ali ga šef neće tek tako pustiti. Goldberg je na sebi imao žučkastu košulju koja je verovatno nekad bila sasvim bela. Dok je govorio, prosto je režao, zamišljajući da će drekom prikriti glupost. Dosad mu je uspevalo.

Brum je ustao. „Tragam za nekom vezom između Stjuarta Grina i Karltona Flina. Obojica su nestala istog datuma.”

Njegov šef je zaklimao glavom kao da pomno razmišlja. „Kuda si onda krenuo?”

„Opet u *Šlag*. Flin je naročito voleo jednu striptizetu.”

„Hmm.” Goldberg je protrljao bradu. „Nešto kao Stjuart Grin?”

„Moguće.”

Brum je izvadio USB iz računara. Mogao bi snimke pokazati Erin – ona je za to imala dobro oko. Odneće joj ih usput. Žurno je obišao Goldberga. Kad je zamakao za ugao, osvrnuo se, zabrinut da ovaj ne ide za njim. Nije ga bilo, jer se pogurio nad telefonom i šakom pokrio slušalicu, kao da mu to nešto vredi.

Dvadeset minuta kasnije, pošto je na brzinu ostavio USB kod Erin, Brum je sedeo naspram Toni Alur u najmirnijem separeu *Šlaga*. Rudi je stajao iza nje prekrštenih ruku. Toni je bila izveštačena, sva u implantatima, i bez iole samopoštovanja jer ju je otac nedovoljno voleo. U ovakvim lokalima to je bilo

² Engl.: *Tawny Allure* – Preplanula Zavodnica. (Prim, prev.)

opšte mesto, reklo bi se, ali kako to uglavnom biva, opšta mesta ne bi bila to što jesu da ne prikazuju istinu. Iako mlada i dobro građena, što je postigla hirurškim putem, Toni je imala grubo lice koje je već otpratilo previše muškaraca što se jutrom iskradaju i menjaju broj mobilnog telefona.

„Pričaj mi o Karltonu Flinu”, zatražio je.

„O Karltonu?” Zatreptala je veštačkim trepavicama nalik uginulim krabama koje se peku na suncu. „O, bio je sjajan. Odnosio se prema meni kao da sam od zlata. Pravi džentlmen.”

Nije umela da laže. Oči su joj letele okolo kao prepadnute ptice.

„Možeš li još nešto da mi kažeš o njemu?”

„Pa i ne mogu.”

„Gde ste se upoznali?”

„Ovde.”

„Kako?”

„Naručio je ples u krilu”, objasnila je. „Znate, oni su zakoniti.”

„I šta je onda bilo? Odveo te je svojoj kući?”

„Ma ne. Ovde to ne radimo. Ovo mesto je sasvim zakonito. Nikad ja ne bih.”

Na to je čak i Rudi zakolutao očima.

Brum je uzdahnuo: „Toni?”

„Da?”

„Nisam ja iz odeljenja za poroke, zato me baš briga krešeš li se s majmunima za krofne...”

„A?”

„Osim toga, ne verujem da imaš veze s onim što se dogodilo Karltonu. No ako nastaviš da me lažeš...”

„Ne lažem!”

Brum je podigao ruku da je ućutka. „Toni, ako nastaviš da me lažeš, zbog toga ću te privesti i strpati u zatvor tek zadovoljstva radi. Namestiću ti da izgleda kao da si ga ubila jer mi je zaista dosta ovog slučaja i treba da ga razjasnim. Zato, ili mi reci istinu ili ćeš iza brave.”

Naravno, ovo je bila puka pretnja. Brumu je bilo gotovo neprijatno zbog toga jer je devojka tako tupava da ne zna dve unakrst. Ona se sad obazre na Rudija. Brum se premišljao da li da ovoga otera, ali on klimanjem glave podstače Toni da nastavi.

Ona spusti pogled. Oklembesi ramena. „Slomio mi je prst.”

Sve vreme je držala desnu ruku pod stolom. Na njoj je imala crvenu rukavicu – da joj se slaže s brushalterom – a kad ju je skinula, Brum je video da prst nije dobro namešten. Stajao je ukrivo i kost samo što nije provirila kroz kožu.

On besno pogleda Rudija, a ovaj slegnu ramenima. „Šta, očekuješ da ovde imamo savršeno medicinsko osiguranje?”

Niz Tonin obraz skotrlja se suza. „Karlton je pokvaren. Voli da me povreduje. Rekao mi je da će, ako nekom kažem ili se požalim, ubiti Ralfija.”

„Je li ti to dečko?”

Ona ga pogleda kao da ima dve glave. „Moja pudla.”

„Znaš za ovo?”, upita Brum Rudija.

„Šta, misliš da vodim računa o ljubimcima svojih devojaka?”

„Ne za psa, pametnjakoviću. Nego da je Karlton Flin sadistička pizda.”

„Hej, kad neko povredi moje devojke, kažem mu da se nosi. Ali ako za to ne saznam, šta da radim, je l' tako? To je kao ono kad drvo padne u šumi ili već tako nešto. Ostane li trag kad ga ne čuješ? Kad ne znaš, ne znaš.”

Rudi, salonski filozof.

„Je li ti naneo još neku povredu?”, pitao je Brum Toni.

Klimnula je glavom i čvrsto zatvorila oči.

„Možeš li mi reći nešto bliže?”

„Ne.”

„Znači, mrzela si ga.”

„Aha.”

„A sad ga nema.”

Tonine veštačke trepavice naglo se digoše. „Rekli ste da mislite da ja nemam ništa s tim.”

„Možda nemaš ti”, rekao je Brum. „Možda ima neko kome je stalo do tebe. Neko ko je hteo da te zaštiti.”

Ona ga opet zbunjeno pogleda.

„Dečko, otac, blizak prijatelj.”

„Zezate me, zar ne?”

Nažalost, iskreno je bila zbunjena. Nikog nije imala osim pudle po imenu Ralfi. Čorsokak.

„Kad si poslednji put videla Flina?”, nastavio je Brum.

„Veče pre nego što je, hm, otišao odavde.”

„Gde ste išli?”

„Prvo smo bili ovde. Voleo je da me gleda kako igram. Plaćao je da igram u krilu drugim muškarcima, pa se smeškao i gledao me, a posle bi me odveo kući, nazivao droljom i gadno me tukao.”

Brum se trudio da ne pokaže šta oseća. Nije osuđivao one što dolaze ovamo da se rasterete. No ono što ljudi ne znaju jeste da im to nije dovoljno. Tako je Karlton Flin počeo kao sitan igrač, dolazio do seksa, ali nakon izvesnog vremena, poželeo je nešto više. Uvek tako biva. Sve je prelazna droga do sledeće. Brumov deda je to najbolje opisao: „Ako stalno dobijaš picu, poželiš da imaš još jednu kitu.”

„Jesi li nameravala da ga ponovo vidiš?”, pitao je Brum.

„Trebalo je da se nađemo one večeri kad je, znate, nestao.”

„Šta se dogodilo?”

„Pozvao me je i rekao da će zakasniti. Ali nije se ni pojavio.”

„Je li rekao zašto kasni?”

„Nije.”

„Znaš li gde je bio u toku dana?”

Zavrtela je glavom. Bruma zapahnu ustajali vonj spreja za kosu i kajanja.

„Možeš li išta da mi ispričaš o tom danu?”

Opet je vrtela glavom.

„Ne kapiram”, rekao je Brum. „Taj tip te uporno bije, zar ne?”

„Da.”

„To eskalira?”

„Šta?”

Brum prikri uzdah. „Sve je gore i gore.”

„A! Tako je. Da.”

Brum raširi ruke. „Šta si mislila, kako će se to završiti?”

Toni je zatreptala, skrenula pogled, razmislila o pitanju. „Kao što se uvek završava. Zasitiće me se. Preći će na nešto drugo.” Slegnula je ramenima. „To ili će me ubiti.”

OSMO POGLAVLJE

NA MUTNOM STAKLU VRATA bile su izlepljene reči: „Advokatska kancelarija Harija Satona”. Stara škola.

Kad je Megan blago kucnula na mutno staklo, Hari je odgovorio zvučnim: „Napred!”

Uhvatala se za kvaku. Pre nekoliko sati pozvala je Dejva i rekla mu da će se vratiti kasno. Hteo je da zna zbog čega. Odgovorila mu je da ništa ne brine i prekinula vezu. A sad je eto ponovo u Atlantik Siti, u mestu koje je predobro poznavala.

Otvorila je vrata s mišlju kako će ovim potezom sve promeniti. Kancelarija je bila isto onako skromna i oronula kao ranije, no Hari je tako voleo.

„Zdravo, Hari.”

Stari advokat nije bio privlačan. Podočnjaci su mu visili odavde do večnosti. Nos mu je bio kruškast kao u karikature, a kosa mu je štrčala u sedim pramenovima i ni pod puščanom paljbom ne bi se spustila. Međutim, osmeh mu je bio pravi svetački. I upravo on sad obodri Megan – povratio ju je i umirio.

„Odavno se nismo videli, Kesi.”

Neki su Harija nazivali uličnim advokatom, ali on to zapravo nije bio. Pre četiri decenije diplomirao je prava na Stenfordu i počeo karijeru kao partner u uvaženoj advokatskoj kancelariji *Kronberg, Rajter i Rozman*. Jedne večeri dobronamerne kolege odvukle su tog tihog, povučenog advokata u Atlantik Siti na kockanje, devojke, jednostavno rečeno u štetu. Povučeni Hari se prepustio – i nikad nije otišao odatle. Napustio je veliku firmu, zalepio ime na vrata ove iste kancelarije i rešio da zastupa gradske nevoljnike, a to su, manje-više, bili svi koji počinju ovde.

Vrlo malo ljudi na koje naidete ima oreol oko glave. Oni nisu divni, ne liče na anđele, niti rade za dobrotvorne organizacije – što se Harija tiče, svakako je više voleo grešnike od svetaca – ali u njima titraju zrake poverenja i dobrote. Hari je jedan od takvih.

„Zdravo, Kesi”, rekao je.

Govorio je stegnuto. Promeškoltio se na stolici.

„Kako si, Hari?”

Čudno ju je posmatrao onim bistrim plavim očima. To nije ličilo na njega, ali nisu se videli već skoro dve decenije. Ljudi se menjaju. Zapitala se da nije pogrešila što je došla ovamo.

„Dobro, hvala.”

„Dobro, hvala?”

Klimnuo je glavom i ugrizao se za donju usnu.

„Šta je s tobom, Hari?”

Oči mu se iznenada ispuniše suzama.

„Hari?”

„Dodavola”, rekao je.

„Šta je?”

„Trudio sam se da budem pribran. Katkad sam običan cmizdravac.”

Ona ništa nije rekla. Čekala je.

„Prosto sam... mislio sam da si mrtva.”

Osmehnula se s olakšanjem što je ipak ostao onaj stari emotivac kog je upamtila. „Hari...”

Mahnuo je rukom. „Pajkani su dolazili ovamo pošto si nestala s onim tipom.”

„Nisam nestala s tim tipom.”

„Nestala si sama?”

„Tako nekako.”

„E pa, pajkani su hteli da razgovaraju s tobom. I dalje to žele.”

„Znam”, potvrdila je. „Zato sam se i vratila. Potrebna mi je tvoja pomoć.”

KAD JE TONI ALUR SPAZILA dvoje nasmejanih mladih ljudi blizu svojih vrata, uzdahnula je i zavrtela glavom.

Tonino pravo ime je Alisa. U početku ga je zadržala na poslu u umetničkom imenu „Alisa u Zemlji čuda”, ali su je po krštenom imenu lakše prepoznavali. Upravo sad, dok se vraćala s posla, nosila je tesnu majicu s neprimetnim umecima na grudima. Cipele s visokim potpeticama zamenila je ravnim plitkim patikama. Sprala je sloj šminke debeo poput prsta i stavila ogromne naočare za sunce, u stilu zvezde koja ne želi da je prepoznaju. Nadala se da uopšte ne liči na egzotičnu plesačicu.

Onaj ozareni par izgledao je kao da je upravo stigao s veronauke. Toni se namrštila. Poznat joj je taj tip ljudi. Dobročinitelji koji nameravaju da je zaspu brošurama i spasu joj dušu. Verovatno su pripremili neku otužnu rečenicu tipa: „Zaboravi tange i okreni se Isusu”, a ona će im na to odvratiti: „Daje li Isus dobar bakšiš?”

Ozarena plavuša je bila mlada i zgodna, ali joj je delovala kao čistunka. Kosu je vezala u konjski rep koji je poskakivao kao kod navijačica. Imala je majicu s rol-kragom i suknju koja bi u klubu dobro prošla u tački fantazije o učenicama, a uz nju i zavrute sokne. Ko još to nosi u stvarnom životu?

Onaj slatki momak s njom imao je talasastu kosu nalik nekom političaru na jedrenju. Nosio je svetle pantalone, plavu košulju i džemper vezan oko vrata.

Nije bila raspoložena za njih. Prst joj je kuckao od bola. Osećala se slabo, pregaženo, poraženo. Želela je samo da uđe u kuću i nahrani Ralfija. Iz glave joj, naravno, nije izbijala poseta onog pajkana Bruma zbog nestanka Karltona

Flina. Kad je upoznala Karltona, on je na sebi imao tesnu crnu majicu s natpisom: „Nisam ginekolog, ali mogu da zavirim”. To je za nju trebalo da bude poput znaka: „Ne prilazi”. No glupava Toni se zakikotala kad je pročitala rečenicu. Danas joj je to žalosno. Imala je ona neke pristojne osobine, ali kad su u pitanju muškarci, isključila bi radar za dripce.

Ponekad – uglavnom – osećala je da je nevolja uvek dva koraka iza nje, tu i tamo je sustigne, lupne je po ramenu i podseti da je tu, kao stalni pratilac.

Nije oduvek tako bilo. U početku je volela posao u *Šlagu*. Bilo je zabavno i uzbudljivo, svake večeri igranka. A Toni, moliću lepo, nije bila od onih što su ih u detinjstvu seksualno zlostavljali ili tako nešto, već je imala drugu osobinu koju ćete često naći kod onih što se bave njenim poslom.

Naime, patila je – a to je i sama priznavala – od urođene lenjosti i sve bi joj brzo dosadilo.

Ljudi uvek govore da su ove devojke poremećene ili im nedostaje samopoštovanje, i to je zaista tačno, ali je važnije što većina njih ne želi da radi ništa drugo. Zašto bi to i želele? Kad čovek bolje razmisli – da nije izabrala ovaj poziv, čime bi drugim mogla da se bavi?

Uzmimo na primer Toninu sestru Bet. Otkad je pre šest godina maturirala, unosi podatke u *Prvom osiguravajućem društvu Trenton*. Sedi u neprovetravanoj i smrdljivoj ispregrađivanoj kancelariji pred monitorom i sat za satom, dan za danom, godinu za godinom ukucava ko zna kakve podatke, zaglavljena u tom prostoru manjem od zatvorske ćelije. I dokle tako?

Toni bi se na tu misao uvek stresla.

Zaista, pomišljala je, bolje me odmah ubijte.

Mogućnosti koje joj se ukazuju svode se na dve: prva je da nesvesno kucka podatke za osiguranje u tesnoj, smrdljivoj, pregrađenoj kancelariji... a druga da igra čitavu noć i pije šampanjac na zabavama.

I nije teško izabrati, zar ne?

Međutim, posao u *Šlagu* nije se razvijao kako je očekivala. Ranije je slušala kako je tu lakše naći poželjnog momka nego u nekoj provodadžijskoj agenciji, ali najbliže što je došla do veze bilo je s Karltonom. A šta je on uradio? Polomio joj je prst i pretio Ralfiju.

Događalo se, istina, da devojke nađu bogatog čoveka, ali u većini slučajeva to su bile zaista lepotice, a kad se zagleda u ogledalo, Toni shvata da ona to nije. Morala je da trpa sve više i više šminke. Podočnjaci su joj postajali sve tamniji. Trebalo je da ode na doradu operacije grudi, a iako je imala samo dvadeset tri godine, od vena su joj noge već ličile na reljefne mape.

Vedra mlada plavuša s rol-kragnom mahnu joj. „Gospođice, možemo li načas da popričamo?”

Toni žacnu zavist prema ovoj vedroj plavuši s osmehom kao iz reklame za pastu za zube. Slatki momak joj je po svoj prilici dečko. Verovatno se prema njoj lepo ophodi, vodi je u bioskop, drži je za ruku u tržnom centru. Srećnica. Sigurno su uvaljivači Biblija, ali su delovali srećno i zdravo, kao da nikad u

životu nisu upoznali tugu. Toni bi mogla da položi svoju tanku životnu ušteđevinu na to da su svi koje ovo dvoje poznaju još živi. Roditelji su im u srećnim brakovima, zdravi su baš kao i oni sami, samo nešto stariji, igraju tenis i priređuju roštilje i velike porodične večere, pred koje svi okupljeni srodnici pognu glave u smernoj molitvi.

Ubrzo će joj reći kako imaju rešenje za sve njene probleme, ali nažalost, Toni jednostavno za to nije raspoložena. Barem ne danas. Vraški ju je bolelo slomljeni prst. Pajkan joj je upravo pripremio zatvorom. A onog sadiste i nadmenog psihopate od njenog „dečka” nigde nema i možda je, daj bože, mrtav.

Nasmejani slatki momak je rekao: „Samo nakratko treba da razgovaramo s vama.”

Zaustila je da ih otera, ali zbog nečeg se uzdržala. Razlikovali su se od uobičajenih uvaljivača Biblije što su stajali pred klubom i gnjavili devojke navodima iz Svetog pisma. Činili su joj se nekako... kao da su sa Srednjeg zapada? Čistiji i neviniji. Nekoliko godina ranije, Tonina baba, pokoj joj duši, zagrejala se za nekog lažnog televizijskog proroka na bezveznoj kablovskoj mreži. Tu se davao takozvani *Svestrani muzički sat*, s tinejdžerima koji tiho pevaju uz pljeskanje i pratnju gitara. Tako su joj i ovi klinici izgledali. Kao da su došli iz televizijskog crkvenog hora.

„Nećemo dugo”, ubedljivo je rekla vedra plavuša.

Baš tog dana pojavili su joj se na pragu. Nisu došli na zadnji ulaz u klub. Nisu izvikivali krilatice o grehu. Možda su njih dvoje, usred ove propasti, s prstom koji je tišti, bolnim nogama i čitavim telom savladanim umorom tako da se jedva kreće, naišli s razlogom. Možda su zaista poslani u najmračniji Tonin čas da je izbave. Kao dva nebeska anđela.

Je li to moguće?

Niz Tonin obraz skotrlja se odbegla suza. Vedra plavuša klimala joj je glavom kao da tačno razume kroz šta Toni prolazi.

Moguće da mi je, pomislila je Toni vadeći ključ, spasenje potrebno. Možda su ovo dvoje dece, suprotno očekivanjima, njena karta za bolji život.

„Dobro”, rekla je prigušujući jecaj. „Možete ući. Samo nakratko, važi?”

Otvorila je vrata. Ralfi se stušio prema njima zveckajući kandžama po linoleumu. Toni je poskočilo srce od tog zvuka. Ralfi – jedini dobri, nežni i privrženi stvor u njenom životu. Sagla se i pustila ga da skače po njoj. Zakikotala se kroz jecaj i počlašala ga iza ušiju, a onda se opet uspravila.

Okrenula se ka vedroj plavuši, koja se neprekidno smešila.

„Lep pas”, rekla je ova.

„Hvala.”

„Mogu li da ga pomazim?”

„Naravno.”

Toni se okrenula slatkom momku. I on se smeškao. No sad mu je osmeh bio čudan. Nekako nenormalan...

I dalje se smešio kad je zamahnuo pesnicom. Smešio se i kad je zakrenuo kukove i ramena i svom silinom udario Toni pravo u lice.

Pre nego što se stropoštala na pod, s nosom iz kog je šikljala krv i očima okrenutim u dupljama, Toni je čula Ralfijevo cviljenje.

DEVETO POGLAVLJE

BRUM JE SPUSTIO SLUŠALICU. Uporno se trudio da shvati ovaj – kao što bi voditelji vesti rekli – „najnoviji zapanjujući razvoj situacije”.

Goldberg ga upita: „Ko je to bio?”

Brum nije ni shvatio da se ovaj muva oko njega. „Hari Saton.”

„Onaj mudroser?”

„Mudroser?” Brum se namršti. „Je li ovo 1958? Niko više advokate ne zove mudroserima.”

„Ne budi serator samo zato što je besplatno”, rekao je Goldberg. „Ima li to neke veze s Karltonom Flinom?”

Ubrzanog pulsa, Brum je ustao. „Moglo bi imati.”

„Pa?”

Ima li neke veze s Karltonom Flinom? Moguće. Ima li neke veze sa Stjuartom Grinom? Svakako.

Brum je uporno u sebi ponavljao taj razgovor. Pošto je proveo sedamnaest godina uzalud je tražeći, sad mu Hari Saton tvrdi kako je Kesi, striptizeta koja je nestala sa Stjuartom Grinom, u njegovoj kancelariji. Upravo sedi tamo – tek tako – kao da se stvorila iz vedra neba. Prosto neverovatno.

Da je to čuo od bilo kog drugog advokata, Brum bi smatrao da taj laže. No Hari Saton, uprkos svim krajnostima u privatnom životu – a bilo ih je, bogami, na tone – ne bi izmislio tako nešto. Nema razloga da laže o tome.

„Ispričaću ti kasnije”, rekao je.

Goldberg se podbočio i upreo iz sve snage da izgleda strogo. „Ne, sad mi pričaj.”

„Hari Saton je možda našao jednog svedoka.”

„Kog svedoka?”

„Zakleo sam se da neću ništa reći.”

„Šta si, bre, uradio?”

Nije se potrudio da mu odgovori. Krenuo je stepeništem znajući da ga Goldberg, koga iscrpljuje hodanje kad ne ide da jede, neće pratiti. Samo što je stigao do auta, zazvonio mu je mobilni telefon. Video je da ga zove Erin.

„Gde si?”, pitala ga je.

„Pošao sam kod Harija Satona.”

Erin mu je dvadeset tri godine bila partner u policiji, ali je prošle godine otišla u penziju. Osim toga, ona mu je i bivša žena. Sad ju je obavestio o tome da se Kesi iznenada pojavila.

„Opa!”, uzviknula je.

„Baš tako.”

„Neuhvatljiva Kesi”, nastavila je Erin. „Dugo je već tražiš.”

„Sedamnaest godina.”

„Mogao bi konačno da dođeš do nekih odgovora.”

„Nadajmo se. Jesi li zvala s nekim razlogom?”

„Bezbednosni video-snimak iz *Šlaga*.”

„Šta s njim?”

„Mislim da sam nešto našla”, rekla je Erin.

„Hoćeš da svratim kad završim kod Satona?”

„Naravno, dotle ću taman ovo da spucam. A i ti ćeš mi ispričati kako je prošao sastanak s neuhvatljivom Kesi.”

Brum nije mogao da odoli: „Erin?”

„Molim?”

„Rekla si da ‘spucam’. He-he-he.”

„Hajde, Brume”, zaječala je. „Koliko ti je godina?”

„Nekad si volela takve rečenice.”

„Nekad sam volela mnogo toga”, rekla je uz blagi prizvuk tuge u glasu. „Nekad davno.”

Istina. „Videćemo se kasnije, Erin.”

Odagnao je misli o bivšoj ženi i pritisnuo gas. Nekoliko minuta kasnije zakucalo je na mutno staklo. Iz kancelarije se začuo hrapavi glas: „Napred!”

Otvorio je vrata i ušao. Hari Saton je izgledao kao omiljeni profesor sa koledža koji je mnogo propao. Brum je pogledom prešao po prostoriji – sem advokata, u njoj nije bilo nikoga.

„Drago mi je da te vidim, detektive.”

„Gde je Kesi?”

„Sedi, molim te.”

On sede. „Gde je Kesi?”

„Trenutno nije ovde.”

„To i sam vidim.”

„Primetio si jer si obučeni detektiv.”

„Ne bih da se razmećem”, rekao je Brum. „Šta je sad ovo, Hari?”

„U blizini je. Hoće da razgovara s tobom. No pre toga moramo utvrditi neka osnovna pravila.”

Raširio je ruke. „Slušam te.”

„Pre svega, sve ovo je nezvanično.”

„Nezvanično? Na šta ti ja ličim, Hari, na novinara?”

„Ne, smatram da si dobar i malčice mahnit pajkan. Nezvanično znači upravo to. Jednostavno, kao da nikad s njom nisi razgovarao.”

Brum razmisli o tome. „Šta ako ne pristanem?”

Hari Saton ustade i pruži ruku. „Draga mi je što smo se videli, detektive. Želim ti prijatan dan.”

„Dobro, de, nema potrebe da dramiš.”

„Nema potrebe”, rekao je ovaj, vedro se smešeći, „ali što da malo ne glumatam kad već mogu?”

„Znači, nezvanično. Dovedi je.”

„Prvo još nekoliko pravila.”

Brum je čekao.

„Ovo danas je jedinstvena prilika. Kesi će razgovarati s tobom u mojoj kancelariji. U mom prisustvu će na sva tvoja pitanja odgovoriti najbolje što ume. Zatim će opet nestati. Pustićeš je. Nećeš pokušavati da joj saznaš novo ime, identitet – a što je najvažnije, posle ovog sastanka nećeš se truditi da je nađeš.”

„A ti ćeš mi tek onako verovati?”

„Hoću.”

„Tako”, rekao je Brum i promeškoltio se na stolici. „Šta ako budem smatrao da je počinila neki zločin?”

„Nećeš.”

„Hajde samo da pretpostavimo.”

„Nema šanse. Čim završi razgovor s tobom, ide kući. Više je nećeš videti.”

„Pretpostavimo da, pošto još malo budem istraživao, natrčim na nešto o čemu moram nju da pitam.”

„Isti odgovor: nema šanse.”

„Ne mogu da dođem tebi?”

„Možeš. Ako budem mogao da ti pomognem, pomoći ću. No ona se ne obavezuje na to.”

Brum je mogao da zateže, ali su mu ruke bile vezane. Uz to, bio je od onih koji smatraju da je bolji vrabac u ruci i da se poklonjenom konju ne gleda u zube. Do juče nije imao pojma gde je Kesi. Sad bi, osim ako ne naljuti Harija, mogao da razgovara s njom.

„U redu”, rekao je. „Slažem se sa svim vašim pravilima.”

„Divno.” Hari Saton je podigao mobilni telefon i rekao:

„Kesi? U redu je. Uđi.”

ZAMENIKA NAČELNIKA GOLDBERGA VIŠE NI ZA ŠTA NIJE BILO BRIGA. Trebalo mu je još godinu dana do pune penzije, koja mu neće biti dovoljna. Ni blizu. Atlantik Siti je poročna rupa, ali nije baš jeftina. Bio je do guše u računima za alimentaciju. Njegova sadašnja ženska Melinda, dvadesetosmogodišnja porno-zvezda (uvek ih zovu „zvezdama”, zapazio je Goldberg, nikad tek „glumicama” ili, kao u Melindinom slučaju, drugom violinom u trojci), cedila je sve iz njega, i to u svakom mogućem smislu, kako je voleo da cereći se razmišlja. No, čoveče, vredela je.

Bilo kako bilo, Goldberg je bio zreo za prodaju.

Obično bi to lako opravdao. Pokvarenjaci su kao mitološka čudovišta kojima kad odsečeš jednu glavu dve nove izrastu. Drugim rečima, lakše je nositi se s poznatim – s nekim na koga možeš koliko-toliko da utičeš, s nekim ko neće likvidirati obične građane, a pritom će ti još dati i neku kintu – nego s mačkom u džaku. Uostalom, uklanjanje šljama iz ovog grada ličilo bi na pražnjenje okeana kašičicom. Kako god bilo, Goldberg je imao milion spremnih opravdanja.

Međutim, pod ovim okolnostima opravdanje je bilo još lakše naći: izgledalo je da je tip koji mu ćuška novčanice, bar spolja gledano, na strani dobra.

Zašto je onda Goldberg oklevao?

Okrenuo je broj. Posle trećeg zvona, začuo se glas: „Dobar dan, gospodine Goldberg!”

Evo prvog razloga za oklevanje: od tog glasa podilazili su ga žmarci. Mladić, barem po tome kako je zvučao, bio je upadljivo učtiv i govorio kao da učestvuje u probi za neki staromodni mjuzikl. Taj glas mu je izazivao jezu. No ni to nije bilo sve.

O tom tipu su kolale priče. Govorilo se o nasilju i izopačenostima koje su činili on i njegova partnerka, takvom nasilju od kojeg odrasli ljudi, jaki, čvrsti ljudi što su, kao Goldberg, prošli sito i rešeto, noću leže budni u krevetu i navlače pokrivač do nosa.

„Ovaj, zdravo”, rekao je Goldberg.

Neka su glasine i preterane, neka je samo četvrtina svega istina, Goldberg se uvalio u nešto iz čega bi se najradije izvukao. Ipak mu je najpametnije da jednostavno uzme novac i ćuti. U krajnjoj liniji, kakav je izbor pa imao? Kad bi sad pokušao da se povuče i vrati novac, mogao bi da naljuti glas iz slušalice. Ovaj sad reče: „Šta mogu da učinim za vas, gospodine Goldberg?”

Iz pozadine se začula buka od koje je Goldbergu srce sišlo u pete.

„Koji je to đavo?”, pitao je.

„Ništa se vi ne sekirajte, gospodine Goldberg. Šta ste hteli da mi kažete?”

„Možda imam još jedan trag.”

„Možda?”

„Jednostavno nisam siguran.”

„Gospodine Goldberg?”

„Molim?”

Koji se to đavo čuje iz pozadine?

„Recite mi, molim vas, šta ste saznali.”

Već im je otkucalo sve što je znao o nestanku Karltona Flina. Zašto i ne bi? On i njegova partnerka su i sami želeli da nađu nestalog, a njemu je sasvim fino plaćeno.

Poslednje što im je dojavio bilo je ono što je saznao od Bruma: devojka Karltona Flina radila je u *Šlagu* kao striptizeta.

U pozadini se čulo cviljenje.

„Imate li kuće?“, upitao je Goldberg.

„Ne, gospodine Goldberg, nemam. Ali kad sam bio mali, imao sam najbolje kuće na svetu! Zvalo se Đumbirko. Preslatko, zar ne?“

Goldberg je ćutao.

„Ćutite, gospodine Goldberg?“

„Za vas sam zamenik načelnika Goldberg.“

„Kako bi bilo da se vidimo licem u lice, zameniče načelnika? Mogli bismo o ovome da porazgovaramo u vašoj kući ako se slažete.“

Srce mu je stalo.

„Neka, nema potrebe.“

„Dakle, šta možete da mi kažete, zameniče načelnika Goldberg?“

Pas je i dalje cvileo. No sad se Goldbergu učinilo da, pomešan s prvim, čuje još jedan glas vrlo sličan cviljenju, a možda i gori – užasan, bolom prožet zvuk, toliko neljudski da je, koliko god to paradoksalno delovalo, morao poticati upravo od ljudskog bića.

„Zameniče načelnika?“

Progutao je knedlu i konačno legao na rudu: „Pojavio se neki advokat Hari Saton...“

DESETO POGLAVLJE

V RATA KANCELARIJE HARIJA SATONA OTVORILA SU SE i ušla je Kesi. Gotovo se uopšte nije promenila.

To je Brum prvo pomislio. U svoje vreme, znao ju je iz viđenja, iz kluba, odakle ju je upamtio. U međuvremenu je promenila boju kose. Koliko se sećao, bila je platinasta plavuša, ali to je manje-više bila sva promena.

Kad se već nije mnogo promenila, čovek bi se zapitao kako to da Brum nije uspeo da je pronađe za poslednjih sedamnaest godina. U suštini, nestati i nije tako teško kao što nam se čini. U ono vreme čak joj ni Rudi nije znao pravo ime. Na kraju ga je Brum iskopao. Megan Rajli. I to je bilo sve. Pribavila je nova dokumenta, pa iako je bila donekle zanimljiva policiji, to nije bilo dovoljno da za njom raspišu saveznu poternicu ili da joj posvete epizodu serije *Najtraženiji*.

Još jedna promena sastojala se u tome što je izgledala imućnije i, u nedostatku boljeg izraza, normalnije. Ma koliko se neupadljivo oblačile, striptizete je obično lako prepoznati. Isto važi za kockare, pijance, pa i za pandure. Kesi je, međutim, izgledala kao klasična mama iz predgrađa. Možda malo prijatnija od ostalih. Od onih koje daju koliko i primaju, koje flertuju kad im se prohte i koje vam se primaknu malo bliže uz piće na komšijskoj zabavi. Ipak mama iz predgrađa, u svakom slučaju.

Sela je do njega i pogledala ga u oči.

„Drago mi je što se ponovo vidimo, detektive.”

„I meni je, rekao bih. Tražio sam te, Kesi.”

„Znam.”

„Sedamnaest godina.”

„Još malo pa kao Žaver Valžana”, rekla je.

„Iz *Jadnika*.”

„Čitao si Igoa?”

„Jok”, odgovorio je. „Bivša žena me je odvukla na mjuzikl.”

„Ne znam gde je Stuart Grin”, rekla je.

Odlično, pomisli Brum. Rešila je da preskoči uvod. „Shvataš, naravno, da ste oboje nestali u isto vreme.”

„Da.”

„U vreme kad ste nestali, bili ste zajedno?”

„Ne.”

Brum je raširio ruke. „Tako su mi rekli.”

Uzdržano mu se nasmešila i Brum je prepoznao seksi devojkicu od pre mnogo godina. „Koliko dugo živiš u Atlantik Sitiju, detektive?”

Klimnuo je glavom shvativši na šta cilja. „Četrdeset godina.”

„Znaš kako je ovde. Nisam bila prostitutka. Radila sam u klubovima i uživala u tome. Znači, da – neko vreme je i Stjuart Grin u tome učestvovao. Samo donekle. No na kraju je sve uništio.”

„Uživanje?”

„Sve”, rekla je. Stislaje usne. „Stjuart Grin je bio psihopata. Proganjao me je. Tukao me je. Pretio je da će me ubiti.”

„Zašto?”

„Zar ti reč psihopata nije dovoljna?”

„Dakle, sad si postala i psihijatar, Kesi?”

Opet mu se uzdržano osmehnula. „Ne moraš biti psihijatar da bi prepoznao psihopatu”, počela je, „kao što ne moraš biti pajkan da bi prepoznao ubicu.”

„Alal vera!”, rekao je Brum. „Ali uprkos tom ludilu, ovaj, Stjuart Grin je mnoge uspeo da prevari.”

„Svako svakog vidi drukčije.”

Brum se namrštitio. „Zar ne misliš da je to malo otrcano?”

„Pa jeste.” Zamislila se. „Čula sam jednog čoveka kako upozorava prijatelja koji se zabavljao s naizgled normalnom devojkom, mada je zapravo bila vrlo stegnuta. Znaš takve?”

„Znam.”

„Savetovao je drugara: bolje da ne otvaraš tu Pandorinu kutiju.”

Brumu se ovo dopalo. „A ti si upravo to uradila sa Stjuartom?”

„Kao što rekoh, u početku je delovao sasvim opušteno, dok ga nije spopalo ludilo. Nekim muškarcima se to izgleda događa. Uvek sam se izvlačila šalama, ali s njim to nije išlo. Vidi, pošto je nestao, pročitala sam sve članke po novinama o njemu kao pravom porodičnom čoveku, o tome kako je negovao ženu obolelu od raka, o njegovoj dečici. A na mom poslu vidiš sve. Nikad nisam osuđivala oženjene ljude koji dođu da se izduvaju ili da... da ne kažem šta. Tri četvrtine gostiju kluba bilo je oženjeno. Nisam ih čak smatrala ni za licemere. Čovek može voleti svoju ženu i provoditi se malo sa strane, je l' tako?”

Brum je slegnuo ramenima. „Biće da jeste.”

„Stjuart Grin nije bio takav. Bio je nasilan. Bio je mahnit. Samo što nisam znala koliko.”

Brum je prekrstio noge. Ono što je rekla o prebijanju i nasilju mnogo je ličilo na Tonin opis Karltona Flina. Možda je to još jedna paralela.

„I šta je bilo?”, upitao je.

Tek sad je Kesi izgledala napregnuto. Nakratko je pogledala Harija Satona. Ovaj je skrstio ruke na stomaku, isprepletanih prstiju. Klimnuo joj je glavom. Ona je spustila pogled na svoje šake.

„Jesu li ti poznati ostaci železare kod Vortona?”

Brum se setio. Bilo je to petnaestak kilometara od Atlantik Sitija, na obodu Pajn Barena. „Išla sam ponekad tamo. Posle posla ili čisto da se malo opustim.”

Da se opusti, začudio se Brum, ničim ne odajući misli. Laže. Prvi put? Nije bio siguran. Spremao se da postavi neizbežno pitanje: *zašto si stvarno išla tamo?* Ipak, odložio ga je za kasnije.

„Jedne noći – zapravo moje poslednje noći ovde – bila sam usred parka, pored ruševina. Valjda sam bila prilično rastrojena. Stjuart je postajao sve gori, a ja nisam znala kako s tim da se izborim. Već sam probala sve što sam mogla da ga se otrese.”

Brum joj je postavio isto pitanje kao Toni. „Zar nisi imala momka ili nekog svog?”

Licem joj je preletela senka. „Nisam.”

Još jedna laž?

„Nekog kome bi se obratila za pomoć. Nekog kao Rudi ili drugarica iz kluba?”

„Znaš, mi to nismo radile. Bar ja nisam. Sama sam brinula o sebi. Možda će neko pomisliti da sam zabrazdila, ali nisam bila mala. Umela sam da se snađem.”

Spustila je pogled.

„Šta se dogodilo, Kesi?”

„Čudno zvuči... kad me neko zove Kesi.”

„Bi li više volela da te zovem Megan?”

Nasmešila se. „Otkrio si? Ne bih, drži se Kesi.”

„Važi. Kesi, zavlačiš me.”

„Znam”, reče ona. Duboko je udahнула i nastavila. „Očajnički se trudeći da ga se otarasim, već sam mu dva dana pre toga zapretila atomskom bombom. Zapravo, nikad to ne bih sprovela u delo, ali sam računala da će sama pretnja biti dovoljna.”

Brumu je bilo jasno na šta misli, ali je čekao.

„I tako sam rekla Stjuartu da ću, ne ostavi li me na miru, sve reći njegovoj ženi. Nikad to stvarno ne bih uradila. Hoću da kažem, kad baciš atomsku bombu, radioaktivno zračenje pogađa i tebe. Ali kao što već rekoh, obično je dovoljna i pretnja.”

„Samo, u ovom slučaju nije bila”, rekao je Brum.

„Nije.” Opet se nasmešila, ali bez prave veselosti.

„Da se vratim na onog tipa s upozorenjem prijatelju – potcenila sam ono što usledi kad se otvori Pandorina kutija.”

Brum je pogledao u Harija Satona. Ovaj se nagnuo, zabrinutog lica.

„Šta se zapravo dogodilo kad si mu pripretila?”, pitao je Brum.

Suze su joj grunule na oči. Odagnala ih je treptanjem. Najzad je progovorila tihim glasom: „Bilo je gadno.”

Tajac.

„Mogla si doći meni”, rekao je Brum.

Oćutala je.

„Mogla si još pre nego što si zapretila bombom.”

„A šta bi ti uradio, detektive?”

Sad je on oćutao.

„Vi panduri uvek branite nas noćne dame od obićnih građana.”

„Nisi fer, Kesi. Ako te je povredio, mogla si da mi kažeš.”

Zavrtela je glavom. „Možda sam mogla, a možda i nisam. Ali ti to ne kapiraš. Ovaj je bio čist ludak. Rekao je da će me, zucnem li samo, pržiti brenerom dok mu ne kažem gde mi žive drugarice, pa će i sve njih pobiti. Poverovala sam mu. Zbog onoga što sam mu proćitala iz oćiju i zbog onoga što mi je uradio, sve sam poverovala.”

Brum je prićekao nekoliko trenutaka. Zatim je pitao: „I šta si uradila?”

„Mislila sam da bi bilo dobro da otputujem na neko vreme. Znaš ono, da nestanem na mesec-dva. Zaboravio bi me, živeo bi svoj život, vratio se ženi, bilo šta. Samo, i to me je plašilo. Ko zna šta bi uradio da sam otišla bez njegove dozvole.”

Zastala je. Brum je strpljivo ćekao. Onda ju je malo podstaknuo. „Rekla si da si bila u parku?”

Klimnula je glavom.

„Gde taćno?”

Brum se zamislio. Sećao se kakva je bila u mladosti... Ma šta u mladosti, koliko maloćas, kad je ušla u prostoriju, odisala je smirenošću i samopouzdanjem. Sad se to raspršilo. Više nije dizala pogled s ruku stisnutih u krilu.

„Na stazi”, kazala je. „Bilo je mraćno. Bila sam sama. Tad sam ćula nešto spreda, iz žbunja.”

Zastala je i spustila glavu. Brum je pokušao da joj pomogne. „Kakav je to bio zvuk?”

„Šuškanje”, odgovorila je. „Kao neka životinja. No zvuk se pojaćavao. Ćula sam nekog, neku osobu kako viće.” Opet je ućutala krijući pogled.

„Šta si uradila?”, pitao je Brum.

„Onako nenaoružana i sama, mislim, šta sam mogla?” Pogledala ga je kao da od njega oćekuje odgovor. Pošto joj ga nije dao, nastavila je: „Prosto sam ustuknula. Htela sam da se okrenem, ali desilo se nešto zbog ćega sam se zaustavila.”

„Šta?”

„Sve se utišalo. Kao da je neko pritisnuo prekidać. Potpuna tišina. Prićekala sam nekoliko sekundi. Ništa. Jedino sam još ćula sopstveno disanje. Naslonila sam se na neku stenu i lagano pošla oko nje prema mestu s kojeg sam ćula one zvuke. Kad sam obišla oko stene, zatekla sam njega.”

„Stjuarta Grina?”

Klimnula je glavom.

Brumu su se osušila usta. „Kad kažeš zatekla si ga...?”

„Ležao je na leđima, zatvorenih očiju. Sagla sam se i dodirnula ga. Bio je obliven krvlju.”

„Stjuart?”

Potvrdila je glavom.

Brumu se srce steglo. „Je l' bio mrtav?”

„Učinilo mi se.”

U glasu mu se osetio prizvuk nestrpljenja. „Kako to misliš, učinilo ti se?”

„Kao što nisam psihijatar, nisam ni patolog”, odbrusila mu je. „Mogu da pričam samo o onome što mi se činilo. Učinilo mi se da je mrtav. Nisam mu proveravala puls niti išta drugo. Već sam sva bila ubrljana njegovom krvlju i sasvim odlepila. Sve je bilo tako čudno. Na tren je izgledalo kao usporen film, a ja sam bila gotovo srećna. Znam kako to zvuči, ali mrzela sam ga. Nemaš pojma koliko sam ga mrzela. A onda je moja muka nestala. Stjuart je mrtav. No brzo sam se otreznila. Shvatila sam šta će se dogoditi i, molim te, nemoj mi govoriti da sam nepravedna. Bilo mi je jasno šta će dalje biti. Otrčaću do govornice – u to vreme nisam imala mobilni telefon, kao što ga uostalom niko nije imao – pa ću pozvati policiju i prijaviti slučaj, a pajkani će sve sagledati i otkriti da me je gnjavio, i mnogo više od toga. Svi će pričati kako je bio fin porodičan čovek, a ova striptizeta i kurva ga je iskoristila i... pa, shvataš šta hoću da kažem. Zato sam pobešla. Pobešla i nikad se nisam ni osvrnula.”

„Gde si otišla?”

Hari Saton se nakašljao u šaku. „Nebitno, detektive. Ovde se za tebe završava njena priča.”

Brum ga je pogledao. „Zezaš me, je l' tako?”

„Dogovorili smo se.”

Kesi je rekla: „Govorim istinu, detektive.”

Hteo je da se uhvati za to – da joj kaže kako je u najboljem slučaju ovo samo deo istine – no nije želeo da je otera. Probao je da izvuče još neke pojedinosti, u nadi da će saznati ili naslutiti šta je posredi. Uglavnom je želeo da shvati koliko je teško Stjuart Grin bio ranjen (ili je zaista bio mrtav), međutim nije mu uspelo.

Na kraju, Hari Saton mu je rekao: „Mislim da si ovde saznao sve što možeš, detektive.”

Je li zaista tako? Šta je konačno saznao? Osećao se izgubljeno kao i ranije – možda još i više. Setio se svih ostalih muškaraca, paralela, onih što su nestali. Jesu li ubijeni? Jesu li ranjeni pa ostavljeni da umru? Stjuart Grin je prvi. U to je bio sasvim ubeđen. Je li se Grin oporavio i...?

I šta onda?

Gde li je nestao? I kakve to veze ima s Karltonom Flinom i ostalima?

Kesi ustade. On je pogleda. „Zašto?”, upita je.

„Šta zašto?”

„Mogla si da ostaneš skrivena, da čuvaš svoj novi život.”

Pogledao je Harija Satona, pa ponovo nju. „Zašto si se vratila?”

„Ne zaboravi da si ti Žaver”, rekla je. „Godinama si me jurio. Na kraju su Žaver i Valžan morali da se sretnu.”

„Znači, rešila si da ti odrediš vreme i mesto?”

„Bolje tako nego da mi se pojaviš na vratima, zar ne?”

Odmahnuo je glavom. „Nisi me ubedila.”

Slegnula je ramenima. „I ne trudim se da te ubedim.”

„I znači to je to, Kesi? Obavila si posao?”

„Ne bih rekla da te razumem.”

O, još kako ga je razumela. Video joj je u očima.

„Sad ćeš jednostavno da se vratiš svom svakodnevnom životu?”, upitao je. „Je li ti ovo poslužilo kao pročišćenje? Je li ti pružilo ono što ti je bilo potrebno?”

„Mislim da jeste”, kazala je. „Mogu li ja tebe nešto da pitam?”

Trudi se da obrne situaciju, pomislio je Brum. Brani se. Samo se pitam zbog čega. Dao joj je znak da postavi pitanje.

„Šta ćeš uraditi s ovim podacima?”

„Dodaću ih ostalim dokazima koje imam i potruditi se da izvučem zaključak.”

„Jesi li uopšte rekao Grinovoj ženi istinu o njemu?”

„Zависи na čiju istinu misliš.”

„Detektive, ne igraj se sa mnom.”

„Dobro. Dosad sam čuo samo glasine o Stjuartu Grinu. Nisam bio siguran u njih.”

„Hoćeš li sad reći njegovoj ženi ono što znaš?”

Nije odmah odgovorio. „Ako budem smatrao da će to pomoći da saznamo šta se s njim dogodilo, onda ću joj nešto reći. Samo, nisam ja privatni detektiv unajmljen da iskopa prljavštine u vezi s tim čovekom.”

„Možda će joj to olakšati dalji život.”

„Ili joj otežati”, odvratio je. „Posao mi je da razrešavam zločine i tačka.”

„Zvuči logično”, rekla je i klimnula glavom, pa se uputila vratima. „Srećno sa slučajem.”

„Ehm, pre nego što odeš...”

Stala je.

„Ima nešto oko čega se vrtimo uz sve one aluzije na Viktora Igoa.”

„Šta to?”

Brum se osmehnuo. „Vreme koje si odabrala za ovaj naš susret.”

„Šta je s tim?”

„Zašto baš sada? Zašto si, posle sedamnaest godina, rešila baš sad da se vratiš?”

„Znaš zašto.”

Zavrteo je glavom. „Ne znam.”

Pogledom je zatražila pomoć od Harija. Ovaj je slegnuo ramenima. „Znam da je nestao još jedan čovek.”

„Tako. Kako si saznala za njega?”

„Čula sam na vestima”, rekla je.

Još jedna laž.

„I šta s tim, uočila si vezu između onoga što se dogodilo Stjuartu Grinu i Karltonu Flinu?”

„Nešto više nego što je očigledno?”, kazala je. „Ne, zaista nisam.”

„Znači, kad si čula za Flina, podsetila si se prošlosti? Sve ti se vratilo?”

„Nije baš tako jednostavno.” Ponovo je pogledala u šake. Brum je sad primetio da ne nosi burmu, ali ima beli trag od nje. Skinula ju je, verovatno pred ovaj sastanak i zbog toga joj nije bilo prijatno. Otuda sve ono stiskanje ruku. „Ono što se te noći dogodilo neprekidno me proganja. Pobegla sam. Promenila sam ime. Izgradila sam nov život. No ta noć me je uporno pratila. I dalje me prati. Valjda sam pomislila kako je krajnje vreme da prestanem da bežim. Pomislila sam kako je možda kucnuo čas da se za sva vremena suočim s tim.”

JEDANAESTO POGLAVLJE

SVI SU IH ZVALI KEN I BARBIKA.

Bezbednosti radi – a i zato što je tajni identitet sasvim kul – počeli su i sami tako da se predstavljaju.

Tonin slomljeni prst smešno im je pojednostavio ovaj zadatak. Barbika se zbog toga pomalo razočarala. Inače je tako dobra u izvlačenju obaveštenja. Maštovita. Nabavila je novu lemlicu s tanjom iglom koja dostiže preko petsto stepeni i željna je da je isproba.

No maštovitost je iziskivala improvizaciju. Ken je odmah primetio Tonin slomljeni prst, zbog kojeg već pati. Zašto to ne bi iskoristili?

Čim ju je nokautirao, Barbika je zaključala vrata. Toni je ležala nauznak i držala se za nos. Ken joj je patikom zgazio na grudi, između onih ogromnih lažnih dojki, i prikovao je za pod. Podigao joj je desnu ruku. Bolno je jauknula.

„U redu je”, umirio ju je.

Služeći se nogom kao polugom, sasvim joj je ispravio ruku, pa je stisnuo svojom. Nije mogla da se pomeri. Slomljeni prst bio joj je isturen i ranjiv. Ken je dao znak Barbiki.

Ona se osmehnula i zategla konjski rep. Uživao je da je gleda, da prati kad dodiruje kosu, kad je zaliže i otkrije meki vrat. Barbika je prišla onom prstu i na tren ga proučavala.

Prvo ga je čačnula svojim srednjakom. Ne jako. Tek ga je malo trgnula. Oči su joj zasijale kad je Toni vrisnula od bola. Zatim je lagano sklopila šaku oko njega. Toni je zaječala. Barbika je zastala i kratko se nasmešila. Pas Ralfi je možda osetio šta će se dogoditi, pa je cvileći odjurio u suprotni ugao. Barbika je pogledala Kena. I on se smeškao. Tad mu je klimnula glavom.

„Molim vas”, oglasila se Toni kroz suze. „Molim vas, recite mi šta želite.”

Barbika joj se smešila. A onda je, bez ikakvog upozorenja, iskrivila slomljeni prst dok njim nije dotakla Toninu nadlanicu. Ken je bio spreman. Digao je nogu s Toninih grudi i prebacio joj je na usta, čime je prigušio dug, sumoran krik. Barbika nije puštala prst, već ga je cimala napred-nazad kao da je džojstik na nekom od onih užasnih sistema video-igara ili možda nešto zaglibljeno što se trudila da izvuče iz blata.

Na kraju se polomljena ivica kosti probila kroz kožu i zavoj.

Tek tad su upitali Toni gde je Karlton Flin.

No sad, posle četrdeset minuta i pošto su je dva puta osveščivali, bili su ubeđeni da ne zna. Zapravo, znali su to i ranije, ali Ken i Barbika su dogurali dovde gde su sada zahvaljujući temeljnom radu.

Ipak su došli do nekih obaveštenja koja bi im mogla koristiti. Pošto je bol postao nepodnošljiv – pošto ju je privremeno napustio razum – Toni se u delirijumu raspričala. Pominjala je detinjstvo, sestru Bet, kako je mislila da su Ken i Barbika anđeli poslani da joj pomognu. Pričala je o policajcu Brumu, o svom gazdi Rudiju i drugim ljudima iz kluba.

Pričala im je o Karltonu Flinu, o tome kako joj je slomio prst, kako se nije pojavio one poslednje večeri.

Nažalost, nije znala gde se on sada nalazi.

Ležala je na podu nalik raskomadanoj krpenoj lutki. Već je nepovezano mrmljala nešto za sebe. Barbika je gladila Ralfija kao da ga smiruje. Nasmešila se Kenu, od čega se njemu toplina razlila čitavim bićem.

„O čemu razmišljaš?“, upitao ju je.

„O spisku pesama.“

Nije ga to iznenadilo. Barbika je pravi perfekcionista.

„Šta je sa spiskom?“

„Molim te za širinu duha“, rekla je.

„U redu.“

„Obećavaš?“

„Obećavam.“

Barbika je uzdahnula, pa opet zategla konjski rep. „Mislim da bi trebalo da počnemo sa ‘Neka reka teče’ pa da pređemo na ‘Koje je boje Božja koža?’.“

Razmislio je o tome. „Kad ćemo stići do ‘Sloboda zahteva žrtve?’“

„Neposredno pred kraj.“

„To je veoma kasno.“

„Mislim da će biti dobro.“

„Biće dobro jedino ako u koreografiju uvrstimo džez pokrete rukama“, rekao je.

Barbika se namrštila. „Znaš šta mislim o tim pokretima.“

Ken i Barbika su bili instruktori u kampu *Sonlit*. Slovo T na kraju naziva pisalo se u obliku krsta. Tamo su se upoznali i prvi put... povezali. O, ne tako kako biste pomislili. Sve je bilo sasvim pristojno. Zapravo, oboje su se zavetovali na celibat, i Ken je smatrao da im to omogućava da vladaju sobom i pomaže da usredsrede energiju.

On je od početka bio prava zvezda kampa, pa je Barbika čvrsto rešila da ga upozna i prijatelji se s njim. Godinu dana pre toga nastupao je kao solo pevač sa organizacijom *Ap vit pipl*, poznatom po takozvanom liderskom programu. Nije ih spojila ljubav na prvi pogled, ali ipak su od prvog časa osetili privlačnost, nešto duboko što ih je vuklo jedno drugom. Nisu znali šta je to – dok se nije pojavio Dag Vejts.

Bio je to viši instruktor zadužen za dečake od deset do dvanaest godina. Jedne večeri, pošto su molitve obavljene i kamperi već plegali, Barbika se obratila Kenu za pomoć. Vejts nije hteo da je ostavi na miru, objasnila mu je.

Uporno je tražio da izađe s njim. Kad god je mogao, zurio joj je u bluzu. Nepriстойno joj se obraćao i ophodio se prema njoj bez uvažavanja.

Kad je Ken to čuo, stisnuo je pesnice.

Čim je Barbika završila priču o Vejtsovima nasrtajima, predložio joj je da mu, kad je sledeći put pozove da izađe s njim, kaže da se u određeno vreme nađu na nekom skrovitom mestu u šumi. Barbika je sevnula očima, što će Ken veoma zavoleti.

Dva dana kasnije, posle večernjih molitvi i kad su svi kamperi mirno pospali, Dag Vejts je pošao na mesto duboko u šumi, na navodni sastanak s Barbikom. Tamo ga je čekao Ken. Barbika je ukočeno i opčinjeno posmatrala. Oduvek ju je privlačio bol. Kad je bila na ekskurziji u Firenci, posetila je katedralu u centru grada. Na freskama u kupoli prikazani su najgrozniji prizori iz pakla. Usred katedrale u koju ne može da se uđe u šorcu ni u haljini bez rukava bilo je nagih ljudi – grešnika – kojima su žarači uvučeni u rektume i intimne delove tela. Jasno kao dan. Vidljivo svakom turistu. Većina tinejdžera je bila zgrožena. No neki, kao što je Barbika, nisu mogli da skrenu pogled. Privukao ju je bol na licima tih grešnika, opčinio ju je i uzbudio.

Ken je na kraju odvezao Daga Vejtsa i ostavio ga uz prosto upozorenje. „Ako ikome zucneš o ovome, vratiću se i proći ćeš još gore.”

Naredna dva dana, Dag Vejts uopšte nije govorio. Trećeg dana su ga odveli. Ni Ken ni Barbika više ništa nisu čuli o njemu.

Nastavili su da rade kao instruktori i povremeno kažnjavali druge kad za to iskrasne potreba. Bio je tu neki nevaljalac koji je okrutno maltretirao drugu decu. Pa još jedan instruktor koji je švercovao alkohol u kamp i davao ga kamperima. Obojicu su odveli na isto ono mesto u šumi.

U jednom trenutku Ken i Barbika su uradili nešto što bi se moglo smatrati greškom. Mučili su nekog malog gada koji se ušunjao u brvnaru devojčica i oskrnavio nečije prsluče. Samo, nisu znali da je otac malog gada najveći mafijaš u Njujorku. Kad je otac čuo šta se dogodilo – da su mu mučili sina dok nije propevao – poslao je dva kerbera da se „pobrinu” za Kena i Barbiku. No oni više nisu bili mlitavi amateri – spremno su dočekali mafijaše. Zamenili su s njima uloge. Ken je jednog ubio golim rukama. Drugog su uhvatili i odveli u šumu. Barbika nije žurila s njim. Bila je temeljnija nego ikad ranije. Na kraju su ga pustili živog, mada je za njega možda bolje bilo da su ga ubili.

Kad je glas o tome stigao do mafijaša oca, kome je zgasla prvobitna želja za osvetom, na njega su ostavili jak utisak – a možda su ga i zaplašili. Umesto da na njih pošalje još vojnika, ponudio im je ruku pomirenja i posao. Prihvatili su i jedno i drugo. Shvatili su da se tu negativci obračunavaju među sobom. Smatrali su to za sudbinu. Kad se letnji kamp zatvorio, napustili su porodice i objasnili im kako će putovati kao misionari, što je u izvesnom smislu i bilo tačno.

Sad je zazvonio mobilni telefon i Ken se javio: „Dobar dan, gospodine Goldberg!”

Kad je završio razgovor, Barbika mu je prišla. „Imamo još neki trag?”

„Imamo.”

„Pričaj.”

„Advokat Hari Saton. Zastupnik kurvi.”

Klimnula je glavom.

Oboje su klekli uz Toni. Ona se rasplakala.

„Sad shvataš”, rekao joj je Ken, „kako ti ovakav život ne prija.”

Toni je samo plakala.

„Pružićemo ti priliku”, prihvatila je Barbika, anđeoskog osmeha. Iz tašne je izvadila nešto. „Ovo ti je autobuska karta u jednom smeru iz grada.”

„Iskoristićeš je?”, pitao je Ken.

Toni je snažno zaklimala glavom.

„Kad si nas ugledala, pomislila si da smo anđeli koji su došli da te spasu”, podsetila ju je Barbika.

„Možda si bila u pravu”, dodao je Ken.

MEGAN JE PRVOBITNO NAMERAVALA DA SE ODMAH VRATI KUĆI.

To bi bilo pametno. Obavila je posao – bar ono što je mogla – i sad je vreme da se opet uvuče u svoju bezbednu čauru.

Umesto toga, uputila se u *Šlag*.

Sad je sedela za mračnim šankom u dnu kluba, za kojim je radila njena stara prijateljica Lorejn. „Treba li da se iznenadim?”, rekla je ova kad ju je ugledala.

„Mislim da ne treba.”

„Šta bi da popiješ?”

Pokazala je na bocu iza Lorejn. „Votku grej gus sa ledom i četiri koluta limete.”

Lorejn se namrštila. „Nećeš dobiti grej gus, već razblaženu votku nepoznate marke iz boce grej gus.”

„Može.”

Iako Megan, kao većina odraslih, nije volela mejlove ni SMS poruke, ipak joj je sad to dobrodošlo: napisala je Dejvu da će se kasno vratiti jer je znala da tako neće moći da joj nazre laž u glasu niti da mnogo zapitkuje.

Igrala se čašom i ispričala Lorejn o susretu sa Brumom.

„Sećaš li ga se?”, pitala ju je.

„Bruma? Naravno. I dalje ga povremeno viđam. Dobar je on. Priredila sam mu jednokratno zadovoljstvo pre desetak godina.”

„Šališ se.”

„Treba da ti se dopada što sam velikodušnog srca.” Lorejn je brisala čašu starom krpom i nasmešila joj se na svoj način. „Zaista mi se dopao.”

„Tebi se svi dopadaju.”

„Velikodušno srce.”

„Telo da i ne pominjemo.”

Lorejn je raširila ruke. „Šteta bi bilo da ovo ostane neiskorišćeno.”

„Istina.”

„Nego”, počela je razvučeno Lorejn, „jesi li rekla Brumu da sam možda videla Stjuarta Grina?”

„Nisam.”

„Zašto nisi?”

„Nisam znala bi li to htela.”

„Možda je važno.”

„Možda.”

I dalje trljajući istu čašu, Lorejn je rekla: „Verovatno ono i nije bio Stjurt Grin.”

Megan nije odgovorila.

„Hoću da kažem da je verovatno samo ličio na njega. Sad kad čujem tvoju priču... Mislim, videla si ga mrtvog, je l' tako?”

„Moguće.”

„Ako si ga ti videla mrtvog, ja nisam mogla da ga vidim živog.” Zavrtela je glavom. „Čoveče, šta to pričam? Potrebno mi je piće. Bilo kako bilo, verovatno sam pogrešila.”

„Baš si našla sa čim ćeš da grešiš”, primetila je Megan.

„Imaš pravo.” Lorejn je spustila čašu. „Hajde da zamislimo da sam zaista videla Stjuarta Grina.”

„Dobro.”

„Gde je bio poslednjih sedamnaest godina? Šta je radio sve to vreme?”

„Uz to”, dodala je Megan, „otkud sad opet ovde?”

„Upravo”, rekla je Lorejn.

„Možda bi trebalo da kažemo Brumu.”

Lorejn je razmislila o tome. „Možda.”

„Hoću da kažem, ako se stvarno vratio.

„Da, reci mu”, zaključila je Lorejn i tresnula krpom po šanku. „Samo nemoj da mu kažeš od koga si to čula, važi?”

„Neću te umešati.”

„Draže mi je tako.”

„Uprkos velikodušnom srcu.”

Lorejn je nastavila da snažno trlja čašu. „Šta ćeš sad, draga?”

Megan je slegnula ramenima. „Idem kući.”

„Tek tako?”

„Ako se Stjurt Grin zaista vratio...” Stresla se na samu pomisao.

„Bila bi u gadnoj opasnosti”, dovršila je Lorejn.

„Tačno.”

Lorejn se nagla preko šanka. Mirisala je na jasmin. „Je li te Brum pitao zašto si se vratila?”

„Aha.”

„A ti si mu uvalila priču o tome kako ti je potrebno da znaš istinu.”

„Priču?”

„Da, priču. Nije te bilo sedamnaest godina. Odjednom ti je potrebno da saznaš istinu?”

„Hej, o čemu ti to? Zar si zaboravila da si ti mene potražila?”

„Nisam na to mislila.” Lorejn je ublažila glas. „Ti si već ponovo dolazila ovamo, zar ne?”

Megan se promeškola na barskoj stolici. „Bila sam samo jednom.”

„Dobro, samo jednom. Zašto?”

Naišao je klijent i naručio piće. Lorejn ga je poslužila, uputivši mu doskočicu, a on se nasmejao i odneo piće za svoj sto.

„Lorejn?”

„Šta je, šećeru?”

„U čemu je tajna sreće?”

„U malim stvarima.”

„Na primer?”

„Na primer, kad promeniš zavese. Neverovatno koliko to može da ti znači.”

Megan ju je sumnjičavo pogledala.

„O, dušo, i sama sam sluđena kao i svi ostali. Znaš, samo sam naučila da ne brinem previše. Za slobodu se borimo u ratovima. A šta onda radimo sa tom slobodom? Vežemo se predmetima i dugovima i, ovaj, ljudima. Ako ti se čini da sam srećna, to je zato što radim ono što želim i kad želim.”

Megan je ispila piće i dala joj znak da želi još. „Ja sam srećna”, rekla je. „Samo što osećam neke pundravce.”

„To je normalno. Mislim, ko ih ne oseća? Imaš dobru decu, zar ne?”

„Najbolju”, rekla je Megan, nesvesno se ozarivši. „Volim ih toliko da me to boli.”

„Vidiš? To je super, ali nije za mene.”

Megan se zagledala u piće i uživala u njegovoj toplini. „Znaš li šta ti najviše smeta kad si majka?”

„Prljave pelene?”

„Naravno. Ali mislim sad. Sad kad su veći i manje-više pravi ljudi.”

„Šta?”

„Živiš za njihov osmeh.”

Lorejn je pričekala da kaže još nešto. Kad se to nije dogodilo, sama je kazala: „Bi li mi to razjasnila?”

„Kad im nešto dobro ide – kao kad Kejli da gol u fudbalu – mislim, kad ti se dete smeška, ti se nadimaš. Tako si vraški srećna, ali opet, kad se ne smeše...”

„Nesrećna si”, zaključila je Lorejn.

„Malo je zamršenije, ali tako je. To i mrzim: moja sreća sasvim zavisi od njihovih osmeha. A ja nisam od onih majki što žive od onoga što im deca postignu. Samo želim da budu srećni. No nekad sam bila odrasla osoba sa vlastitim osećanjima. Sad, kao majka, izgleda da jedino zavisim od njihovih osmeha. I oni to znaju.”

„Zanimljivo”, rekla je Lorejn. „Znaš li kako mi to zvuči?”

„Kako?”

„Kao odnos pun zlostavljanja. Nešto kao što sam imala s bivšim. Počneš da živiš da bi njima udovoljio. A oni manipulišu tobom menjajući raspoloženja.”

„To je malo preoštro.”

„Verovatno”, kazala je Lorejn, očigledno se ne slažući, ali bez želje da se raspravlja. „Nego, još mi nisi rekla zbog čega si bila ovde. Mislim, pre moje posete.”

Odgovor je bio jednostavan: nedostajalo joj je ovo mesto. Taman je htela to da kaže kad se Lorejn zagledala desno od nje. I sama je pogledala u tom pravcu. Namrštila se kad je videla gde Lorejn gleda.

„Rejov sto”, rekla je.

„Aha.”

Sto je sad bio prazan, ali to je oduvek *njegov* sto – ugao u kojem je Rej sedeo. Njega je potpuno zaboravila. Bože, bože, kako se samo potrudila da ga zaboravi. Sad ga je, samo na tren, pustila da se vrati. S godinama, počela je svoj odnos s njim sebi da predstavlja kao nešto nalik zaljubljenosti, dubokoj, silovitoj letnjoj romansi koja nije mogla da opstane u svakodnevicu. No sad je, tek načas, dopustila sebi da se seti kako ju je Rej napeto posmatrao, kako ju je žestoko ljubio, kako se u sitne sate držala za njega kao za sam život, gotovo bez daha od strasti kojom je buktala.

Lorejn se nasmešila.

„Ovo si fino izvela”, rekla je Megan.

„Aha.”

„Znaš li šta je s njim?”

S Lorejninog lica nestade osmeha. „Zaista te interesuje?”

„Ti si otvorila ova vrata.”

„Ne, dušo, sama si ih otvorila. Ja ti samo pomažem da ih zatvoriš.”

Bila je u pravu. „Onda mi pomози. Je l' on dobro?”

Lorejn se vratila brisanju čaša.

„Lorejn?”

„Neko vreme – mislim, neposredno pošto si pobjegla – dolazio je ovamo svake večeri. Sedeo je za onim stolom i pio. Preko dana je visio pred tvojim stanom. To je trajalo, šta znam, nekoliko meseci, valjda. Možda i čitavu godinu. Jednostavno je čekao da se vratiš.”

Megan je ćutala.

„Bilo mu je sve gore. Na kraju je prestao da dolazi. Napustio je Atlantik Siti. Preselio se u Kaliforniju, čini mi se. I dalje je pio. Vratio se.” Slegnula je ramenima.

Megan je samo sedela i razmišljala o tome. Trebalo je bolje da se ponese prema njemu. Bila je mlada, možda glupa, ali šta je drugo mogla? Lorejn je sad gledala u nju. Nije htela da je pita, ali joj je Megan jasno čitala pitanje iz očiju: *Zašto ga bar nisi pozvala?* Skrenula je pogled kako Lorejn u njemu ne bi videla odgovor: *Zato što nisam bila sigurna je li on ubica.*

Samo, naravno, sad se sve promenilo. Stjuart Grin možda i nije mrtav. A ako Stjuart Grin nije mrtav...

Lorejn je napravila čudan izraz lica.

„Šta je?“, pitala je Megan.

„Ništa.”

„Gde je sad Rej?“, ispitivala je dalje.

„Pretpostavljam da je ovde.”

„Pretpostavljaš? Hajde, Lorejn. Reci mi šta radi. Je li još fotograf?”

Lorejn se trгла. „Na izvestan način.”

„Šta? Čekaj malo, nije valjda u porno-industriji?”

„Nije, dušo, pornografija je daleko na višem nivou od onoga čime se Rej bavi.”

„Šta ti to znači? Čime se bavi?”

„Slušaj”, počela je Lorejn, „nije na meni da sudim. Ako hoćeš da sjebeš vlastiti život, samo izvoli.” Otišla je do fioke i izvadila dugačku metalnu kutiju. Megan se gotovo nasmešilakad ju je prepoznala – Lorejnino čudesno skladište posetnica.

„Još ih čuvaš?”, upitala je.

„Naravno. Čak ih držim u savršenom redu. Da vidimo... A, evo je.” Izvadila je karticu, okrenula je i nešto ogrebala s poledine. Megan ju je prihvatila. Logotip se sastojao odnečeg nalik zvezdi na Holivudskoj stazi slavnih s foto-aparatom u sredini. Pod njim je pisalo:

Okusi život poznatih: paparaci u najam.

O brate!

Okrenula je karticu. Na poledini Lorejn je zapisala: *Slab signal – bar i gril.*

„Tu navraća Rej?”, pitala ju je.

„Ne, već Fester.”

„Ko?”

„Tip za koga Rej radi. Fester. Bio je izbacivač u onom starom klubu u ovoj ulici, ne sećaš ga se?”

„Trebali da ga se sećam?”

„Ne. U svakom slučaju, već godinama znam Festera. Kod mene je zaveden pod ‘Ljubitelj bucmastih’. To ti dođe s godinama – sad sam višestruko privlačna. Dovoljno sam debela za ljubitelje bucmastih i dovoljno stara za

ljubitelje matorih ili, ako tako hoćeš, za one koji vole starije. Za svakog po nešto.”

Megan je zurila u karticu.

„Hoćeš li da ti dam savet?”, pitala ju je Lorejn.

„Da odem kući i promenim zavese?”

„Nešto tako.”

DVANAESTO POGLAVLJE

BRUM JE SKRENUO NA PRILAZ kući sa više nivoa obloženoj opekom i aluminijumom. Parkirao se pred dvostrukom garažom ispod prozora spavaće sobe i zagledao se u betonsko stepenište. Uz njega je stajao tricikl pred vratima. U ovoj tako običnoj kući živela je, sa drugim mužem, javnim beležnikom Šonom, Erin Anderson, detektiv policije Atlantik Sitija i jedina žena koju je Brum zaista voleo.

Kad god bi došao ovamo, Brum bi se vajkao: *Tu sam mogao da budem ja.* Pomislili biste da ga ispunjava snažna žudnja. To je i tačno i nije. Njegova osnovna i najjača reakcija jeste olakšanje – izbegao je vlastitu sudbinu trudeći se da ostane vedar uprkos okolnostima. No tad bi ugledao Erinino lice i sve bi ostalo palo u vodu.

Pre mnogo godina njih dvoje su bili partneri na poslu. Brzo su se zaljubili jedno u drugo i venčali se. Tu se završilo njihovo partnerstvo – ne mogu supružnici biti u istim patrolnim kolima – a počele nevolje. Uprkos ljubavi, brak je propao. Katkad to tako biva. U nekim vezama brak osnaži odnose. U nekim ih uništi.

Sad je kucnuo na vrata. Otvorio mu je Erinin četvorogodišnji sin Šejmus, usta i zuba crvenih od istopljenog sladoleda. Dečak je bio očeva slika i prilika, a to je zbog nečeg ljutilo Bruma. „Zdravo, čika Brume.”

Čak su ga i deca zvala Brum.

„Zdravo, mališa. Gde ti je mama?”

„U kuhinji sam”, doviknula je Erin.

Pošto su se njih dvoje razveli, podneli su zahtev da opet rade zajedno. Potrajalo je, ali su ipak dobili dozvolu. Uspostavili su ravnotežu – bar neku svoju verziju. No nikako nisu mogli jedno bez drugog. Čak i kad su obazrivo počeli da izlaze s drugima, Brum i Erin su tajno vodili ljubav. Tako je to dugo trajalo. Predugo. Trudili su se da prekinu, ali kad su jedno uz drugo iz sata u sat, iz dana u dan, pa, zna se kako se kaže: telo je slabo. Seksa je bilo i nekoliko puta dok joj se Šon udvarao, pa i kad je to postalo ozbiljno, a konačno su prestali tek kad su se ovo dvoje venčali.

No čak i sada, posle toliko godina, negde u pozadini bila su prisutna osećanja. Prošle godine, s dvoje dece i dvadeset pet godina službe, Erin je otišla u prevremenu penziju. Doduše, u delimičnu – radila je jednom nedeljno u administraciji. I dalje je često viđala Bruma – dolazio je po savete ili po pomoć u rešavanju slučajeva. Dolazio je jer ju je, iako mu je bilo jasno da je krenula dalje i da je srećna u novom braku, i dalje voleo.

Na desktopu joj je stajala slika sa Šonom, dvoje dece i psom pred božičnom jelkom. Uzdržao se da ne prevrne očima.

„Kako ti je prošao sastanak s Kesi?“, pitala je Erin.

„Čudno.“

„Pričaj.“

Ispričao joj je. Erin je nosila jarkozelenu polo-majicu i ružičastu kratku suknju. Imala je sjajne noge. Gledala ga je kao i uvek, a on se pretvarao da to na njega ne utiče. Erin je sad srećna. Ima decu i zaljubljena je u Šona. Bruma je smestila u prošlost, kao nekog do koga joj je još stalo i koga na izvestan način voli, ali zbog njega ne provodi besane noći.

Delimično mu je zbog toga bilo drago. No uglavnom mu se srce cepalo.

Kad je završio priču, pitala je: „Šta ti to govori?“

„Ništa.“

„Pružila li ti ikakav trag?“

Razmislio je. „Nije lagala, ali mislim da nije rekla ni celu istinu. Moram još da istražim.“ Bradom je pokazao na laptop i fajlove. „Šta si ti našla?“

Njen osmeh mu je govorio da je otkrila nešto krupno. „Bezbednosni snimci iz *Šlaga*.“

„Šta je s njima?“

„Pregledala sam ih.“

Pritisnula je dirku, pa je božične slike porodice Anderson, hvala bogu, nestalo, a pojavio se ukočen kadar sa trake. Kad je udarila drugu dirku, snimak je oživeo. Posle otprilike dve sekunde tišine, grupa očigledno pijanih muškaraca isteturala se iz kluba.

„Jesi li na nekoj traci videla Karltona Flina?“, pitao je Brum.

„Nisam.“

„Šta si onda našla?“

„Gledaj“, rekla je Erin smejući se. „Šta vidiš na monitoru?“

„Gomilu pijanih idiota kako izlazi iz striptiz kluba.“

„Gledaj pažljivo.“

Uzdahnuo je i zažmirio. Ona je pritisla drugi taster na laptopu. Sad se nova grupa teturala iz kluba. Isti taster, nova grupa. Još jednom taj taster, pa opet dvoje očigledno pijanih. Žena je naglo stala, okrenula se prema muškarcu, dohvatila ga za perle oko vrata, privukla ga i snažno poljubila.

Brum se namrštio. Taman je hteo da pita šta je tu tako značajno kad je ućutao. Nešto mu je privuklo pažnju.

„Čekaj, vrati na prethodni snimak.“

Uporno se smešeći, Erin je kliknula na NATRAG. I ostali pijanci su nosili perle. Vratila je još za jednu sliku. Isto. Brum se setio šta je sam zaključio pregledajući trake. Mnogo pića. Mnogo ludovanja.

I mnogo perli.

„Mardi gra³”, tiho je izgovorio.

„Pogodak”, obradovala se Erin. „Znaš li kog dana je ove godine pao praznik?”

„Osamnaestog februara.”

„Za dodatne poene, pogodi kog dana je pao pre sedamnaest godina.”

„Osamnaestog februara.”

„Još jedan tačan odgovor. Mardi gra je svake godine drugog datuma – dan pre Pepeljave srede, četrdeset sedam dana pre Uskrsa. Zato sam proverila ostale s tvog spiska. Na primer, kad je Greg Vagman nestao pre tri godine četvrtog marta...?”

„Bio je Mardi gra?”

Klimnula je glavom. „Uglavnom to važi za sve nestale koje imaš. Mislim, neki od njih su prijavljeni sa zakašnjenjem od više dana ili čak nedelja, ali proverila sam da niko nije nestao *pre* tog praznika. Ne kažem da mogu dokazati da su svi nestali upravo tog dana – ili u nekim slučajevima te noći, posle ponoći – ali sve se uklapa u onu tvoju teorijicu.”

„Znači, ne mora da bude određen dan ili mesec”, rekao je Brum.

„Ne mora.”

„Šta god da se događa”, nastavio je Brum, „a ne znamo šta je to jer mogu biti ubistva, bekstva ili ko zna šta, ali to...”

Erin je klimnula glavom. „To počinje na Mardi gra.”

Brumu je zazvonio mobilni telefon. Proverivši na ekranu, video je da ga zovu iz stanice. „Halo?”

„Detektive Brume?”

„Da?”

„Upravo je u stanicu stigla jedna fotografija. Dobro bi bilo da je vidite.”

IZ KANCELARIJE HARIJA SATONA PRUŽAO se dobar pogled na Atlantik Siti. U daljini – a pod daljinom on je podrazumevao samo tri bloka ka istoku – videli su se stari mada i dalje zadivljujući hoteli uz Promenadu. No između tih visokih građevina i njegove ofucane zgrade pružala se uglavnom pustara oronulih kuća. Koliko god da su hoteli i kockarnice odisali bogatstvom i lepotom, bili su takvi samo za sebe, ali nimalo zarazni. Od njih ništa nije prelazilo na okolinu. Ako bismo ih uporedili s biljkama, bili bi cvetovi usred korova.

Hari nije baš bio zaljubljenik u seks, kocku i provod koje Atlanik Siti pruža, mada je nesumnjivo sve to sasvim opojno. Privlačili su ga stanovnici ovog grada – starosedeoeci ako hoćete – zato što su bili bespomoćni. Dok je radio kao advokat više klase, Hari je pomagao najmoćnijima, onima koji su od rođenja dobili dobre karte, pa su ipak osećali potrebu da varaju. Ovdašnji ljudi bili su

³ Pokladni utorak, kad se u mnogim gradovima sveta priređuje karneval pred uskršnji post. (Prim, prev.)

njihova suprotnost. Rođeni su bez ikakvih prednosti. Znali su samo za zlu kob. Sve što može, polazilo im je naopako.

Bilo im je potrebno, a to su i zaslužili, da bar jednom u životu osete kako je to kad je neko na tvojoj strani. Samo jednom. Ne više. Nije bitno jesu li krivi ili nevin. Nije bitno šta je ispravno, a šta pogrešno. Kako god im nadalje bilo u uglavnom jadnom životu, Hari Saton će se pobrinuti da jedanput u svom veku imaju taj osećaj.

Zbog toga je ostao u Atlantik Sitiju.

A inače, voleo je i seks, kocku i provod.

Zazvoni mu telefon. Javio se: „Hari Saton, pravni zastupnik”

„Trebalo bi ponovo da vidim tvoju klijentkinju.”

Bio je to Brum.

„Prekini da me gušiš šarmom i pređi na stvar.”

„Trebalo bi odmah da je vidim.”

Hariju se nije dopala panika u policajčevom glasu.

„Nisam siguran da je to moguće.”

„Omogući.”

Saton je navikao na policijsko nestrpljenje i zastrašivanja. Nije ga mnogo zbunjivalo, ali ovde je postojalo nešto neobično. „Šta je bilo?”

„Došlo je do novog razvoja situacije.”

„Na primer?”

„Moguće da ima još žrtava.”

Tišina.

„Ne vidim kakve to veze ima s mojom klijentkinjom.”

„Dobio sam poštom fotografiju.”

„Od koga?”

„Ne znam. Stigla je anonimno. Slušaj, veruj mi na reč. Potrebno je da saznam poznaje li ona nekog ili nešto na slici.”

Saton se premišljao.

„Hari?”

„Molim?”

„Primetio si da ničim ne pretim. Nisam ti, recimo, kazao kako bih sad i sam mogao da joj uđem u trag, odem do njene kuće i sve ispričam susedima. Nisam kazao kako ću da objavim njen foto-robot u svim novinama niti išta slično.”

„Drago mi je što držiš reč.”

„Hari, nemam vremena za igranje. Moguće da ovde imamo posla sa serijskim ubicom. Dajem sve od sebe da je ne umešam u ovo. Ispravno je postupila time što se vratila. Neka dovrši posao.”

„Mogu da je pozovem i pitam”, rekao je Hari.

„Mnogo toga se sad otvara, pa moram da budem u stanici. Možeš li je dovesti ovamo?”

„U stanicu? Šališ se?”

„To bi bilo najbolje.”

„Ne bi. Naći ćemo se u restoranu *Nasleđe*.” Taj lokal je udaljen samo blok od stanice – nije savršeno mesto, ali biće dobro.

„Potrebna mi je odmah.”

„Prekini onda da mogu da je pozovem”, rekao je Hari. „Ako ti se ne javim, naći ćemo se za pola sata u restoranu.”

Prekinuo je vezu i pozvao Kesi na mobilni telefon. Javila se posle trećeg zvana. „Halo?”

Po buci u pozadini, shvatio je da se ne vozi kući. „Gde si?”

„U *Šlagu*.”

Satona ovo nije iznenadilo. Brum je i sam to primetio. Još nešto osim ispravljanja nepravde navelo ju je da dođe.

„Upravo sam htela ja tebe da pozovem.”

„O?”

„Trebalo Brumu da kažem nešto važno.”

„Onda se sve uklapa.”

„Molim? Šta je bilo?”

Hari Saton joj je prepričao razgovor s Brumom i preneo njegovu želju da se nađu u *Nasleđu*. „Odgovara li ti to?”, pitao ju je.

„Valjda”, odgovorila je. Nakratko je učitala. „Imaš li predstavu šta je na slici?”

„Nemam, ali Brum očigledno smatra da je značajno. Pomenuo je serijskog ubicu.”

Iz pozadine se začuo muški smeh. Hari je čekao.

„Kesi?”

„U redu”, kazala je. „Naći ćemo se za petnaest minuta.”

Hari Saton je spustio slušalicu. Okrenuo je stolicu i još jednom pogledao kroz prozor na poznati grad. Neko mu je kucnuo na vrata. Pogledao je na sat. Kasno je. Nije imao vremena za novi posao, ali nije ličilo na njega da nekog otera.

„Napred!”, doviknuo je, raspoloženo kao i uvek.

Na vrata je ušao mlad par koji nikako nije odgovarao ovom gradu.

Lepa plavušica je rekla: „Dobro večer, gospodine Satone!”

Oboje su bili uredni, nasmejani i pristojno odeveni, međutim Hari se, iz nekog razloga koji ni njemu samom nije bio jasan, ali za koji će ubrzo shvatiti da je primitivan, instinktivan i potpuno opravdan, uplašio kao nikad u životu.

TRINAESTO POGLAVLJE

JOŠ U ŠLAGU, MEGAN SE IGRALA posetnicom firme *Okusi život poznatih: paparaci u najam*. Okrenula ju je i pročitala „*Slab signal – bar i grill*”. Stigla joj je poruka na mobilni. Videla je da je od Dejva.

GDE SI???

Dvoumila se da li da je zanemari, ali znala je da tako neće moći dugo. To bi joj nadalje prouzrokovalo mnogo nevolja. Razmišljala je šta da uradi, šta da kaže – i šta će sve morati da mu priča narednih dana. Sasvim se stopila s prividom koji je odavno stvorila i s godinama izgradila. Što ne znači da će je Dejv razumeti.

Ponovo je pročitala njegovu jednostavnu poruku: GDE SI???

Bila je svesna toga da je privid samo lepši izraz za laž. Lagala je Dejva otkad su se upoznali u hotelskom baru u Bostonu, jedva četiri meseca pošto je pobegla iz Atlantik Sitija. Bila je usamljena, uplašena i bez novca. Bez ikakvih izgleda i zazirući od rada u nekom tamošnjem klubu, opstajala je pelješeći muškarce. Oblačila se ležerno u farmerke da bi ličila na studentkinju („Diplomac sam na Emersonu”, govorila je), visila po hotelskim barovima, napijala muškarce (po mogućstvu oženjene), katkad im čak nešto sipala u piće, išla s njima u sobu, pljačkala ih i nestajala u noć.

Baš te večeri rešila je da se prvi put okuša u hotelu *Lous* u centru grada. Izbor oženjenih nije bio veliki. Tad je kličući i vičući upala grupa momaka s Harvarda. Trudila se da ih ne mrzi zbog onih pametnih lica i mekih šaka.

Shvatila je da će lako doći do novca, iako je znala da studentarija retko nosi gotovinu. No tad se dogodilo nešto čudno. Šta li je to bilo? Sudbina ili usud, svejedno, u svakom slučaju zapričala se s jednim od njih, s povučenim slatkim momkom po imenu Dejv Pirs. Nešto ju je njemu jednostavno privuklo. Uz njega se osećala toplo i ugodno. S Rejom nije bilo tako. Nije osetila trenutni prasak munje. To će se dogoditi tek kasnije. No bilo je nečeg dubokog, snažnog i stvarnog.

Dakle, lagala ga je. Drugog izbora nije imala.

Pričali su čitave večeri i bilo joj je divno. On je trebalo da diplomira na Harvardu. Ona je tvrdila kako će diplomirati na Emersonu. Kad su nedelju dana kasnije ugovorili prvi sastanak, rekla mu je da dođe po nju u biblioteku tog koledža. Tad još nisu bile potrebne studentske propusnice da biste ušli u neku zgradu. Prosto je naređala gomilu knjiga na sto i čekala ga.

Laž se tako nastavljala.

Dobro je poznavala kampus. Ispričala mu je da živi u Kolonijal rezidens holu, ali da tamo on ne može da dođe jer ima nezgodnu cimerku koja mrzi goste. Što se tiče porodice, rekla mu je istinu – jedinica je, a roditelji su joj davno umrli. Smislila je lažno normalno, dosadno odrastanje u Mansiju u Indijani i ponašala se kao da joj je suviše teško pada da priča o prerano izgubljenim roditeljima. Dejv je bio saosećajan. Mada su postojale rupe u njenoj priči, nikad nije čeprkao po njima. Bio je i pun poverenja i zaljubljen. Ako je rešila da nešto krije od njega, to je samo uvećavalo njenu tajanstvenost i privlačnost. U svojoj naivnosti, smatrao je da ona ne može skrivati ništa ozbiljno. Uostalom, poneka nesuvisla pojedinost iz njenog života ništa ne menja.

Osim toga, *Maygin*-Kesi-Megan je odlično lagala.

Međutim, sad je privid – čitaj: laž – bio ozbiljno ugrožen. Posle svih godina, posle svih napora, odlučila je da sve rizikuje. A zašto? Zbog ispravljanja prošlosti? Malo uzbuđenja? Možda je podsvesno želela da bude uhvaćena? Je li joj maska jednostavno preteška da bi je nosila čitavog života?

Kako će Dejv reagovati na istinu?

Megan duboko udahnu, pa mu odgovori:

PRIZAJEROVI DANAS DOVOZE KEJLI IZ ŠKOLE. DŽORDAN IMA KONTROLNI IZ MATEMATIKE. VODI RAČUNA DA UČI.

Posle kraćeg čekanja, stigla joj je nova poruka od Dejva:

GDE SI TI?!?!?

Načas se upiljila u ekran. Zatim je otkucala:

IMAM NEŠTO DA OBAVIM. NE ZNAM KAD ĆU STIĆI KUĆI. VOLIM TE.

Opet je čekala. Pretpostavljala je da će joj telefon zazvoniti. Umesto toga stigla joj je još jedna poruka od muža:

NE SHVATAM.

Hitro je odgovorila:

SVE JE U REDU. VERUJ MI.

Ha! Napisala je ono što je zaista mislila, a zapravo, kad bolje razmisli, kakva je samo to smejurija. Veruj mi. Kakva ironija. Nije čekala odgovor. Bilo je vreme da se ponovo sastane s Brumom.

Sklopila je telefon i spustila se s barske stolice. U klub je stizalo sve više gostiju, pa je Lorejn bila zauzeta. Megan je u znak pozdrava klimnula glavom staroj prijateljici, a ova je kao odgovor izvila obrvu. Megan se uputila prema vratima probijajući se između muškaraca koji su bez zazora zurili u nju. I u normalnom svetu, muškarci bi voleli da je ovako gledaju, ali su primorani da to kriju. Ovde im dodatak za izvođače na račun u daje pravo da odbace pretvaranje.

Na tren se upitala je li Dejv ikad bio na ovakvom mestu. Ako jeste, nije joj rekao, ali kao što je sasvim dobro znala, većina oženjenih muškaraca o tome ne priča. Je li bio u ovakvom klubu? Bi li i on uživao u otvorenom buljenju ili u plesu u krilu i ko zna još čemu? Je li to zaista važno?

Posle petnaest minuta ušla je u restoran *Nasleđe*, koji je odisao divnom patinom. U separeima su i dalje držali male džubokse, mada nije verovala da su ispravni. Na kasi je radio čovek kome je šuma dlaka virila iz ušiju. U staklenoj vitrini su stajali sparušeni kolači. Po zidovima su visile potpisane slike lokalnih televizijskih voditelja. Konobarice su nosile pristojne uniforme i delovale uzdržano.

Kad je prišla, Brum je ustao.

„Hvala ti što si pristala da se vidimo”, rekao je.

„Gde je Hari?”

„Još nije stigao.” Seli su u separe. „Hoćeš li da pojedeš nešto?”

„Neću, hvala.”

Brum pokaza na svoju solju. „Ja pijem kafu. Hoćeš li i ti?”

Ona zavrte glavom, pa se osvrnu prema vratima. „Hari treba da stigne svakog sekunda.”

„Neće ti smetati da počnemo”, pitao je Brum. „Imam vrlo malo vremena.”

„Da počnemo bez mog advokata?”

„Nije ti potreban advokat. Ne sumnjičim te ni za šta, a vreme mi je zaista ograničeno. Hoćemo li?”

Pošto nije odgovorila, on je prosto počeo.

„Znači li ti išta Mardi gra?”, upitao je.

„Mislila sam da ćeš mi pokazati sliku.”

„Odmah ću. Samo prvo da čujem za Mardi gra.”

„Znači li mi to nešto?”

„Da.”

„Znaš da mi znači.”

„Možeš li mi reći šta?”

„Mislila sam da žuriš.”

„Samo mi odgovori.”

Megan je uzdahnula. „One noći o kojoj sam ti pričala, kad sam pobešla, tad je bio Mardi gra.”

Brum kao da je bio time zadovoljan. „Još nešto?”

„Šta na primer?”

„Bilo šta. Na primer, sećaš li se da se išta čudno dogodilo na Mardi gra neke druge godine? Sećaš li se nekih sumnjivih tipova da se muvaju po klubu na taj dan? Tako nešto.”

Razmislila je. „Ne.”

Brum je pred sobom držao taman koverat. Lupnuo je po njemu kažiprstom. Megan je čekala da ga otvori. Utom je naišla konobarica s kafom. „Još kafe, dušo?”, upitala je preko žvakaće gume veličine kuhinjskog sundera. Brum joj odmahnu glavom.

Čim je ona otišla, prestao je da lupka prstom i otvorio koverat. Izvadio je sliku i gurnuo je preko stola do Megan. Ona je smatrala kako nema ništa da krije – tako je barem sebe uveravala – pa se nije pripremila ni za kakvu zamku, ni za kakav, recimo, privid.

Samo što je spustila pogled na fotografiju, trgla se čitavim telom.

Nije stigla to da prikrije. On je nesumnjivo primetio. Polako je pružila ruku i bliže privukla sliku.

„Prepoznaješ li ovaj prizor?”, pitao je Brum.

Odugovlači, pomislila je. Saberi se. „Ako me pitaš jesam li već videla ovu sliku, odgovor je ne.”

„Ali prepoznala si mesto, zar ne?”

Lagano je klimnula glavom.

„Možeš li mi reći gde je to?”

Progutala je knedlu. „Ovo je u delu parka o kojem sam ti danas pričala. Kod ruševina železare.”

„Gde si zatekla krvavog Stjuarta Grina?”

„Da.”

Usledi pauza.

„Prepoznaješ li čoveka s fotografije?”

U gornjem levom uglu bio je muškarac s izbeljenim pramenovima i u tesnoj majici. Brum je verovatno pomislio da ga je Megan prepoznala i da se zbog toga trgla. „Ne vidim mu lice”, rekla je.

„Nemaš predstavu ko je to?”

„Nemam.”

„Ali ovo je sigurno isto mesto na kojem si poslednji put videla Stjuarta Grina?”

Pretvarala se da ponovo razgleda sliku iako nimalo nije sumnjala gde je snimljena. „Da.”

Brum je položio dlanove na sto. „Možeš li bilo šta drugo da mi kažeš o slici?”

Dakako ju je iznenadila sama činjenica što Brum ima fotografiju one staze u Pajm Barenisu, ali nije se zbog toga zaprepastila i zapanjila. Nije se zapanjila – pa ostala nepokretna i nema – ni zbog samog mesta ni zbog čoveka s jež-frizurom. Zapanjila se upravo zbog same fotografije.

„Odakle ti ovo?“, pitala je.

„Što?“

Sad je morala da bude oprezna. Slegnula je ramenima što je mogla ležernije i izgovorila još jednu laž. „Samo se pitam otkud to da dobiješ fotografiju istog onog mesta o kojem sam ti pričala.“

Proučavao joj je lice. Ona se potrudila da ga gleda u oči.

„Poslata je anonimno u stanicu. Zapravo, neko se silno pomučio da ne saznam ko je pošiljalac.“

Osetila je drhtaj duž kičme. „Zašto?“

„Ne znam. Imaš li ti neku ideju?“

Imala je. Kad se zaljubila u Reja Levina, nije znala ništa o fotografiji. On ju je naučio. Objasnio joj je sve o svetlosti i uglu, o otvoru blende, kompoziciji i žižinoj daljini. Vodio ju je na svoja omiljena mesta za slikanje. Uporno je slikao ženu – nju – koju je navodno voleo.

Proteklih godina tražila je po *Guglu* njegovo ime s nadom da će videti neku njegovu novu fotografiju, ali je nailazila samo na slike iz vremena pre njihovog poznanstva, kad je još bio veliki foto-reporter. Nadalje ničeg nije bilo. No upamtila je njegov stil. Znala je šta voli da radi s aparatom – poznavala je njegove uglove, kompoziciju, osvetljenje, otvor blende, sve – tako i sad, čak i posle svih godina, nije sumnjala da je Rej Levin snimio ovu fotografiju.

„Ne“, odgovorila je Brumu. „Nemam pojma.“

Zatim je nazrela kako ovaj jedva čujno kaže: „Dođavola, gde baš sad!“

Okrenula se misleći da će ugledati Harija Satona, ali nije bio on. U restoran su upravo ušla dva muškarca. Stariji je očigledno bio policajac – imao je sedu kosu kao četku, značka mu je visila s kaiša, palčeve je držao zadenute za pantalone kao da je u velikoj i značajnoj misiji. Drugi je nosio smešno drečavu havajsku košulju. Gornja tri dugmeta držao je otkopčana, pa su mu se videli zlatni lanci i privezak izmešani s maljama na grudima. Bio je pedesetih godina, možda i stariji, i delovao je zbunjeno i dezorijentisano. Policajac je odabrao separe i seo. Onaj u havajskoj košulji dovukao se za njim i sručio na klupu kao marioneta kojoj su presečeni konci.

Brum je držao glavu nisko, uz kafu, očito se krijući. Nije mu uspelo. Stariji policajac je zaškiljio. Ustao je i nešto rekao onom u havajskoj košulji. Ako ga je ovaj i čuo, na licu mu se to nije videlo. Samo je sedeo i zurio u sto kao da na njemu traži neku veliku, mračnu tajnu.

Kad se stariji policajac uputio prema njima, Brum je brzo vratio fotografiju u koverat da je kolega ne vidi.

„Brume“, rekao je ovaj i kratko klimnuo glavom.

„Šefe.“

Između njih se osećala napetosti. Goldberg je pogledao u Megan. „A ko bi ovo mogao biti?“

„To je Džejn“, kazao je Brum. „Moja stara prijateljica.“

„Ne izgleda staro”, primetio je Goldberg, primakao se preblizu i pogledao je pravo u oči.

„Kakav šarmer”, kazala je Megan bezizražajno.

To se Goldbergu nije dopalo. „Jesi li i ti iz policije?”, upitao ju je.

Čoveče, pomislila je Megan, očigledno sam se s godinama mnogo promenila. „Samo sam prijateljica.”

„Znači, prijateljica.” Goldberg se prezrivo nasmejao, pa okrenuo Brumu. „Šta radiš ovde?”

„Pijem kafu sa starom prijateljicom.”

„Vidiš li s kim sam došao?”

Brum je klimnuo glavom.

„Šta da mu kažem?”

„Sve smo bliži”, odgovorio je Brum.

„Možeš li da kažeš nešto određenije?”

„Ovog časa ne mogu.”

Goldberg se namrštio i okrenuo. Kad je otišao, Megan je upitno pogledala Bruma. „Onaj s njim je Del Flin, Karltonov otac.”

Megan se okrenula i pogledala ga. Zlatni lanac zasijao mu je na razgolićenim grudima. Ona grozna havajska košulja bila je tako narandžasta, tako drečava – gotovo u suprotnosti sa stanjem u kojem je ovaj bio – još jedan privid, mada u ovom slučaju sasvim beskoristan. Čak bi i slepac video da je čovek očajan. To je bilo jasno iz svega u vezi s Delom Flinom. Iz njegovih spuštenih ramena. Neobrijanog upalog lica. Iz zbunjenog pogleda uperenog u daljinu.

Ono što je ovaj čovek doživeo predstavlja noćnu moru svih roditelja. Megan je sad pomislila na svoju decu, na onaj glupi, nepromišljeni komentar da mrzi što živi za njihov osmeh, pa je ponovo pogledala oca Karltona Flina.

„Zastrašujuće, zar ne?”, kazao je Brum.

Megan ništa nije rekla.

„Vidiš šta se trudim da uradim?”

I dalje je ćutala.

„I Stjuart Grin je imao roditelje”, nastavio je on. „Imao je ženu i decu. Pogledaj onog tipa. Sad zamisli njegove besane noći. Zamisli kako iščekuje odgovore. Zamisli kako se ta patnja produžava danima. Pa nedeljama. Pa mesecima i čak godinama. Zamisli tu muku.”

„Shvatam”, rekla je oštro Megan. „Brume, vrlo si mi jasno sve predočio.”

„Samo se trudim da razumeš.” Pokretom je zatražio račun. „Imaš li išta da mi kažeš o onoj fotografiji?”

Pomislila je na Reja, ali to mu nikako neće reći. Zavrtela je glavom. „Nemam.”

„Išta o bilo čemu?”

Uporno je gledao u nju. Došla je spremna da mu kaže nešto važno. Sad nije sigurna treba li to da mu kaže. U glavi joj se vrtelo. Htela je da se primiri, da jasno promisli o svemu.

Brum je čekao.

„Moguće da je neko čije ime neću pominjati”, počela je Megan, „naglašavam reč moguće – nedavno video Stjuarta Grina.”

Sad se Brum zapanjio. „Jesi li ozbiljna?”

„Ne, upravo sam to smislila. Naravno da sam ozbiljna. No izvor nije siguran. Možda je viđen samo neko ko liči na Stjuarta. Ne zaboravi da je prošlo sedamnaest godina.”

„I nećeš mi reći ime izvora?”

„Neću.”

Brum je napravio grimasu. „Hoćeš li da ti ponovo pokažem onog ucveljenog oca?”

„Samo ako želiš da se dignem i odmah odem.”

„Dobro, dobro.” Digao je ruke kao da se predaje. „Kad je tvoj izvor video Stjuarta?”

„Pre nekoliko nedelja.”

„Gde?”

„U gradu.”

„Gde u gradu?”

„U *Šlagu*. A tamo je mračno.” Megan je zaustila da kaže *ona*, ali se u poslednjem času uzdržala. „Izvor mi je rekao da je imao prilike da ga vidi samo na sekund i da to možda uopšte nije on.”

„Taj izvor”, počeo je Brum, „je li pouzdan?”

„Jeste.”

„Misliš li da je on ili ona video Stjuarta Grina?”

„Ne znam.”

„I opet te pitam: imaš li još nešto da mi kažeš?”

Odmahnula je glavom. „To je sve.”

„Dobro, onda smo završili.” Brum je ustao. „Moram da žurim na mesto zločina.”

„Čekaj malo.”

Pogledao je.

„Kakvo mesto zločina?”

„Jesi li zaboravila ruševine železare?”

Namrštila se. „Zar zaista misliš da bi tamo posle toliko vremena još moglo da bude krvi, vlakana ili tako nečeg?”

„Krv i vlakna?”, ponovio je on vrteći glavom. „Previše gledaš *Istražitelje*.”

„Šta onda?”

„Ponekad se istorija ponavlja.”

„Šta hoćeš da kažeš?”

„Fotografija koju sam ti pokazao.”

Pričekala je, ali je i sama shvatila. Brum je ponovo pogledao u separe u uglu.

„Na njoj je Karlton Flin.”

ČETRNAESTO POGLAVLJE

MEGAN JE NA TREN OSTALA UKOČENA. Krišom je gledala Flinovog oca, ali je u mislima bila u prošlosti. Rej. Fotografija je bez trunke sumnje ukazivala na njega.

Rej se vratio.

Ali šta to znači? Zbog čega je poslao fotografiju Brumu – pod uslovom da je on to uradio. I pre svega, zbog čega ju je uopšte snimio?

Imala je još sijaset pitanja. Uistinu, Megan je poverovala Lorejn. Ne bi ova pogrešila u nečem ovako značajnom. Sledeće pitanje je otkud Stjuart Grin. Gde je bio proteklih sedamnaest godina? Šta se zaista dogodilo one noći? Kakvu je ulogu u svemu igrao Rej – i kakve sve to veze, posle sedamnaest godina, ima s mladićem po imenu Karlton Flin?

Nije imala pojma.

Megan nikad nije pokušala da nađe Reja, delimično da bi ga zaštitila – kao što se on davno potrudio da zaštititi nju. No sad, posle sedamnaest godina, i sa čovekom nađenim u istom zabitom kutku parka... ništa joj nije bilo jasno.

Ponovo je izvadila posetnicu. Fester u *Slabom signalu*.

I dalje je mogla da postupi pametno. Tačno je da je otvorila vrata plakara, ali iz njega ništa nije ispalo. Mogla bi da ga prosto zatvori. Nikakve štete ne bi bilo. Uradila je šta treba. Mogla bi da sedne u auto i ode kući, da smisli novu priču za Dejva, možda usput kupi novi metalni roštilj, objasni mu da se zato zadržala i da je htela da ga iznenadi. Mogla bi to da uradi i sve okonča.

Pre sedamnaest godina okrenula je leđa ovom svetu. Pozvaće Harija Satona iako se nije pojavio na sastanku i reći mu da je gotovo. Ovom gradu više ništa ne duguje.

A šta je s Rejom?

On je samo bivši dečko. Ništa više.

No to oduvek i jeste muka. S bivšim uvek raskineš. Uradiš to lepo ili ružno, ali kad jednom ili oboma iščile osećanja, to je kraj. Samo što s njima nije tako. Nekad je bila luda za njim. On je bio lud za njom. Nisu raskinuli, pre su razdvojeni. Mrzela je izraz kraj priče, ali je njima, kao paru, možda upravo bio potreban kraj priče.

Moguće da je Rej u velikoj nevolji.

Moguće da je *sam* Rej velika nevolja.

Još jednom je kradomice pogledala oca Karltona Flina u havajskoj košulji. On je gledao u nju. Pogledi su im se sreli. Nakratko. Samo na sekund-dva, ali je osetila njegov bol, njegovu smetenost, njegov gnev. Može li jednostavno da im okrene leđa? Može li Reju još jednom da okrene leđa?

Onaj nesebični deo nje znao je kako ne može i kako to ne treba da uradi. Ni sebični, zasad nije želeo da zatvori ona vrata. Time bi se vratila u normalni život, gde dan za danom prosto prolazi. Trebalo bi da joj je to drago, ali trenutno ju je zastrašivala pomisao na to da se prosto zauvek svede na postojeće stanje.

Zaista i nije imala izbora.

Morala je da pronađe Reja. Morala je da ga pita za onu fotografiju. Da ga pita šta se pre sedamnaest godina zapravo dogodilo sa Stjuartom Grinom.

Skrenuvši pogled s oca Karltona Flina, Megan je izašla iz restorana i uputila se u *Slab signal* da nađe Festera.

ČIM JE BRUM STIGAO do ruševina stare železare, usledio je veliki preokret.

„Krv”, rekla je Samanta Bajraktari.

To mesto je bilo zabačeno. Tuda nisu prolazili automobili niti druga vozila. Predvođeci ih prilično uskom stazom, rendžer zadužen za parkove (što je čista besmislica) objašnjavao im je istoriju železare iz osamnaestog veka. U grupi su bili Brum, stari policajac Kauens, dva uniformisana okružna policajca koje Brum nije poznavao i dva tehničara jedinice za uviđaj – od kojih je jedna već pomenuta Samanta Bajraktari. Uniformisani policajci i tehničari išli su napred. Kauens, dugogodišnji pušač, stenjao je i dahtao i na kraju ostao na začelju kolone.

Brum se sagnuo pored Samante. Ona je glavni tehničar već pet godina, a nesumnjivo i najbolji koga Brum poznaje.

„Koliko ima krvi?”

„Još ne znam.”

„Dovoljno da uzrokuje smrt?”

Bajraktarijeva je neodređeno mrdnula glavom. „Ovde nema toliko, ali teško je reći. Izgleda da je deo pod zemljom.”

„Misliš, zakopan lopatom?”

„Možda čak i zatrpan cipelom, ne znam. Jednostavno, krv je pokrivena.”

„Šta možeš da kažeš o krvnoj grupi ili o podudaranju s uzorkom DNK Karltona Flina?”

Bajraktarijeva se namrštila. „Brume, ovde smo tek pet minuta. Beži. Pusti me da radim.”

Uniformisani policajci okružili su to mesto žutom trakom koja označava poprište zločina, što je izgledalo sasvim blesavo usred one nedodije. Već se spuštao mrak. Neće imati mnogo vremena za rad. Predaleko je da bi dovlačili velike reflektore. Brum je pogledao ostatke visoke peći od pre dvesta godina. Promuvao se tu i shvatio da je preblizu mestu zločina i da bi mogao nešto da poremeti, pa je opet pošao niz stazu.

Tad je konačno pristigao i Kauens sa cigaretom zalepljenom za usne. Presamitio se, oslonio na kolena i trudio se da dođe do vazduha. „Jeste li našli telo?“, uspeo je da pita.

„Još nismo.”

„Čoveče, baš bih se iznervirao da sam džabe došao čak ovamo.”

„Kauense, ti si društven čovek.”

„Osim toga, ako pronađu telo, dovešće nekakvo vozilo ovamo. Ne pešači mi se nazad. Noge mi otpadaju.”

„Nisi morao da se penješ. Rekao sam ti to još na parkiralištu.”

Kauens mu je odmahnuo rukom i uspeo da se ispravi. Namestio je pantalone i zagladio kosu. Brum ništa nije rekao. Zatim je Kauens prišao Bajraktarijevoj i za sobom povukao žutu traku.

„Hej, Samanta”, pozvao ju je široko se smešeći. „Lepo izgledaš večeras.”

Bezizražajno ga je pogledala. „Narušavaš mi mesto zločina, Kauense.”

„Samo kažem. Čak i u toj jakni izgledaš vrlo lepo.” Još neko vreme se smeškao, pa se odjednom uozbiljio. „Ne uznemiravam te niti išta slično. Samo kažem.”

Brum je zavrteo glavom. Sad je shvatio zbog čega je Kauens hteo da se popne. Sviđa mu se Samanta Bajraktari. Neverovatno.

„Stani iza žute trake”, odbrusila je Bajraktarijeva Kauensu.

No on je nije poslušao. Polako je okretao glavu levo-desno, čudnog izraza lica.

„Šta je?”, pitala ga je.

Kauens je zaškiljio. „Kao da sam ovo sve već video.”

„Mesto gde trandže pecaju mušterije donekle je slično”, rekla je Bajraktarijeva.

„Ha-ha.”

Samanta Bajraktari se vratila poslu. I dalje sluđen, Kausens se oteturao ka traci. Brumu je u međuvremenu nešto palo na pamet. Držeći fotografiju u desnoj ruci, kružio je trudeći se da nađe tačno mesto odakle je snimljena. Krenuo je malo uzbrdo i na svakih nekoliko koraka osvrtao se, tražeći pravi položaj. Skrenuo je sa staze.

Koračao je polako, očiju uprtih u zemlju, kad... Pogodak.

„Bajraktarijeva”, doviknuo je.

„Šta je?”

„Naišao sam izgleda na otisak cipele. Misliš li da biste mogli da ga uzmete? U stvari, verovatno bi trebalo pregledati čitavu okolinu da se možda još nešto ne nađe.”

„Nema problema, samo da ne krenemo svi da trupkamo kao konji.”

Bajraktarijeva je rekla nešto drugom tehničaru, momku koji kao da nije imao više od trinaest godina. Tehničar je pošao do mesta gde je Brum stajao.

Ovaj mu je pokazao otisak cipele i obazrivo se vratio na proplanak. Stao je pored Kauensa da o svemu razmisli.

Pre sedamnaest godina na Mardi gra, Stjuart Grin je došao na ovo zabito mesto i – šta? – uboden je pre nego što je zauvek nestao. Sad je Brum imao fotografiju, nažalost bez datuma, na kojoj je Karlton Flin, još jedan nestali na Mardi gra, u istoj toj nedodiji. Uz to, upravo su našli krv, očigledno prolivenu u skorije vreme. I konačno posle sedamnaest godina od nestanka Stjuarta Grina, naišli su na dva nova, neobična preokreta. Jedan je iznenadno pojavljivanje neuhvatljive Kesi – zašto li se vratila i govori li istinu? A drugi je moguća pojava Stjuarta Grina.

Ima li njegov povratak veze sa Kesi?

Ako nema, to je prevelika podudarnost. To jest, ako se on zaista vratio. Kesi je prosto mogla to da izmisli ili je možda njen „izvor” pogrešio.

Kad skupi sve nove tragove... Brum opet nema ništa.

I upravo tada, usred njegovog razmišljanja u Pajn Barensu, došlo je do velikog otkrića iz najmanje očekivanog izvora.

„Setio sam se”, uzviknuo je Kauens.

„Čega?”

„Onog što mi je malopre bilo poznato. Setio sam se šta je.” Izvadio je cigaretu iz usta. „Onaj veliki slučaj ubistva.”

Ovo je privuklo Brumovu pažnju. „Koji veliki slučaj ubistva?”

„Znaš, kako li se zvaše tip? Ganer, Ganter, tako nekako.”

Brum se mučio da se seti dok mu je srce ubrzano tuklo. „Uboden je nožem, je li tako?”

„Tačno. Ovde su ga našli planinari, biće pre dvadeset godina? Više ubodnih rana.”

„Siguran si da je bilo na ovom mestu?”

„Aha, sasvim siguran, kod te stare visoke peći i velikog kamena. Da, baš tu.”

„Sećaš li se kad je to bilo?”

„Kao što rekoh, pre dvadeset godina.”

„Mislim na datum.”

„Zezaš me, je l’ da?”

„Hajde seti se bar koje je bilo doba godine.”

Kauens se zamislio. „Bilo je hladno.”

„Kao sad?”

„Ne znam. Valjda.”

Brum će to proveriti kad se vrati u stanicu. „Jesi li ti vodio istragu?”

„Jok, još sam bio u uniformi. Moris ju je vodio, čini mi se, ali ja sam prisustvovao hapšenju. Ovaj, ne baš hapšenju. Bio sam pojačanje pojačanju. Nisam ni izlazio iz patrolnih kola. Počinitelj se odmah predao.”

„Slučaj je zaključen, zar ne?”

„Aha, bila je to sigurica. Ljubavni trougao ili tako nešto, ne sećam se više. Pamtim samo da je počinilac bio sav uplakan, ponavljao da čak i ne poznaje tog tipa, da ga devojka nikad ne bi prevarila, sve uobičajeno.”

„Priznao je?”

„Nije. Kleo se da je nevin. Mislim da i dalje to tvrdi. No dobio je doživotnu. Rekao bih da je u *Roveju*.”

PETNAESTO POGLAVLJE

SAMO ŠTO OTVORIŠ VRATA BARA *SLAB SIGNAL*, arterije ti postanu krte, a pluća se ispune čađu. Bedno društvo koje se tu okuplja u svesti budi mnoge živopisne izraze među kojima nisu „zdravlje na prvom mestu” i „dug životni vek”. S televizora nad šankom treštala je sportska emisija. U izlogu je stajala neonska reklama za pivo. Sudeći prema natpisu na oglasnoj tabli, bilo je „damsko veće” s posebnom cenom od „jednog dolara po piću za ribe”, što je marketinški trik koji je privukao izvesnu žensku klijentelu. Na primer, ženu kose kao slama koja se cerekala da je svi primete, a na sebi imala žutu majicu s imenom pank grupe *Mlitava alternativa*, što je nažalost u njenom slučaju bilo pretačno.

Megan se učinilo da bi trebalo da razgrne rukom dim iako niko nije pušio. Jednostavno, mesto je delovalo zadimljeno. Od ukrasa, tu su bili tabla za strelice, detelina i fotografija sponzorisano sportskog tima. Megan je bila odevena kao svaka mama iz predgrađa, u kaput od kamilje dlake, i nosila je tašnu firme *Kouč*, pa iako je izgledom odskakala, niko nije zurio u nju. U ovaj bar dolaze mnogi zato što im *niko* ne zna ime. Ona očigledno nije prva naizgled zadovoljna žena koja je tu zalutala iz kongresno-kulturnog centra u potrazi za anonimnošću.

Lorejn joj je ovako opisala Festeru: „Glave kao bilijarska kugla i nešto veći od planete.” Začudo, ugledala je bar tri čoveka koji odgovaraju tom opisu, ali nije bilo vremena za stidljivost i učtivost. Brzo se obazrela po prostoriji, nadajući se da je i Rej tu. To bi joj sve olakšalo, zar ne? Izbegla bi posrednika. Na tu misao srce joj je malo poskočilo.

Je li zaista spremna da se sretne s Rejom? A i da se to desi, šta bi mu rekla?

Nije važno. Reja nije bilo. Jedan od mogućih Festeru odmeravao ju je pogledom. Prišla mu je i pitala ga: „Jesi li ti Fester?”

„Dušo, mogu da budem sve što hoćeš.”

„Da imam više vremena, verovatno bih se zanesvestila i tražila da me uzmeš. Ali vreme mi je ograničeno. Ko je ovde Fester?”

Čovek se smrkao i pokazao palcem na drugog – najvećeg od mogućih Festeru. Megan mu je zahvalila, pa prišla ovome.

„Jesi li ti Fester?”

Čovekove mišice bile su veličine stubova na Akropolju. U ogromnoj šaci, krigla s pivom izgledala mu je kao čašica za rakiju. „Ko pita?”

„Šta misliš ko? Ja.”

„A ti si?”

„Ime nije važno.”

„Jesi li sudski pozivar?”

Megan se namrštila. „Izgledam li ti kao sudski pozivar?”

On ju je odmerio. „Da, tako nekako.”

Čoveče, već drugi put tog dana Megan je pomislila kako se zaista promenila.

„Tražim jednog tvog radnika.”

„Da mu uručiš sudski poziv?”

„Ne. Nisam pozivar.”

„Koga tražiš?”

„Reja Levina.”

Fester ničim nije pokazao da mu je to ime poznato. Podigao je kriglu i otpio velik gutljaj. „Zašto tražiš Reja?”

Dobro pitanje. Nije bila sigurna šta da kaže, pa se opredelila za istinu. „On mi je stari prijatelj.”

Fester ju je još neko vreme proučavao. „Šta hoćeš od njega?”

„Bez uvrede, ali jesi li mu ti poslodavac ili majka?”

On se na to nasmešio. „Dozvoli da te častim pićem.”

„Šališ se?”

„U redu je. Sasvim sam bezopasan. Čime se truješ?”

Megan je uzdahnula, pa duboko udahnula. Telefon joj je uporno zvrjao. Gurnula je ruku u tašnu i isključila mu zvuk. Uspori malo, pomislila je. Ne navaljuj, pa ćeš možda i dobiti ono što tražiš. „Dobro, uzeću što i ti.”

Naručio joj je nekakvo svetlo pivo s voćem. Mrzela je svetlo pivo, naročito s voćem, ali bilo je prekasno. Otpila je gutljajčić.

„Kako se zoveš?”, pitao je Fester.

„Kesi.”

Polako je zaklimao glavom. „Znači, ti si ta?”

„Koja?”

„Ona što je Reju slomila srce. Što mu je razbila dušu i ostavila olupinu kakva j i dan-danas.”

Megan je osetila da je nešto steže u grudima. „On ti je to rekao?”

„Ne, ali to je očigledno. Otkud znaš da želi da te vidi?”

„Ne znam.”

„Ionako je trenutno na poslu”, nastavio je Fester i zaškiljio. „Čekaj malo, zar te ja ne znam? Radila si ovde, zar ne?”

Ovo nije slutilo na dobro.

„Ja sam bio izbacivač”, kazao je. „Nekad. Ko ti ono beše? Znam da mi je lice poznato.”

„Samo tražim Reja”, rekla je ona.

Fester joj je uporno proučavao lice. To joj se nije dopalo. Taman je rešila da ode kad je on iz čista mira izvadio mobilni telefon i slikao je.

„Što si, kog đavola, to uradio?”

„Za moju porno-kolekciju.” Ogromnim prstima lupkao je po tasterima. „Šaljem sliku Reju. Ako hoće da te vidi, potvrdiće mi, a onda ću ja potvrditi tebi. Hoćeš li mi dati broj mobilnog?”

„Neću.”

„Šta onda misliš o još jednom piću?”

KEN I BARBIKA SU SE DALI NA RAŠČIŠĆAVANJE.

Barbika je brižno spakovala svoje najnovije omiljeno oruđe – lemilicu oštrog vrha. Još je smrdela na sprženu kožu. Isprobavajući i grešeći, pronašla je najosetljivije tačke, nervne završetke koji i na sam dodir, a kamoli kad se u njih prodre vrelim predmetom, izazivaju najužasniji bol, i to znanje je primenila na advokatu Hariju Satonu.

Skinula je hirurški mantil, kapu, gumene rukavice i sve spakovala. Ken će uraditi isto, ali ne odmah. Znao je da koliko god paziš uvek ostane delić DNK. To jednostavno nije moguće sprečiti. Danas se u laboratorijama postižu čuda, a najbolji način da se s tim izađe na kraj jeste da se ta činjenica uvaži i poštuje.

Šta onda uraditi?

Ken se služio zbunjivanjem. Čuvao je uzorke DNK raznih ljudi – vlasi, tkivo, pljuvačku, sve – u plastičnim kutijama. Katkad je skupljao uzorke iz javnih toaleta, ma kako to ogavno zvučalo. Imao je za to jedno naročito dobro mesto u letnjem kampu. Mnogi instruktori su koristili brijače za jednokratnu upotrebu, do kojih je lako dolazio. U klozetima je nalazio stidne dlake. U tuševima i više od toga.

I dalje s rukavicama, otvorio je kutiju i pincetom izvadio nešto dlaka i tkiva, pa stavio uzorke blizu Harija Satona, pa čak i na njega. Biće dovoljno. Zatvorio je kutiju i vratio je u torbu. Spakovao je odeću kad je Harijev telefon zazvonio.

Barbika je pogledala u ekran. „Kesi je.”

Kesi. Hari Saton se pokazao mnogo jači nego što bi neko zamislio ili izdržao – a možda i nije znao istinu o njoj. Posle mnogo ubeđivanja koje je podrazumevalo lemilicu i njegovu uretru, rekao im je da je svedok kojeg je Kenu pomenuo zamenik načelnika Goldberg bivša egzotična plesačica Kesi. Ništa više o njoj nije odao, ali otkrili su joj ime u njegovom mobilnom telefonu.

Barbika se javila najsladim mogućim glasom. „Kancelarija Harija Satona.”

„Zdravo, je li Hari tu?”

„Ko ga traži?”

„Kesi.”

„O, žao mi je. Gospodin Saton nije trenutno dostupan.” Barbika je pogledala Kena. On joj je pokazao dignute palčeve. „Možete li mi reći svoje puno ime i adresu, pa da mu prenesem poruku?”

„Čekaj, zar ovo nije Harijev mobilni?”

„Telefon gospodina Satona automatski prebacuje vezu na moj telefon kad on ne može da se javi. Žao mi je, Kesi. Nisam čula vaše prezime.”

Veza se prekinula.

„Prekinula je”, rekla je Barbika i napućila usne.

Ken joj je prišao i zagrlio je. „Ništa ne brini.”

„Bila sam ubeđena da zvučim kao sekretarica.”

„I zvučala si.”

„Ali nije mi se otvorila.”

„To nam govori nešto”, rekao je Ken.

„Šta?”

„Da je oprezna.”

Barbika se osetila bolje i zaklimala glavom. „Što znači da je vrlo značajna za naš zadatak.”

„Sasvim sigurno.”

„Šta ćemo sad?”

„Imamo broj njenog mobilnog”, rekao je Ken. „Neće biti teško pronaći gde živi.”

ŠESNAESTO POGLAVLJE

POD UZASTOPNIM BLESCIMA REJOVOG BLICA, žena je izgledala kao jelen ukočen pred svetlima farova.

„Džordže, ko je srećnica?“, doviknuo je Rej.

Džordž Kveler, možda Festerova najredovnije mušterija, zaštitnički je zagrlio svoju izabranicu. „Ovo je Aleksandra Sejperstin.“

Blesak, škljocanje, blesak, škljocanje. „Kako ste se upoznali?“

„Na sajtu *JDate*. To je veb-stranica jevrejskih samaca.“

„Zvuči kao da je sudbina tako odredila.“

Rej je prenebregao znanu činjenicu – Džordž nije Jevrejin. Ovo je samo posao. U mislima je bio daleko, a i ko bi se unosio u posao kakav je ovaj?

Aleksandra Sejperstin kao da se skupila pod tolikom pažnjom. Bila je lepuškasta, ali kao neki mišić, a i trzala se i žmirkala, što je Rej uglavnom povezivao sa zlostavljanjem u prošlosti. Sevanje blica nije joj godilo. Rej je isključio blic pa nastavio da škljoca, odmakao se da ostavi više prostora prestrašenoj devojci. Džordž je to primetio i čudno ga pogledao.

Kad su prišli restoranu, Moris, šef sale s jakim francuskim izgovorom – čije je pravo ime bilo Mani Švarc i koji bi komotno trebalo da ide na *JDate* – izašao je na vrata, raširio ruke i povikao: „*Monsieur Žorže*, dobro došli. Vaš omiljeni sto vas čeka!“

Džordž je ovlaš pogledao Reja, očekujući da ovaj kaže šta treba. Reju je odgovaralo što iza aparata može da skrije lice od sramote kad je doviknuo: „Hoćete li vas dvoje otkriti novinarima šta ste jeli?“

Delić njega je umro.

„Videćemo“, odgovorio je nadmeno Džordž.

Novopečeni par je ušao u restoran. Rej se pretvarao da želi da uđe za njima, a Moris se pretvarao da ga izguruje. Konobar je prišao Aleksandri i dao joj buket crvenih ruža. Rej je slikao kroz staklo. Džordž je pridržao stolicu Aleksandri. Ona je sela, smestila se i izgledalo je kao da joj je najzad prijatno.

No to neće potrajati.

Rej je podigao aparat. Nije mogao da odoli. Znao je kako ne bi trebalo da gleda – kao kad usporiš da vidiš saobraćajnu nesreću – ali umetnik u njemu je želeo da ovekoveči trenutak kad se javi užas. Taman kad je Aleksandra pogledala u jelovnik, Rej je osetio da mu vibrira mobilni. Nije se obazreo na njega, već je popravio dubinsku oštrinu. Čekao je. Preko lica Aleksandre Sejperstin prvo je prešao zbunjen izraz. Zažmirila je da proveri je li dobro pročitala. Rej je znao da je Džordž dodatno podigao svoj ludi ulog – da je na zaglavlju jelovnika sad pisalo:

Džordžov i Aleksandrin prvi sastanak
Probni jelovnik
Hajde da ovo sačuvamo za unuke!

Sad se na Aleksandrinom licu videlo da je shvatila. Razrogačila je oči, ali joj je ostatak lica bio snužden. Uхватила se za lice. Rej je škljocnuo. Ovo bi mogla da postane njegova verzija Munkovog *Krika*.

Konobar je sipao šampanjac. Po novom scenariju, Rej je trebalo da uleti i slika zdravicu. Krenuo je ka ulazu. Mobilni mu je opet zavibrirao. Brzo je pogledao i video da mu je stigla fotografija od Festera. Čudno. Zašto bi mu Fester slao fotografije?

Ne zastajući, otvorio je aplikaciju. Podigao je aparat u trenutku kad je Džordž nazdravljao. Aleksandra je pogledala u Reja kao da traži spas. On je na brzinu virnuo u sliku na mobilnom i tad mu je srce stalo.

Ispustio je aparat.

Džordž se začudio. „Reju?”

Rej je zurio u mobilni telefon. Na oči su mu udarile suze. Zatresao je glavom. Nemoguće. Toliko ga je osećanja obuzelo da se plašio da ga ne uguše.

Kesi.

Očigledno je varka, neko ko liči na nju, ali ipak nije, bio je ubeđen. Promenila se za poslednjih sedamnaest godina, ali nikad ne bi zaboravio svaku pojedinost tog lica.

Zašto? Kako? Posle svih ovih godina, kako...

Oprezno je pomilovao sliku prstom.

„Reju?”

Nije skidao oka sa slike. „Aleksandra?”

Čuo je kako se ona pomera na stolici.

„U redu je. Možeš da ideš.”

Nije morao dvaput da joj kaže. Skočila je i izletela na vrata. Džordž je ustao i pošao za njom. Rej mu je preprečio put. „Nemoj.”

„Ne razumem, Reju.”

Aleksandra je pobegla. Džordž se sručio na stolicu. Rej je zurio u sliku. Zašto ju je Fester slikao? Pokušao je da se koliko-toliko smiri ne bi li pohvatao sve konce. Bili su u baru. Verovatno u *Slabom signalu*. Setio se stare Bogijeve replike o tome što je od svih barova na svetu morala da uđe baš u njegov. Ušla je u Festerov. A to nikako nije slučajnost.

„Zašto, Reju?”

„Samo čas”, rekao je Džordžu.

Pritisnuo je brzo biranje Festerovog broja – baš jadno, pomislio je, na brzom biranju ima samo broj svog gazde Festera – pa je čuo kako zvoni.

„Ne kapiram, Reju”, jadikovao je Džordž. „Ova Aleksandra? Preko interneta mi je pisala kako se prethodni dečko prema njoj odnosio kao prema krpi, da nije obraćao pažnju na nju i da je nikad nije izvodio. A evo mene, dajem sve od sebe i ona se izbezumi. Zašto?”

Rej mu je prstom dao znak da pričeka. Uključila se Festerova govorna pošta. Poruka je glasila: „Fester. Biiip.”

Rej je izgovorio: „Šta je sad kog đavola s ovom slikom? Odmah me zovi.”

Prekinuo je vezu i pošao iz restorana.

„Reju?”

Džordž nije odustajao.

„Ne razumem. Samo se trudim da im priuštim naročito večerice. Zar one to ne vide? Preko interneta sve kažu kako žude za romantikom.”

„Prvo i prvo”, počeo je Rej, „tanka je granica između romantike i naloga za neprilaženje. Kapiraš li?”

Džordž je polako klimnuo glavom. „Mislim da kapiram. Ali sve one kažu...”

„Drugo, žene pričaju gluposti. Kažu kako žude za romantikom i da se neko prema njima ophodi kao prema princezi, ali iskustvo pokazuje da je suprotno. Uvek biraju momke koji se prema njima odnose kao prema đubretu.”

„Pa šta da radim?”, pitao je Džordž zbunjeno. „Trebalo bi i ja da se prema njima odnosim kao prema đubretu?”

Rej se zamislio. Spremao se na dugu tiradu ali je, pogledavši Džordžovo lice, rekao: „Ništa ne menjaj.”

„Šta?”

„Ne bih voleo da živim u svetu bez ljudi kao što si ti. Zato se ne menjaj. Budi romantičan, a ne dripac.”

„Zaista to misliš?”

„Pa ne mislim ako ti je stalo do rečke. Ako hoćeš rečku, za tebe nema nade.”

Ovaj se kiselo osmehnuo. „Ne želim samo rečku. Hoću da pronađem pravu družbenicu.”

„Dobro si odgovorio. Onda se ne menjaj. Drži se svoje igre.” Rej je koraknuo, zastao pa se vratio. „Možda bi mogao malo da olabaviš. Jelovnici s imenima su malo preterani.”

„Stvarno? Misliš? Možda je do fonta.”

Reju zazvoni telefon. Zvao ga je Fester. Brzo se javio.

„Festeru?”

„Pretpostavljam da poznaješ devojku sa slike”, rekao je ovaj.

„Poznajem je, šta hoće?”

„Šta misliš da hoće? Hoće da razgovara s tobom.”

Rej je čuo kako mu srce bije u grudima. „Je li još u *Slabom signalu*? Krećem.”

„Upravo je izašla.”

„Dodavola.”

„Ostavila ti je poruku.”

„Šta je rekla?”

„Da se nađete kod Lusi u jedanaest.”

SEDAMNAESTO POGLAVLJE

BRUM SE SA MESTA ZLOČINA JAVIO BIVŠOJ ŽENI ERIN i obavestio je o nađenoj krvi i onome čega se Kauens setio.

„Idem u stanicu da istražim to”, kazala mu je.

Kad je on stigao, sedela je za njegovim stolom, umesto za svojim starim, koji se nalazio prekoputa. Taj drugi sto, za kojim je provela više od decenije, sada je koristio neki lepuškast momak zalizane kose koji je menjao *Armanijeva* odela. Brum nikako nije uspeo da mu zapamti ime, pa je u nastupu maštovitosti počeo da ga zove Armani. Pošto Armanija nije bilo, svalio se na njegovu stolicu. Sto je bio potpuno besmisleno uredan i mirisao je na kolonjsku vodu.

„Neverovatno da mi je to promaklo”, rekla je Erin.

„Tragali smo za nestalima, a ne za mrtvima. Dokle si stigla?”

„Žrtva se zove Ros Ganter. Imao je dvadeset osam godina.”

Pružila mu je fotografiju. Leš položen nauznak, raširenih ruku i nogu. Oko vrata debeo grimizan trag zgrušane krvi, nalik šalu.

„Ganter se rodio u Kamdeni, napustio tamošnju srednju školu, živeo u Atlantik Sitiju”, nabrajala je. „Niko i ništa, bez ikakvog cilja i svrhe. Neoženjen, s prilično dugim spiskom pogrešnih poteza: napadi, zlostavljanje i ostali nestašluci. Malo je i uterivao dugove za jednog zelenaša.”

„Kako je ubijen?”

„Preklan je, i to silovito.”

„Silovito?” Brum je bacio još jedan pogled na fotografiju. „Rekao bih da su mu bezmalo odsekli glavu.”

„Zato sam i kazala silovito. Kao što ti je poznato, slučaj je vodio Moris. Ako hoćeš da popričaš s njim, on ti je na Floridi.”

„Kojih je on sad godina?”

„Moris?” Slegla je ramenima. „Ima sigurno osamdeset – osamdeset pet.”

„Taj je već bio senilan kad sam ja počeo da radim.”

„Mislim da nećeš ni morati s njim da razgovaraš.”

„Uhvatio je krivca, je l' tako?”

Erin je klimnula glavom. „Ganter je malo pre toga počeo da se viđa s devojkom po imenu Stejsi Peris. Nevolja je što je ona imala verenika. Rikija Manjona. Obojica su bili, kako da ti kažem, krajnje posesivni.”

Brumu je bilo više nego jasno šta je htela da kaže. U karijeri se prečesto sretao s posesivnim tipovima, sa suviše ljubomornim, onima prekratkog fitilja, što misle da je ljubav držanje na kratkom povocu, što na javnim mestima ne ispuštaju devojčinu ruku, kao psi kosku, zagušeni nesigurnošću skrivenom iza maske mačizma. Takve osobine nikad ne donose ništa dobro.

„Onda je Moris dobio nalog za pretres Manjonove kuće”, nastavila je Erin.
„Našli su dovoljno dokaza da ga zatvore.”

„Kakvih to dokaza?”

„Na primer, oružje kojim je izvršeno ubistvo.” Pokazala mu je fotografiju dugog noža s nazubljenim sečivom. „Manjon ga je brisao, ali su se zadržali ostaci krvi, koju su povezali sa žrtvom. U to vreme, tek je počela da se koristi analiza DNK. Pa onda još, kao da ovo nije bilo dovoljno, našli su Ganterovu krv u Manjonovim kolima i na košulji ostavljenoj pored mašine za pranje rublja.”

„Ma nemoj!”

„O, da. Taj Manjon je pravi Ajnštajn. Nećeš nikad pogoditi šta je tvrdio.”

„Čekaj, da razmislim. Hmm. Bilo mu je – nemoj da mikažeš – bilo mu je napakovano?”

„Uh, mnogo si dobar.”

„Neka te to ne plaši. Školovao sam se za detektiva.”

„Znači, verovatno već znaš kako se sve završilo. Slučaj je veoma brzo zaključen. Manjon je dobio i doživotnu u *Roveju*, s mogućnošću pomilovanja posle dvadeset pet godina.”

„Šta se desilo s tom devojkom, sa Stejsi Peris?”

„Telo si našao pre, kol’ko, otprilike jedan sat? Još radim na tome.”

„A glavno pitanje?”, setio se Brum.

Erin se nasmešila. „Hteo bi da znaš kad se dogodilo ubistvo?”

„A ja se hvalim da sam školovani detektiv.”

„Jedanaestog marta, pre osamnaest godina. I da, bio je Mardi gra. Tačnije, nađen je sledećeg jutra. Evo o čemu se radi: te godine je Mardi gra pao desetog marta, a telo našeg Gantera nađeno je posle ponoći.”

„Znači da formalno više nije bio Mardi gra.”

„Upravo tako. A to se dešava i s nekoliko drugih slučajeva nestanka. Utoliko je teže uočiti obrazac.”

„Dakle, moramo da pregledamo sve slučajeve ubistva ili nestanka osoba ne samo tog dana već i oko njega, a treba da potražimo slučajeve ubijenih ili nestalih osoba u tom parku i oko njega. To je prilično zabačen kraj. Telo bi moglo da leži tamo danima, možda čak nedeljama.”

„Već radim na tome,” reče Erin.

Brum se zagledao u prazno i grickao zanokticu.

„Odvratno”, rekla je Erin.

On je i dalje grickao. „A taj tip, Manjon.

„Šta sad s njim?”

„Ako smo pravilno razumeli obrazac, ako neko stvarno, šta ja znam, redovno ubija na Mardi gra, ili već koji đavo...” Zastao je. „Manjon je odležao nekih osamnaest godina za zločin koji nije počinio?”

„Ne treba da se zalećemo, Brume.”

„Detektive!”

Trgao se od tog glasa. Okrenuo se i video Dela Flina u drečavoj havajskoj košulji. Oko vrata visilo mu je barem desetak zlatnih lanaca. Brum je među privescima razaznao lik Svetog Antonija, brodsko sidro, siluetu devojke naglašenih oblina kakve kamiondžije stavljaju na blatobrane. Pravi buvljak od suvog zlata.

„Gospodine Fline?”

Goldberg je stajao metar-dva iza ovoga. Kao što se Brum već više puta uverio, Del Flin je imao para kao pleve. Gradonačelnik i nekolicina drugih lovana već su se javljali, kao da je policija Atlantik Sitija imala posebnu telefonsku liniju za nestale pripadnike finansijske elite. A možda i jeste, ko bi ga znao. Brum nije zamerao ovom čoveku. Kad ti sin nestane, ideš do kraja. Ne ustežeš se. Razumeo je to.

Predstavio je Flina Erin, a ona je klimnula glavom i nastavila da radi. Erin nikad nije umela s porodicama žrtava. „Slomljeni su”, govorila bi mu. Pogledavši Flinu u oči, Brum je pomislio kako bi reč „skrhani” bolje pristajala njihovom stanju. „Slomljeni” bi podrazumevalo nešto glatko, u komadima koji mogu da se zalepe. A njima se dogodilo nešto mnogo gadnije, nekako apstraktno, s mnogo krhotina koje je nemoguće opet sastaviti.

„Jeste li otkrili išta novo?”, pitao je Del Flin.

„Prerano je za zaključke, gospodine Fline.”

„Barem nešto?”

Očajanje u njegovom glasu nije se samo čulo. Bilo je prisutno među njima, poput nekog strašnog živog stvora. Ispunilo je celu sobu. Gušilo je sve u njoj. Brum je pogledom tražio od Goldberga da se uključi, ali ovaj je gledao pravo kroz njega.

Flin je dohvatio Brumovu ruku i nekontrolisano ga stisnuo za mišicu. „Imate li vi dece, detektive?”

U dugogodišnjoj karijeri već mu je više puta postavljano ovo pitanje. Uvek je nalazio da mu ga postavljaju s nekakve visine, ali ovog puta, pošto je video sve one krhotine, prihvatio je: „Ne, gospodine, nemam dece. Detektivka Anderson, međutim, ima.”

Tako. Gurnuo je bivšu ženu u vatru. Flin je skrenuo pogled na Erin, koja nije dizala glavu. Posle nekoliko neprijatnih sekundi, Brum je milosrdno kročio među njih dvoje.

„Gospodine Fline”, kazao je, „uveravam vas da činimo sve što je u našoj moći da pronađemo vašeg sina. Ali ako bismo svaki čas prekidali i podnosili vam izveštaj o napretku istrage, to bi nas mnogo usporilo. Valjda vam je to jasno? Mogao bih to vreme da iskoristim za praćenje tragova koje imamo. Ili možda mislite da je bolje da ga provedem obavestavajući vas o svakom koraku koji smo preduzeli? Razumeteli šta hoću da kažem?”

„Želim da pomognem.”

„Onda nas pustite, važi?”

U skrhanom Flinovom pogledu samo na tren je blesnuo gnev, ali je odmah prigašen talasom beznada.

Tad je i Goldberg priskočio: „Detektive Brume, mislim da gospodin Flin traži...”

Del Flin ga je zaustavio rukom. „Kasnije”, rekao je. Uputio se u hodnik. Goldberg je bacio još jedan pogled na Bruma, pa se i sam okrenuo i pošao za njim.

„Činilo mi se da će Goldberg popušiti onom tipu”, reče Erin. „Flin se, izgleda, kupa u lovi.”

„Briga me”, odvratio je Brum. „Možeš li da mi nađeš broj zatvora *Rovej*?”

Malo je kucala po računaru. Bilo je kasno, ali savezne kazneno-popravne ustanove baš i nemaju radno vreme. Brum je okrenuo broj i kazao dispečeru da zove u vezi sa zatvorenikom po imenu Riki Manjon. Rečeno mu je da sačeka.

„Ovde je stražar Din Vanek.”

„Zovem se Brum. Ja sam detektiv krvnih delikata pri policijskoj službi Atlantik Sitija.”

„Dobro.”

„Zovem u vezi s jednim vašim zatvorenikom, izvesnim Rikijem Manjonom.”

„Šta je s njim?”

„Poznajete li ga?”

„Da.”

„Tvrdi li i dalje da je nevin?”

„Svakodnevno. Ali znate kako je to, ovde su skoro svi nevin. Prosto neverovatno, zar ne? Ili smo svi mi potpuno nesposobni ili pak, kuku meni, naši gosti pričaju gluposti.”

„Kako njega doživljavate?”

„U kom smislu?”

„Da li Manjon zvuči ubedljivije od ostalih?”

„To da je nevin? Đavo će ga znati. Ovde viđam likove pred kojima bi se i De Niro pokrio ušima.”

Brum je uvideo da je razgovor s ovim Vanekom čisto gubljenje vremena.

„Voleo bih da sutra ujutro dođem i posetim Manjona”, rekao je. „Je l' to u redu?”

„Deder, dozvolite mi da proverim njegov kalendar. Vidi, vidi! Prva dama je otkazala posetu. To će reći da je slobodan. Da vas upišem oko sedmice?”

Svako ima potrebu da mudruje.

Brum je zakazao posetu. Dok je spuštao slušalicu, nešto mu je privuklo pažnju. Brzo se okrenuo i ugledao Kesi kako ulazi u stanicu. Primitila ga je, pa požurila ka njemu.

„Imamo problem”, rekla mu je.

„IMAM GA.”

Kao što ju je Ken uveravao, brzo su sve saznali preko broja mobilnog telefona.

Pošto nisu znali koliko im je dana potrebno za ovaj posao, Ken i Barbika su iznajmili dvosobni apartman u hotelu *Borgata* smeštenom u elegantni neboder. To je navodno najbolji hotel u Atlantik Sitiju, a dodatna prednost mu je što nije na Promenadi, brlogu punom kockara, narkomana, grešnika, onih što reklamiraju zabavne programe i sveopšteg šljama.

Barbika je ipak smatrala kako *Borgata* ima vlastiti šljama. U Atlantik Sitiju ga ne možeš izbeći, a istini za volju, ona to nije ni želela. Bila je podjednako zgađena i podstaknuta njime. Htela je istovremeno da zaroni u taj brlog i da se od njega opere.

Odrasla je zaštićena, ali nije postala naivna. Naučila je da su ljudska bića složena. Da ih ne privlači greh, da ih ne zavodi, ne bi bilo ni potrebe da se žali na njega. Rešenje je u nekakvom zdravom pražnjenju. Znala je da ona i Ken to imaju. Njihove žrtve – ako je to prava reč – bile su ološ. Tačno je da su ih Ken i Barbika povređivali, ali niko od njih nije čist i nezasluženo kažnjen. Ponekad je bol čak otvarao oči žrtvama, donosio im izvesno iskupljenje. Kao Toni na primer. Barbika je bila zadovoljna zbog nje. Priuštili su joj trenutni bol koji bi na kraju mogao da je spase za čitav život.

Odgovaralo joj je što su odseli u *Borgati* i nakratko živeli u đavoljoj jazbini, u samom srcu iskušenja. Tu se obrazovala. Kao da se ušunjala u neprijateljski logor i otkrila njihove tajne. Kad bi prošla kroz kazino, viđala je žudne poglede muškaraca, ali je i očekivala da neko upre prst u nju i vikne: „Njoj nije mesto ovde!”

„Kako si našao broj?”, upitala je Kena.

Sela je na dvosed okrenut prozoru. U daljini je videla svetla Promenade.

„Preko interneta.”

„Uspeo si na računaru da nađeš mobilni telefon?”

„Da.”

„Kako?”

„Ukucao sam u *Gugl* ‘praćenje mobilnih telefona’.”

Odmahnula je glavom. „Tek tako?”

„Doduše, naplatili su mi deset dolara.”

Ken ju je pogledao preko tastature i nasmešio se, a njoj je toplina prostrujala celim telom. Pomislila je kako on lepo izgleda u džemperu boje limete ispod kog viri kragna ružičaste košulje i u svetlim pantalonama s falticama. Kad god su prolazili hotelom, držali su se za ruke. Uživala je u tom dodiru dlanova. Ponekad, kad bi je neki muškarac predugo gledao, Kenov stisak bi postao jači. Tad bi osetila vrelinu, nalet, žmarce.

„I čiji je to telefon?”, pitala je.

„Nekog Dejvida Pirsaa.”

„A ko je on?”

„Nije mi jasno. On je pravni zastupnik zaposlenih u Džerzi Sitiju. Ne vidim kakve veze ima sa onim zbog čega smo ovde. Izgleda da je pristojan građanin. Oženjen je, ima dvoje dece.”

„Harija Satona je zvala žena”, primetila je Barbika.

Ken je klimnuo glavom. „U njegovom ugovoru su četiri mobilna telefona. Pretpostavljam da je jedan za njega, jedan za ženu i po jedan za decu. Broj koji pratimo nije glavni broj – taj obično ide uz ugovaračevo ime.”

„Koliko kćerka ima godina?”

„Petnaest. Zove se Kejli.”

„Žena s kojom sam razgovarala je, paaa, žena.”

„Znači, to mu je supruga. Zove se Megan.”

„Kako se ona ovde uklapa?”

Slegnuo je ramenima. „Još ne znam. Upravo sam u uređaj za navigaciju ukucao njihovu adresu u Kaseltonu. Nećemo se voziti duže od dva sata.” Okrenuo se ka njoj s iskrom u očima. „Mogli bismo odmah da odemo tamo i izvučemo odgovore. Deca možda još nisu polegala.”

Barbika je grickala nokat. „Tipična majka iz predgrađa s dvoje dece?”

Ken je ćutao.

„Obično obrađujemo one koji to zaslužuju”, nastavila je. „Zato i radimo upravo u ovom svetu.”

Ken je protrljao bradu razmišljajući o tome. „Ako ta Megan Pirs ima veze sa Harijem Satonom, onda je daleko od nevine.”

„Jesi li siguran?”

Podigao je ključeve od kola i zvečnuo njima. „Postoji samo jedan način da saznamo.”

Barbika je zavrtela glavom. „Ovo je zaista krupan zalogaj. Trebalo bi da proverimo s poslodavcem.”

„A ako nam odobri?”

Slegla je ramenima. „Kao što si rekao, do njih nema ni dva sata vožnje.”

OSAMNAESTO POGLAVLJE

POLA SATA PRE TOGA Megan je čula bolesno sladak glas na telefonu Harija Satona: „Telefon gospodina Satona automatski prebacuje vezu na moj telefon kad on ne može da se javi. Žao mi je, Kesi. Nisam čula vaše prezime.”

Prekinula je vezu.

Fester je stajao uz nju kod šanka. „Nešto nije u redu?”

Zurila je u telefon. Pokušala je da u glavi stvori sliku Harijeve kancelarije. Imao je pisaći sto, prozor, ormarić za dokumenta, izlizani kauč...

Nije bilo mesta za sekretaricu.

Ko joj se onda javio?

U stomaku je osetila kako je grize gadno predosećanje.

Fester je rekao: „Hej? Još si tu?”

„Moram da idem.”

„Au, a ja pomislio da tražiš Reja. Zašto ne sačekaš da odgovori?”

„Reci mu da ćemo se naći kod Lusi.”

„Šta?”

„Samo mu tako reci. Kod Lusi u jedanaest. Ne uspem li da stignem, pozvaću tebe.”

„Čekaj malo”, kazao je Fester.

No ona nije čekala. Izjurila je iz *Slabog signala* krivudajući kroz gužvu koja ju je zapahnula beznađem. Kad je izašla na ulicu, morala je da zastane i udahne. Zatim je požurila do kancelarije Harija Satona. U predvorju zgrade mimoišla se s mladim parom, ali u kancelariji je bio mrak, a vrata su bila zaključana.

Tad je rešila da nađe Bruma.

U stanici, čim je Brumova partnerka, žena koja se predstavila kao detektiv Erin Anderson, izašla, Megan je sve ispričala Brumu. Slušao je bez upadica. Završila je sa: „Brinem se za Harija”.

„O, ja se ne bih brinuo”, rekao je on. „Barem ne na osnovu ovoga. Znaš ti Harija. On ti je opasan igrač. Znam da voli devojke, ali uz to i *voli* devojke, ako me razumeš. Verovatno se neka od njih javila na telefon.”

„I pretvarala da mu je sekretarica?”

„Naravno. Zašto da ne? Verovatno se trudila da bude duhovita.”

„Da”, rekla je Megan namrštivši se. „Urnebesno.”

„Misliš li da ih Hari bira zbog mudrih opaski?”

Odmahnula je glavom. „Jednostavno imam neki predosećaj.”

„Možemo opet da ga pozovemo.”

„Pokušala sam, ali se niko ne javlja.”

„Poslaću patrolna kola do njegove kuće, ali čemu to? On izlazi svake večeri. Jesi li nekome rekla da ćeš se videti s njim?”

„Nisam.”

„Nije mi onda jasno. Zašto misliš da je u opasnosti?”

„Onako. Zbog glasa te žene. Ne znam. Tako je bolesno sladak.”

„O”, počeo je Brum, „pa zašto to odmah nisi rekla?”

Namrštila se. „Možeš li da budeš, ne znam ni ja šta, zajedljiviji?”

„‘Bolesno sladak’?”

„Dobro, shvatam.”

„Ne, Kesi ili kako se već zapravo zoveš, mislim da ne shvataš.” Brum joj se malo primakao. „Mogu li da govorim direktno?”

„Zato što si dosad okolišio? Svakako.”

„Dobro izgledaš. Zaista veoma dobro.”

„Baš ti hvala.”

„Ne mislim na to. Hoću da kažem da su ti, sudeći po izgledu, godine bile naklonjene. Izgledaš zdravo i srećno i, što je najvažnije, deluješ kao da imaš gde da odeš. Shvataš li šta ti govorim?”

Ništa nije rekla.

„Znaš, to je definicija sreće. Većina ovdašnjih devojaka nema to. Nema gde da ode.”

„Detektive Brume?”

„Da?”

„Mnogo si dubok.”

Osmehnuo se na to. „Da, filozof-detektiv. Bilo kako bilo, učini sebi uslugu. Idi tamo.”

„Tamo gde imam da odem?”

„Da, kući ili gde već. Tamo gde te neko čeka.”

„Detektive, uopšte me ne slušaš.”

„Još kako te slušam. Sad saslušaj ti mene. Šta još radiš ovde?”

Neko vreme je ćutala. On je čekao i posmatrao je. Istini za volju, uprkos njenom sarkazmu, pogodio je u metu.

Šta još radi ovde?

Sad se setila doma, svog „mesta gde ima da ode”, Kejli i Džordana, sirotog Dejva, koji verovatno hoda po kući i provlači prste kroz kosu kao što radi kad se unervozu, i pita se šta se to najednom dogodilo sa ženom s kojom već šesnaest godina deli postelju.

Tiho je rekla: „Mislila sam da hoćeš da budem tu ako dođe do novih saznanja.”

„Zasad imam sve što mi treba. Ako mi bude potrebno nešto više, pozvaću Harija. Obećao sam ti da ćeš ostati anonimna i nameravam to da ispunim.”

„Hvala ti”, rekla je.

„Nema na čemu. Sad se gubi dok te ne vidi načelnik i počne da postavlja pitanja.”

Htela je da negoduje. Činilo joj se da nešto nije kako treba, ali ništa ne dobija ako ostane tu. Bez ijedne reči više, pošla je napolje. Parkirala se iza ugla. Sela je za volan i razmislila šta da radi. Odgovor joj se sam nametnuo.

Brum je u pravu. No zbog nečeg su joj se oči ispunile suzama. Upalila je motor, spremna da krene pravo kući. Zaboraviće sve ovo. I Šlag i Lorejn i Rudija i Stjuarta Grina i Harija Satona. Oni su tek odraz uhvaćen u retrovizoru.

Ali šta je s Rejom?

Pogledala je na sat u kolima. Zašto je predložila da se nađu baš kod Lusi? Svežanj ključeva visio joj je iz kontakt brave. Otkad poznaje Dejva, nikad je nije pitao za onaj bronzani, malo zardali ključ. Uvek ga je imala uza se. Sumnjala je da njim još može da otvori vrata – sad je gotovo dvadeset godina star – ali taj ključ joj je jedini suvenir, jedina uspomena koju je sebi dozvolila da zadrži iz starog života.

Običan ključ.

Sad ga je takla i setila se kad ga je poslednji put upotrebila. Htela je da vidi Reja. Nije htela da ga vidi.

Jedno je igrati se vatrom, a sasvim drugo skočiti pravo u živ plamen.

Idi kući, Kesi ili Megan ili već ko si. Prijala nam je ova kratka priča o rešavanju prastarog nestanka, ali vreme je da se vratimo redovnom životu.

S jedne strane, čitav ovaj ljudi dan zasad nikom neće nauditi. Može otići odavde neočešana. S druge strane, stalno se osvrkala kao da je neko prati. Osećala je kako se sad svet sklapa oko nje, kako je Stjuart Grin još tu, kako se smeši onako užasno, grozno, dok se sprema da se stušti na nju. Tačno je da je za nju najbolje, najpametnije da ode kući, ali sad se zapitala hoće li i to biti kako treba ili je već prekasno.

Lusi. U jedanaest uveče.

Lusi je u Margejtu, osam kilometara od mesta gde je Megan sedela. Koliko god se trudila da sebe ubedi u suprotno, koliko god to bilo opasno ili prolazno, znala je da neće naći mir ni izvesnost dok se ne vidi s Rejom. Osim toga i sve ostalo na stranu, kako da ode odavde a ne vidi Lusi?

Vozila je na jug Avenijom Atlantik dok pred sobom nije na mesečini ugledala njen nadmoćni obris. Kao i uvek, bez obzira na to koliko ju je puta videla, zurila je u nju kao opčinjeno dete.

Lusi je ogromna slonica – a „ogromna” znači visine šestospratnice.

Sagrađena je 1882. i do dana današnjeg je najveća i najstarija atrakcija uz drum i arhitektonsko čudo. Ta građevina u obliku slona visoka je dvadeset metara i prvobitno je bila kancelarija agencije za nekretnine. Za vreme stotridesetogodišnje vladavine obalom Nju Džerzija, bila je i restoran, taverna (zatvorena u vreme prohibicije), privatna vikendica na obali i konačno turistička lokacija za koju su se ulaznice naplaćivale četiri dolara. Ovaj debelokožac težak

devedeset tona sažidan je od miliona drvenih elemenata s oplatom od limenih tabli. U Lusi se ulazi na debele zadnje noge, pa se spiralnim stepeništem penje do zasvođene glavne prostorije u gipsu boje ružičastog sirupa za varenje to jest, tako bar kažu, boje slonovskog želuca. Može da se uđe i u njenu glavu, odakle se s očiju, to jest prozora, pruža pogled na okean. Postoji još jedan prozor, u turu, zbog kojeg zaposleni često govore „ma boli je dupe”. U Lusi se mogu videti fotografije i video-projekcije, a opremljena je čak i kadom. Kad se popnete još jednim stepeništem, izlazite na njena leđa, odakle se pružanajlepši pogled na Atlantski okean. Vedrih dana, brodovi s pučine primete je već na osam nautičkih milja udaljenosti.

Megan je oduvek volela Lusi. Nije znala tačno zbog čega. Pre dvadeset godina počela je da odlazi tamo kad ima slobodan dan, kupovala je hamburger i pomfrit u restoranu ispred nje, pa sedela uvek na istoj klupi pred sloničinom surlom. Tu je upoznala čuvara i vodiča, slatkog mada potpuno nesamostalnog momka po imenu Bob Malins, pa je počela da izlazi s njim. Veza nije dugo trajala, ali pre raskida Megan mu je krišom iz džepa izvukla ključ od Lusi, odnela ga ključaru i napravila primerak za sebe.

To je ključ koji je još čuvala.

Naravno, Bob za to nije saznao, a Megan je duboko u noć, u trenucima kad nije mogla da izdrži u klubu ni u stanu koji je delila sa četiri devojke, ulazila u Lusi i tamo prostirala ćebe. Kad se zaljubila u Reja, tu su se sastajali. Nikad tu nije dovela nijednog drugog muškarca. Samo Reja. Otključali bi pa se popeli spiralnim stepeništem i vodili ljubav, sasvim slatko i nežno.

Nakon što se parkirala i izašla, sklopila je oči, pa udahnula slan vazduh s okeana. Sve joj se polako vraćalo. Otvorila je oči, pogledala Lusi i zadržala pred naletom uspomena.

Iza nje je glas – *onaj* glas – rekao: „Kesi?”

Nije mogla da se makne.

„Gospode bože”, rekao je tako bolno da joj se srce cepalo. „Kesi.”

DEJV PIRS JE IMAO UTISAK da ga je nekakva džinovska ruka podigla i zatresla kao jeftinu snežnu kuglu.

Seo je pred računar u gostinskoj sobi, koju je Megan prošle godine preobrazila u radnu. Želudac ga je pekao. Mrzeo je zbrke. Nije se snalazio pod pritiskom. Kad bi se osećao kao da se zidovi skupljaju da ga zgnječe, Megan bi mu se uvek našla. Protrljala bi mu slepoočnice ili bi mu izmasirala ramena šapućući mu tihe umirujuće reči u uho.

Bez nje se osećao izgubljen i uplašeno. Megan nikad nije uradila ovako nešto. Nikad nije bila van dometa na više od sat-dva. Njeno naprasno čudno ponašanje trebalo je da ga iznenadi, čak da ga zapanji, ali najgore od svega i jeste to što je iznenađenje izostalo. Možda ga je najviše i tištala lakoća s kojom mogu da se promene sva saznanja, sve što je prihvatao zdravo za gotovo.

Držao je prst nad mišem i gledao u ekran. Nije želeo da klikne, ali više nije imao izbora.

Džordan je naglo otvorio vrata i trgao ga. „Tata?”

„Zaboga, jesam li te učio da kucaš?”

„Izvini...”

„Sto puta sam ti rekao”, nastavio je glasnije nego što je nameravao. „Prvo kucni. Zar je to tako teško upamtiti?”

„Nisam hteo...”

Džordanu su se oči napunile suzama. Bio je osetljivo dete. Dejv je bio isti u njegovim godinama. Brzo se primirio.

„Izvini, momče. Samo sam nervozan.”

Džordan je klimnuo glavom trudeći se da zadrži suze.

„Šta je bilo, druškane?”

„Gde je mama?”

Dobro pitanje. Pogledao je u monitor. Još jedan klik i imaće odgovor. Sinu je rekao: „Nešto pomaže baki. Zar ne bi trebalo da si u krevetu?”

„Mama je rekla da će mi pomoći s matematikom.”

„Zašto mene nisi pitao?”

Džordan se namrštio. „Za matiš?”

U porodici je kolala šala o tome koliko je Dejv loš u matematici. „Shvatam. Ipak ti lezi. Kasno je.”

„Nisam završio domaći.”

„Napisaću ti opravdanje. Sad na spavanje, važi?”

Džordan je prišao ocu. Još je voleo da se poljube pred spavanje. Sestra je s tim prestala još pre mnogo godina. Sad kad ga je Džordan zagrlio, Dejvu navreše suze. Čvrsto je stegao sina nešto duže nego obično. Kad su se odvojili, dečakov pogled pao je na monitor. Dejv je hitro smanjio onaj sajt u ikonicu u donjem uglu.

„Laku noć, druškane.”

„Laku noć, tata.”

„Zatvori vrata.”

Dečak je klimnuo glavom i uradio kako mu je rečeno. Dejv je utro suze i kliknuo na onu ikonicu. Ponovo je imao celu sliku, pa je kursor vratio na link. Još jedan klik i znaće tačno gde mu je žena.

Kad je kupio mobilne telefone i potpisao ugovor od kojeg bi bankarski službenik zadužen za njegovu hipoteku pozeleneo, prodavac mu je ponudio mnoštvo zastrašujućih mogućnosti, ali je Dejv većinu preskočio. Ipak, pristao je na opciju aktiviranja GPS-a na telefonima za samo pet dolara mesečno. Tada je sebe ubedio kako je to iz predostrožnosti, za slučaj nužde. Šta ako se Džordan negde izgubi? Šta ako se Kejli satima ne javi? Šta ako neko ukrade Meganin auto?

No uistinu, a to nije čak ni sebi priznavao, nikad nije potpuno verovao ženi koju je voleo i u koju je imao poverenja. Jeste, to nema smisla. No ona ima prošlost. Znao je to. I sam je imao prošlost. Verovatno je svi imaju. U novu vezu ulaziš odbacujući košuljicu prošlih veza. To je dobro i zdravo.

Ali s Megan je postojalo još nešto. Dobar deo onoga što mu je ispričala o sebi delovao je neubedljivo. Mada to nije sasvim zanemario, nije se mnogo ni raspitivao. Delimično jer nije želeo da ugrozi dobru karmu. Čak i sad, posle svih tih godina, još je verovao da je Megan njega izabrala. Bila je tako lepa i pametna, a kad ga pogleda, kad mu se osmehne, i nakon toliko vremena, osećao je prasak. Kad čovek ima sreće da to iskusi, kad svakodnevno doživljava prasak, ne pita se mnogo zašto i kako.

Bio je zadovoljno uljuljkan, otupeo od onog što je smatrao velikom srećom, no danas mu je mir uzdrman. Ona džinovska ruka tresla ga je i tresla, a kad ga je spustila, više nije bio isti. Prosto nije verovao koliko je krhka osnova na kojoj ta njegova sreća počiva.

Odavno je palo veče. U kući je bilo tiho. Zapitao se da li se ikada osećao usamljeno i odgovorio odrično. Zato je bez daljeg premišljanja kliknuo ikonu.

Iskočila je mapa. Zumirao je jednom, dvaput, triput, prilazeći sve bliže mestu gde mu se nalazi žena.

DEVETNAESTO POGLAVLJE

MEGAN I REJ STAJALI SU LICEM U LICE na desetak metara jedno od drugog. Prvi put od one grozne noći pre sedamnaest godina, Megan je gledala čoveka kog je volela i napustila. Rej je zurio u nju, naizgled sleđen, a i dalje lepo lice pretvorilo mu se u masku patnje i zbunjenosti. Megan su ophrvala osećanja. Nije se micala, nije razmišljala, niti pokušavala da sredi utiske. Još ne. Pustila je da je preplave, da je obore i podignu. S bivšim ljubavnicima uvek se javlja pitanje šta bi bilo da je... neiskorišćena prilika, ali s Rejom je bilo još dublje. Većina parova krene dalje iz raznih razloga. Jedno preraste drugo, jedno ili drugo izgubi zanimanje, osećanja, stekne drugačije ciljeve i želje, nađe nekog novog.

S Rejom se ništa od toga nije desilo. Oni su razdvojeni kao prirodnom nepogodom, a kad se to dogodilo, njena osećanja prema njemu – da, bila je to ljubav – ostala su snažna kao i ranije. Bila je uverena da i on oseća isto. Među njima nije bilo laganog udaljavanja, grubih reči, otvrdlog srca. Bili su zajedno, povezani, zaljubljeni i odjednom je sve to nestalo u lokvi krvi.

Iznenada, Rej je potrčao. Potrčala je i ona, kao da su pušteni na neku nevidljivu kapiju. Udarili su jedno u drugo, od čega im se zavrtelo u glavi. Držali su se čvrsto, bez reči, ona je naslonila obraz na njegove grudi. Osećala mu je mišiće pod košuljom. Navodno kad trenutak prođe, više ga nema, ali uistinu, zaprepastilo ju je kako su brzo sve ove godine spale, kako se brzo vratimo i pronađemo sebe, onakve kakvi smo nekad bili, kakvi smo zaista i kakvi u stvari nikad nismo prestali da budemo.

Megan je jednom negde čula da smo zauvek sedamnaestogodišnjaci koji tek čekaju da im život počne. Sad je, držeći se za ovog čoveka, to najbolje razumela.

Nisu se razdvajali. Gotovo čitav minut stajali su zagrljeni pod Lusininim budnim očima. Konačno je Rej rekao: „Imam toliko toga da te pitam.”

„Znam.”

„Gde si bila sve ove godine?”

„Zar je to važno?”, odvrtila je.

„Verovatno nije.”

Stisak je malo popustio. Ona se odmakla i pogledala ga u lice. Nije se brijao dva-tri dana. Kosa mu je i dalje bila čupava, proseda na slepoočnicama. Kad mu se zagledala u tamnoplave oči, osetila je kao da propada. Kolena su joj klecnula.

„Ne razumem”, kazao je. „Zašto si se vratila?”

Ona se nakašljala. „Nestao je još jedan čovek.”

Htela je da mu proceni reakciju, ali videla je samo bol i zabunu.

„Nestao je osamnaestog februara”, nastavila je. „Istog dana kad i Stjuart Grin.”

„Nestao?”, ponovio je on.

„Da.”

Rej je nešto zaustio pa oćutao. Iza njega je *Venturina staklena bašta*, popularni restoran koji su oni zvali „pivska bašta”, radila punom parom. Ljudi su ih gledali. Megan ga je uzela za ruku i pošla na drugu stranu Lusi, ka staroj prodavnici suvenira, gde ih niko neće videti.

„Znači”, počeo je Rej ćudnim glasom, „vratiš se posle sedamnaest godina i sad još jedan ćovek, eto, nestane.”

Okrenula se prema njemu. „Ne, došla sam posle toga.”

„Zašto?”

„Da pomognem.”

„U ćemu?”

„U tome da otkrijemo šta se dogodilo. Pokušala sam da pobegnem, ali on se sad vratio.”

Rej je zavrteo glavom, još zbunjeniji. „Ko se vratio?”

„Stjuart Grin.”

U glasu mu se sad javio prizvuk nestrpljenja. „Otkud ti to?”

„Neko ga je video.”

„Ko?”

Odmahnula je glavom. „Nije važno.”

Rej je izgledao zbunjeno. „Ništa ne razumem.”

„Razumeš, Reju.”

„O ćemu prićaš?”

„Videla sam sliku koju si poslao policiji.”

Opet je zinuo. Ni sad ništa nije rekao. Megan se okrenula ka ogradi oko Lusi. Digla je nogu na zid radnje sa suvenirima pa se izvukla preko nje. Izvadila je stari ključ i pokazala mu ga. „Hajde.”

„Misliš da još radi?”

„Sumnjam.”

Rej nije oklevao. I on je preskoćio ogradu. Prošli su ispod Lusinog stomaka, u koji je smeštena najveća prostorija ćitave građevine, i pošli ka zadnjim nogama. Ćim je stavila ključ u bravu, Rej joj je prišao. Osetila je njegovu toplotu.

Trudio se da mu se u glasu ne pozna bol, ali mu nije uspelo. „Zašto si pobjegla one noći?”

„Znaš zašto, Reju.”

„Jesi li ga ti ubila?”

Stala je. „Šta?”

„Jesi li ti ubila Stjuarta Grina?”

„Nisam”, rekla je. Prišla mu je i pogledala ga u oči. „Nikad ti nisam rekla kako me je zlostavljao. Kako me je tukao.”

Namrštio se. „Misliš da nisam znao?”

„Pretpostavljala sam da si znao.”

Ključ nije radio.

„Samo mi reci zašto si pobjegla”, ponovio je. „Ispričaj mi šta se dogodilo one noći.”

„Pošla sam stazom do ruševina. Čula sam buku i otrčala do velikog kamena s desne strane. Znaš ga?”

Nije morao da joj odgovori.

„Videla sam da Stjuart leži u lokvi krvi.” Ućutala je.

„Pa si pobjegla?”

„Da.”

„Zato što si mislila da će te policija okriviti?”

Suza joj se skotrljala niz obraz. „Delimično.”

Čutala je, nadajući se da neće morati da prizna drugi deo. Trebalo mu je nekoliko sekundi dok nije iskolačio oči.

„O bože”, rekao je. „Mislila si da sam to bio ja.”

Ništa nije rekla.

„Pobjegla si”, polako je izgovorio, „zato što si mislila da sam ja ubio Grina.”

„Da.”

„Jesi li me se plašila? Ili si pokušala da me zaštitish?”

Razmislila je. „Reju, tebe se nikad ne bih plašila. S tobom sam se uvek osećala bezbedno.”

Zavrteo je glavom. „Sad je toliko toga jasno. To što se nikad nisi vratila. To što me nikad nisi potražila.”

„Mislili bi da smo to uradili ili ja ili ti. Nisam imala izbora.”

Rej joj je uzeo ključ iz ruke i sam pokušao da otključa. Nije uspeo. Izgledao je izgubljeno, razoreno.

„Mora da sam naišao samo što si ti pobjegla”, rekao je.

„Je li Stjuart i dalje ležao tamo?”

Klimnuo je glavom. „Ležao je u krvi. Mislio sam da je mrtav.” Sklopio je oči i okrenuo se. „Strčao sam nizbrdo. Otišao sam kod tebe uplašen, ne znam. Jednostavno ne znam. No tebe nije bilo. Došao sam ovamo, do Lusi. Pomislio sam da se možda kriješ unutra ili tako nešto. Čekao sam. Naravno, nisi se pojavila. Tražio sam te. Godinama. Nisam znao jesi li mrtva ili živa. Video sam ti lice na svakoj ulici, u svakom baru.” Tad je stao i zatreptao, opet je pogledao u oči. „Na kraju sam se preselio na drugi kraj zemlje. U Los Angeles, najdalje što sam mogao odavde.”

„Ali vratio si se.”

„Da.”

„Zašto?”

Slegnuo je ramenima. „Znaš da mrzim sva ta mistična sranja.”

Megan je klimnula glavom.

„No nešto me je vuklo da se vratim. Ne znam šta. Nisam mogao da se oduprem.”

Progutala je knedlu. Polako je shvatala još dok je govorila. „I kad si se vratio u Atlantik Siti, otišao si na ono mesto u parku.”

Potvrdio je mrdnuvši glavom. „Dolazio sam svakog osamnaestog februara.”

„Fotografisao si”, nastavila je. „Zato što je to tvoj posao, Reju. Gledaš svet kroz objektiv. Tako obrađuješ sve. I tako si snimio i onu fotografiju – Karltona Flina one noći kad je nestao.”

„Kako si znala da je slika moja?”

„Hajde, Reju. Poznajem tvoj rad.”

„Šta si pomislila kad si je videla?”, pitao je pomalo nervozno. „Shvatila si da je moja, zar ne? Da sam ubio Stjuarta i posle sedamnaest godina, na godišnjicu one strašne noći, da sam, šta, ubio i tog Flina?”

„Nisam.”

„Zašto nisi?”

„Zato što si poslao sliku policiji”, rekla je. „Nisi morao toliko da rizikuješ. Uradio si isto što i ja. Pokušao si da im pomogneš. Trudiš se da shvatiš šta se zapravo dogodilo one noći.”

Kad je Rej odvratio pogled, srce joj se ponovo pocepalo. Suze su joj navrle na oči. „Pogrešila sam”, rekla je. „Sve vreme sam mislila... žao mi je, Reju.”

Nije mogao da je pogleda.

„Reju, molim te.”

„Šta me moliš?”

„Reci mi.”

Nekoliko puta je duboko udahnuo, lagano se sabrao. „I dalje na godišnjicu odlazim do ruševina. Sedim tamo i mislim na tebe. Mislim o onome što smo te noći izgubili.”

Prišla mu je. „I slikaš?”

„Da. Pomaže mi. Ne pomaže. Znaš šta hoću da kažem.”

Znala je. „Ona slika koju si poslao policiji.

„Ukradena je. To jest, neko je pokušao da mi je ukrade.”

„Šta?”

„Radio sam neku glupu tezgu za Festera – kao paparaco na napumpanoj svečanosti povodom bar micvaha. Neko me je napao na ulici i ukrao mi aparat. Prvo sam mislio da je obična pljačka. Ali tad sam video Karltona Flina na televiziji i setio se snimka koji sam napravio. Imao sam kopiju na kompjuteru.”

„Znači, misliš da je onaj ko te je napao...”

„Ubio Stjuarta Grina i Karltona Flina. To mislim.”

„Kažeš ‘ubio’. To ne znamo. Znamo da su nestali.”

„Oboje smo one noći videli Stjuarta Grina. Misliš da je preživeo?”

„Mislim da je moguće. Zar ti ne misliš?”

Rej ništa nije rekao. Spustio je pogled i zavrteo glavom. Prišla mu je još bliže. Pružila je ruku i sklonila mu kosu sa čela. I dalje je bio vraški lep. Spustila mu je dlan na obraz. Na njen dodir, sklopio je oči.

„Sve ove godine”, rekao je i pogledao je, „još tražim tvoje lice. Svakog dana. Zamišljao sam ovaj trenutak hiljadu puta.”

„Jesi li ga ovako zamišljao?”, pitala je tiho.

Pokazao je na njenu šaku. „Zamišljao sam te bez burme.”

Lagano je spustila ruku. „Zašto si još u ovom gradu, Reju, i zašto radiš za Festeru? Zašto ne radiš ono što voliš?”

„Kesi, to se tebe ne tiče.”

„Ipak mi je stalo.”

„Imaš li dece?”, pitao je.

„Dvoje.”

„Dečake, devojčice?”

„Devojčicu i dečaka.”

„Lepo.” Rej se zasmejao za sebe i zatresao glavom. „Mislila si da sam ja ubio Stjuarta?”

„Da.”

„Kladim se da ti je zbog toga bilo lakše.”

„Šta hoćeš da kažeš?”

„Da kreneš dalje. S mišlju da ti je momak ubica.”

Zapitala se da li je to tačno.

On joj je proučavao burmu. „Voliš li ga?”, pitao je.

„Da.”

„Ali i dalje osećaš nešto prema meni.”

„Naravno.”

Klimnuo je glavom. „Tu crtu ne želiš da pređeš.”

„Ne, sada ne želim.”

„Znači, to što i dalje nešto osećaš prema meni treba da mi bude dovoljno.”

„To je mnogo.”

„Jeste.” Rej joj je obuhvatio lice. Šake su mu bile krupne i divne, pa je osetila da joj opet klekaju kolena. Pokušao je da se nehajno nasmeši. „Ako ikad poželiš da pređeš tu crtu...”

„Pozvaću te.”

Tad je spustio ruke. Odmakao se. I ona se odmakla. Okrenula se, preskočila ogradu i pošla ka kolima.

Odvezla se. Još neko vreme je u retrovizoru videla Lusi, ali ne zadugo. Uključila se na auto-put Garden stejt, pa se uputila pravo kući – porodici – bez zaustavljanja.

DVADESETO POGLAVLJE

VILA DELA FLINA NIJE IMALA TABLU s natpisom „Neukus” jer bi ona bila suvišna. Sve je tu bilo belo. Zasjepljujuće belo. I spolja i iznutra. Beli stubovi od lažnog mermera, beli obnaženi kipovi, bela opeka, beo bazen, beli kauči na belim tepisima uz bele zidove. Jedina boja u toj belini bila je narandžasta na Delovoj košulji.

„Dele, dušo, dolaziš li u krevet?”

Njegova žena Darja – treća po redu gospođa Dela Flina – bila je dvadeset godina mlađa od njega. Oblačila se u belo, tesno kao poveska, a imala je najveće grudi, zadnjicu i usne koje se mogu dobiti za novac. Istina da je izgledala neprirodno, ali takve žene je Del sad voleo – nalik zaobljenim karikaturama s prenaplašenim crtama lica i oblinama. Nekima je to izgledalo nakazno, a on je smatrao da je izuzetno seksi.

„Neću još.”

„Siguran si?”

Darja je na sebi imala beli svileni kućni ogrtač i ništa više. Tako je on najviše voleo. Žalio je što mu se ono staro uzbuđenje – večiti životni pratilac, ako hoćete i prokletstvo, koje ga je koštalo voljene Marije, Karltonove majke i jedine žene koju je zaista voleo – ne javlja bez pomoći plave pilule. No prvi put u životu nije osećao ni potrebu ni želju.

„Idi u krevet, Darja.”

Otišla je – verovatno s olakšanjem što može da gleda televiziju i obeznani se nekom od mešavina vina i pilula da bi pregurala noć. U suštini, sve su žene iste. Osim Marije. Del se zavalio u belu kožnu fotelju. Uređenje u beloj boji je Darjino delo. Objasnila je kako ono predstavlja čistotu, harmoniju ili mladalačku auru – već tako neko sranje karakteristično za pokret nju ejdž. Kad su se upoznali, bila je u belom bikiniju i on je želeo samo da ga uprlja, no sad mu je već dosadila ta belina. Nedostajale su mu boje. Nedostajalo mu je da ostane obuven kad uđe u kuću. Nedostajao mu je tamnozeleni kauč u uglu. Kuću svu u belom nije moguće održavati. Takva kuća je predodređena na neuspeh.

Del je zurio kroz prozor. Nije voleo da pije. Njegov otac, prva generacija doseljenika iz Irske, držao je pab na Ventnorskim visovima. Del je takoreći odrastao tamo. Kad svakodnevno izbliza gledaš kako je alkohol razoran, on ti se ogadi.

Ali sad je sedeo s flašom omiljenog *Makalanovog* viskija jer je želeo sve da zaboravi. Zarađivao je mnogo. Izučio je ugostiteljski posao, znao o njemu sve pojedinosti i shvatio da je to prilično šugav način sticanja novca. Stoga se prebacio na snabdevanje ugostitelja – čaršavima, tanjirima, escajgom, čašama, svime što je potrebno. Počeo je skromno, ali je dogurao do najvećeg snabdevača

u južnom Nju Džerziju. Zarađenim novcem kupovao je nekretnine, uglavnom privatna skladišta na obodu grada, i obogatio se.

Ništa mu to nije značilo.

Ovo je svakako otrcana fraza, ali trenutno je želeo samo Karltona. Svog sina. Njegov nestanak stišao je Dela, obuzeo ga, nije mu dao da diše. Pogledao je kroz prozor. Bazen je bio pokriven preko zime, ali on je u njemu zamislio sina kako pliva s drugarima, previše psuje, flertuje sa svakom devojkom koja ga pogleda. Karlton se mnogo doterivao, išao u teretane i na depilacije i čupao obrve, kao da je to sranje muževno. No kad bi mu se osmehnuo, kad bi ga zagrlio i poljubio u obraz kao što je uvek radio kad uveče kreće u neki klub, Delu su se grudi punile nečim tako stvarnim, tako divnim i životnim, da je znao kako mu je zadatak na ovoj planeti jednostavno da se tako oseća.

A onda odjednom – puf – njegovog sina, jedinog koji mu je zaista značio u životu, koji mu je bio istinski nezamenjiv, više nema.

Šta je trebalo da radi? Da sedi i čeka? Da se pouzda u policiju za brigu o njegovom porodu? Da se drži pravila u gradu u kojem se nikad nije igralo pošteno?

Kakav bi otac to dozvolio?

Zato se sam pobrinuo. Štitio je sina bez obzira na cenu.

Otkucala je ponoć. Del se igrao zlatnim lancem oko vrata i priveskom Svetog Antonija koji mu je Marija poklonila za desetu godišnjicu braka. Objasnila mu je kako je Sveti Antonije pokrovitelj svega izgubljenog. „Nemoj samo da ga izgubiš”, rekla je kad mu ga je stavila oko vrata. Zatim je stavila lanac i Karltonu. „Nemoj nikad da izgubiš ni Karltona ni mene.”

Kakve proročke reči.

Iz spavaće sobe čuo je televiziju. Darja je gledala program na njihovom novom televizoru od sto trideset pet centimetara, sa trodimenzionalnom slikom i pet zvučnika. A Del sedi – u svom belom domu, usred te raskoši – potpuno nemoćan. Osećao se bespomoćno, impotentno, debelo i ušuškano dok mu je sin negde na hladnoći u mraku. Karlton je možda negde sam. Možda je u nekoj zamci, plače ili trpi neverovatan bol. Možda krvari ili doziva oca da ga spase.

Kad je Karlton imao četiri godine, plašio se da se na igralištu popne na tobogan za „velike dečake”. Del s tim nije mogao da se pomiri, čak je otišao dotle da ga je nazvao bebicom. Baš lepo. Karlton se rasplakao. To je još više razgnevilo Dela. Na kraju je Karlton, tek da bi udovoljio ocu (ili ga učutkao) krenuo uz merdevine. No na njima je već bila gužva, deca su gurala jedno drugo. Karlton, najmlađi od njih, izgubio je ravnotežu. Del se i dalje sećao tog trenutka dok je stajao na odstojanju i skrštenih ruku posmatrao kako mu se jedinac zanosi unazad. Kad je potrčao prema njemu, znao je da nikako neće stići na vreme i da je, kao otac, ne samo osramotio sina i doveo do toga da padne već i da je nemoćan da mu ikako pomogne.

Mali Karlton se loše dočekao i slomio ruku kao ptica krilo. Vrištao je od bola. Del taj trenutak nikad neće zaboraviti. Nikad nije zaboravio ni osećaj

bespomoćnosti ni onaj grozni vrisak. Sad je stalno čuo taj vrisak, on ga je progonio i kidao mu utrobu kao vreli šrapnel.

Otpio je gutljaj viskija. Iza njega, neko se nakašljao. Obično je Del bio nervozan, skakao na svaki zvuk. Marija mu je to nekad prebacivala. Loše je spavao i noćima sanjao ružno. Marija je to razumela. Zagrlila bi ga i šaputala mu u uho da ga smiri. Više to niko ne radi. Darja bi prespavala i rok koncert. Sad je morao sam da se nosi sa svojim užasima.

Bože, kako je voleo Mariju.

Bio je tako srećan dok su živeli u propaljoj kući na Aveniji Dreksel, ali proganjali su ga demoni i ona to nije razumela. Kad se malo izmakneš i promisliš o tome, čini ti se da ništa nema smisla. Mogao si da se navučeš na piće, drogu ili kocku. Mogao si da izgubiš kuću, zdravlje, novac. Mogao si da postaneš ratoboran, čak i nasilan – ali ako su za to krivi, recimo, cuga, pilule ili konjske trke, čitav svet shvata tvoj bol. Ljubav tvog života ostane s tobom i nađe ti leka. Ali ako je tvoj demon seks, ako su ti potrebe kao Delove, čemu svaki glup normalan muškarac u istoriji čovečanstva na kraju podlegne, ako radiš nešto što se zasniva na muškom genu, nešto što zaista nikome ne naudi kao piće ili droga, osim što izaziva ljubomoru – onda te niko ne razume i izgubiš sve.

Zapravo, ona je kriva. Marija. Podigla je to dete bez očinske figure. Nije mogla da mu oprostni ni da shvati kakvi su muškarci. Voleo ju je. Kako to nije ukapirala?

„Dobro večer, gospodine Fline.”

Od tog glasa rashladila se soba. Del Flin se polako okrenuo. Kad su mu se Ken i Barbika osmehnuli, temperatura je spala za nekoliko stepeni.

„Jeste li mi pronašli sina?”

„Još nismo, gospodine Fline.”

Stajali su kao da su upravo otpevali tačku u emisiji Lorensa Velka ili... koja je ono glupost što su njegovi roditelj godinama gledali? *Porodica King*. Šta li je sad s njima? I zašto mu kad god vidi ovo dvoje na um padaju najgora sranja?

„Šta onda hoćete?”

„U nedoumici smo, gospodine Fline”, rekao je Ken.

„U moralnoj nedoumici”, dodala je Barbika.

Del je poznao mnogo ljudi. To je neizbežno u njegovom poslu. Jedan od najboljih prijatelja iz detinjstva bio mu je Roli Lember, koji je dospeo do čela organizovanog kriminala u oblasti Kamden. Del se njemu obratio za pomoć kad mu je nestao sin. Znao je da sklapa ugovor sa đavolom. Nije mario. Lember mu je kazao da se njegovi ljudi raspituju, ali da je najbolje da unajmi dva stručna slobodna strelca – vrhunske u tom poslu. Upozorio ga je da se ne prenerazi zbog njihovog izgleda. Del je otišao i Goldbergu, poznatom po tome što, uz izvestan honorar, obezbeđuje podatke iz policije.

Ipak, nije imao nameru da sve prepusti samo policiji.

Znao je da su istog tog dana Ken i Barbika našli striptizetu koju je Karlton kresao. Zvala se Tonja ili Toni, tako nekako. Pre njih, ispitala ju je i policija, ali ova im gotovo ništa nije rekla. Ken i Barbika su uspeli da izvuku više iz nje.

„Je li vam poznat grad Kaselton?“, pitao ga je Ken.

Zamislilo se. „Tamo na severu, zar ne?“

„Da.“

„Mislim da nikad nisam bio u njemu.“

„A znate li nekog Pirsu? Dejvida ili Megan Pirs?“

„Ne. Imaju li oni neke veze s mojim sinom?“

Ken i Barbika ispričali su mu šta su saznali tog dana. Nisu zalazili u pojedinosti prikupljanja tih obaveštenja, a on ih za to nije ni pitao. Samo je slušao, osećajući kako mu se srce istovremeno slama i postaje tvrde.

Uglavnom ovo drugo.

„Mislite da će se nešto provaliti?“, pitao je.

Ken je pogledao Barbiku, pa ponovo njega. „U Toninom slučaju? Ne. U slučaju Harija Satona? Da. No nama neće moći da uđu u trag.“

„Ni vama“, priskočila je Barbika.

Del i dalje nije tražio pojedinosti. „Dakle, šta sad?“

„Obično pratimo dalje“, rekla je Barbika, gotovo kao da se preslišava, kao da uvežbava ulogu za neki znatno stariji lik. „U ovom slučaju, to bi značilo da ispitamo gospodina i gospođu Pirs.“

Del je ćutao.

„To znači da odemo iz Atlantik Sitija u Kaselton“, kazao je Ken, „i time proširimo krug.“

„I povećamo kolateralnu štetu“, dodala je Barbika.

Del je uporno gledao kroz prozor. „Znači, došli ste po moje odobrenje?“

„Da.“

„Mislite li da Pirsovi nešto znaju?“

„Mislim da žena zna“, rekao je Ken. „Znamo da se danas videla s detektivom Brumom. Htela je da uz nju bude i advokat – a advokat je Hari Saton.“

„To znači da ona nešto krije“, ubacila je Barbika.

Del je malo razmislio o odlasku u policijsku stanicu. „Šta god je ta Megan Pirs rekla Brumu, on je odmah preduzeo korake. Odveo je večeras istražne tehničare u park. Našli su krv.“

Zavladala je tišina.

„Imaju li Pirsovi decu?“, pitao je.

„Dvoje.“

„Potrudite se da ne mešate decu u ovo.“

Iz ličnog iskustva, Del je znao kako je ovo najmilosrdnije što može da učini.

MEGAN SE DO KUĆE VOZILA DVA SATA.

Dejv je nedavno ugradio u auto satelitski radio, pa je neko vreme pokušavala da sluša Hauarda Sterna. Kad su se jednom ona i Dejv sami vozili, slušali su kako Hauard razgovara s izvesnom Trostrukom Es, striptizetom, a Megan samo što nije iskočila iz kože jer je odmah prepoznala glas Suzane Švarc, devojke koja je s njom radila u *Šlagu*. Čak su neko vreme bile i cimerke.

Začudo, smatrala je da je Hauard Stern najmanje zanima kad ima najprovokativniju emisiju. Iako daleko od toga da je čistunica, najplastičniji delovi – prljavi seks, telesne funkcije, psihičke nakaze – bili su joj dosadni, ali se potpuno predavala kad je Hauard vodio intervju s poznatim ličnostima ili komentarisao vesti s Robin. Megan je bila iznenađena time što se često slaže s njim, što u njegovim stavovima nalazi smisao. Hauard je dobra razbibriga i družbenik na dugom, samotnom putovanju – ali večeras je, posle samo nekoliko minuta, isključila radio i prepustila se mislima.

Šta sad?

Bilo je skoro jedan ujutro kad je stigla na prilaz kući. Unutra je bilo sasvim mračno, osim lampe na tajmeru u dnevnoj sobi. Ne bi umela tačno reći zbog čega nije javila Dejvu da stiže. Jednostavno nije znala šta da mu kaže, kako da mu odgovori na očigledna pitanja. Nadala se da će joj se sve razjasniti u dva sata vožnje. No ta nada ostala joj je izneverena. Pretresla je sve, od čiste izmišljotine („Jedna prijateljica – ne mogu da ti kažem koja – ima ličnih muka”) do šušte istine („Najbolje sad da sedneš...”), ali i nešto između toga („Bila sam u Atlantik Sitiju, sasvim nevažno zašto”).

Tako da, čak i kad je parkirala auto, stavila ključ u tašnu, otvorila vrata i tiho ih zatvorila jer je bilo kasno i nije želela nikog da probudi, i dalje nije imala pojma šta da kaže čoveku za kog je udata već šesnaest godina.

U kući je vladala tišina – gotovo preterana, kao što se kaže – kao da i blistava nova opeka i kamen nekako zadržavaju dah. Taj mir ju je iznenadio. Iako je kasno, mislila je da će Dejv biti budan i čekati je, možda će sedeti u mraku, možda hodati po kući. No nikakvog znaka života nije bilo. Na vrhovima prstiju popela se i skrenula desno. Vrata Džordanove sobe bila su otvorena. Čula ga je kako diše. Kao i svaki jedanaestogodišnjak, Džordan kad konačno zaspi spava čvrsto i dubokim snom, pa je potrebno pravo čudo da ga probudi.

Vrata uvek ostavlja otvorena i, čak i s jedanaest godina, drži upaljeno svetlo na noćnom stočiću. Pri tom svetlu, Megan je videla prepariranu ajkulu nad njegovom glavom. Iz nekog čudnog razloga, Džordan obožava pecanje. Ni ona ni Dejv ne idu na pecanje – čak ih i ne zanima – ali Dejvov zet je vodio Džordana još sa četiri godine i detetu se dopalo. Kratko je taj zet vodio i Dejva na pecaroške izlete, ali kad se razveo od Dejvove sestre, i to je prestalo. Zato sad bar dvaput godišnje Dejv organizuje muški pecaroški vikend (neko bi ovo nazvao seksizmom jer ženske nisu pozvane, ali Megan i Kejli su zbog toga bile zahvalne), pa love poletušu u Vajomingu i grgeča u Alabami, a prošle godine su

lovili ajkulu uz obalu severne Džordžije. Tad je Džordan zaradio taj preparirani trofej.

Kao i uvek, vrata Kejline sobe su bila zatvorena. Ona se nije plašila mraka, već narušavanja privatnosti. Nedavno je sprovedla kampanju – to je jedina prava reč – da tek dovršen suteran preobrazi u spavaću sobu, to jest, da se udalji što je moguće više od ostatka porodice, a dok se Megan čvrsto držala svog ne, Dejv je već popuštao. Njegovo pravdanje predaje zvučalo je kao molba: „Uskoro će nas ionako napustiti... treba da popuštamo... s malo preostalog vremena, zar zaista želimo stalna neslaganja?”

Megan je rizikovala i otvorila vrata kćerkine sobe. Ova je spavala u uobičajenoj pozi, na boku i s punjenim pingvinom originalnog imena Pingvin, čvrsto priljubljenim uz sebe. Kejli spava s Pingvinom od svoje osme godine. To uvek izmami Megan osmeh. Tinejdžeri umeju da izgledaju kao odrasli, žude za nezavisnošću od mame i tate, ali Pingvin je stalni podsetnik da je još mnogo roditeljskog posla ostalo da se obavi.

Divno je vratiti se kući.

Sve u svemu, Megan nije uradila ništa loše. Prenela je Brumu važno obaveštenje koje mu je potrebno i neoprljena se vratila tamo gde pripada. Dok je išla po kući, slika Atlantik Sitija je bleдела. Jedino ju je uzdrmao susret s Rejom u Lusinoj senci. Čitavim putem kući osećala je tištanje – ono isto koje ju oduvek pratilo zbog Reja – no nešto može da se uradi, a nešto ne može. Pomisao da „imaš sve” jednostavno nije razumna. Svejedno, ona želja, elektricitet kao da joj čitavo biće uzleće u vrtoglave visine, potreba da bude blizu Reju, pa još bliže, ali ni to nije dovoljno blizu... sve to, naravno, uporno ju je proganjalo. Svakako će se truditi da ga odbaci. Već joj je jednom pošlo za rukom, pa će uspeti i sada. No kad te ophrvaju takva osećanja, šta treba da radiš? Ona su tu, pa su tu. Treba li da lažeš sebe? Da ih ukrotiš, zaboraviš i kreneš dalje? Je li uopšte izdaja to što priznaje da ne oseća isto prema Dejvu – ili je to normalno sa čovekom koga tako dobro poznaješ? Je li to očekivano, pa možda i dobro?

Prema Dejvu je osećala nešto dublje i bogatije, nešto što se razvilo s godinama i posvećivanjem, ali možda je to samo zabluda. Je li ikad osetila onu vrstu elektriciteta sa svojim mužem? Nije li nepošteno da uopšte poredi i razmišlja o tome?

Zar nisu ovakve misli same po sebi izdaja?

Jednostavno ti se ne da da imaš sve. Nikome se ne da.

Volela je Dejva. Želela je da s njim provede čitav život. Bez razmišljanja bi se žrtvovala za njega i decu. Zar nije to ipak definicija prave ljubavi? A kad se malo odmakne, zar nije uistinu ulepšavala ono vreme u Atlantik Sitiju i s Rejom? Ne postupamo li svi tako? Prošlost ili ulepšavamo ili je ocrnjujemo.

Prišla je vratima svoje i Dejvove spavaće sobe. Svetla su bila pogašena. Sad se zapitala je li on uopšte tu – da nije izašao? O tome dotad nije razmišljala. Mora da je bio uznemiren. S punim pravom. Možda je otišao. Možda je u nekom baru, gde utapa tugu.

No ulazeći u sobu, znala je da on to ne bi uradio. Ne bi ostavio decu samu, pogotovo u ovakvom trenutku. Tad ju je zapljusnuo nov talas griže savesti. Nazrela je obris muževljevog tela u krevetu. Bio je okrenut leđima. Gledajući mu nepokretno telo, osetila je strah od njegove reakcije, ali i olakšanje. Najednom je shvatila da je s prošlošću zaista gotovo.

Pre sedamnaest godina Stjuart Grin joj je pretio da će je ubiti. Uz stare žudnje, upravo to ju je i vratilo u prošlost – strah da je Stjuart nekako preživeo, da se vratio – no mora da je Lorejn pogrešila. Ovako ili onako, Megan je uradila sve što je mogla. Ispravno je postupila. Sad se vratila kući. Bezbedna je.

Sve je gotovo ili samo što nije.

Odluka koja ju je mučila na povratku kući – zapravo poslednjih šesnaest godina – najednom joj je postala jasna. Više nije mogla da obigrava oko svoje prošlosti. Mora da izađe s njom na videlo. Mora sve da ispriča Dejvu. Moraće pritom da se osloni na nadu da će, posle svih ovih godina, ljubav pobediti.

Da nije i to samo još jedna utešna laž?

Bilo kako bilo, duguje mu istinu.

„Dejve?”

„Dobro ti je?”

Nije spavao. Progutala je knedlu, osetila da joj suze peku oči. „Dobro mi je.”

Uporno okrenut leđima, pitao ju je: „Sigurno?”

„Sigurno.”

Sela je na ivicu kreveta. Bojala se da mu priđe. On je ležao nepomično. Namestio je jastuk i opustio se na njemu.

„Dejve?”

Nije odgovorio.

Kad mu je takla rame, trgao se.

„Trebalo da znaš gde sam bila”, rekla je.

Nije je pogledao, ništa nije rekao.

„Nemoj me odbacivati. Molim te.”

„Megan?”

„Molim?”

„Ne možeš mi govoriti šta da ne radim.”

Konačno se okrenuo i ona mu je u očima videla neizmernu i nezamislivu patnju. Od toga joj se zavrtelo u glavi. Shvatila je da joj laži ne bi prošle. Pa čak ni istinite reči. Zato je uradila jedino moguće – poljubila ga je. On je na tren uzmakao, ali ju je onda uhvatio za vrat i uzvratio joj poljubac. Snažno ju je ljubio privlačeći je sebi.

Vodili su ljubav. Vodili su ljubav dugo i bez reči. Kad su završili, oboje iscrpljeni, ona je zaspala. Uspavljujući se, pomislila je da i on spava, ali nije bila sigurna. Kao da su u sasvim različitim svetovima.

DVADESET PRVO POGLAVLJE

NA ZAHTEV STANOVNIKA ROVEJA, *Državnom zatvoru Rovej* 1988. promenjen je naziv u *Državni zatvor istočnog Džerzija*. Taj zahtev je sasvim razumljiv. Meštani su smatrali da ih poistovećivanje s ozloglašanim zatvorom nepravedno žigoše, a što je još gore, umanjuje vrednost njihove imovine. To je verovatno bilo tačno. Svejedno, baš niko sem stanovnika Roveja nije govorio *Državni zatvor istočnog Džerzija*. Pomalo to liči na samu državu Nju Džerzi. Zvanični naziv joj je Garden Stejt, ali ko je zapravo tako zove?

Vozeći se putem I-9, Brum je ugledao ogromnu zatvorsku kupolu što ga je uvek podsećala na neku italijansku baziliku. U zatvoru s najjačim obezbeđenjem (kako god ga zvali) uvek se nalazilo oko dve hiljade zatvorenika, isključivo muškaraca. Tu su kaznu izdržavali bokseri Džejms Skot i čuveni Rubin Karter, zvani Uragan – čovek ovekovečen u pesmi Boba Dilana i filmu Denzela Vošingtona. Ovde je snimljen i dokumentarac *Načisto prepadnuti*, u kojem su maloletni izgređnici navodno rehabilitovani kad su ih zastrašili osuđenici na doživotnu robiju.

Posle uobičajenih bezbednosnih peripetija, Brum je seo naspram Rikija Manjona. Kažu kako se čovek u zatvoru skupi. Ako je to tačno, Brum je bio srećan što nije poznao Manjona pre hapšenja. Mora da je bio visok skoro dva metra i težak preko sto trideset kilograma. Bio je crn, glatko obrijane glave i ruku nalik stablima hrasta.

Brum je očekivao da će naići na večiti zatvorski mačizam, ali Manjon se ponašao sasvim suprotno. Oči su mu se napunile suzama kad je video Brumovu značku.

„Jeste li došli da mi pomognete?“, pitao ga je.

„Došao sam da vam postavim neka pitanja.”

„Ali ona su u vezi s mojim slučajem, je l' da?”

Nije ih delila staklena pregrada – sedeli su za stolom jedan naspram drugog, a Manjonu su ruke i noge bile u lancima – no svejedno je izgledao kao dete koje prislanja nos uz staklo.

„Radi se o ubistvu Rosa Gantera”, rekao je Brum.

„Šta ste otkrili? Molim vas, recite mi.”

„Gospodine Manjone...”

„Kad su me uhapsili, imao sam trideset jednu godinu. Sad mi je skoro pedeset. Možete li to da zamislite? Sve vreme sam ovde zbog zločina koji nisam počinio. A vi znate da sam nevin, je li tako?”

„To nisam rekao.”

Manjon se tad osmehnuo. „Detektive, zamislite da su vam propale tolike godine. Tridesete, četrdesete, bačene u đubre, a sve vreme sam se trudio da nekome kažem kako ja to nisam uradio.”

„Mora da je teško”, kazao je Brum, uzdržan kao i uvek.

„To uporno radim. Svakodnevno. Pričam o svojoj nevinosti. I danas. No ljudi su davno prestali da me slušaju. Niko mi onda nije verovao. Čak ni rođena majka. A niko mi ni sad ne veruje. Zapomažem i negodujem, ali uvek nailazim na isti izraz lica. Čak i oni što ne prevrću očima ipak prevrću, ako me razumete.”

„Razumem vas. Ipak ne shvatam kuda to vodi.”

Manjon je prošaputao: „Detektive, vi ne prevrćete očima.”

Brum nije odgovorio.

„Prvi put za dvadeset godina, prekoputa mene sedi neko ko zna da govorim istinu. To ne možete sakriti od mene.”

„Opa.” Brum se naslonio na stolicu i namrštio. „Koliko puta ste izgovorili tu besmislicu?”

No Manjon mu se i dalje smešio. „Hoćete da igramo tu igru? Dobro. Pitajte me sve što želite. Govoriću vam istinu.”

Brum je navalio. „Kad vas je policija prvi put ispitivala, rekli ste da niste poznavali Rosa Gantera. Je li to istina?”

„Nije.”

„Znači počeli ste s lažju?”

„Jesam.”

„Zašto?”

„Šalite li se? Nisam hteo da im pružim motiv.”

„Pa ste slagali?”

„Da.”

„Policiji ste rekli da niste poznavali Gantera iako je bar njih petoro videlo kako ga tri dana pre ubistva napadate u baru?”

Lanci su zazvečali kad je Manjon slegnuo ogromnim ramenima. „Bio sam mlad. I glup. Ali nisam ga ubio. Morate mi verovati.”

„Gospodine Manjone, ići će sve brže – i bolje po vas – ako izbacite priču o nevinosti i samo odgovarate na moja pitanja.”

„Dobro, izvinite. Znae, to mi samo izleti.”

„Imali ste mnogo vremena da razmislite o tom zločinu, zar ne? Recimo da vam verujem. Kako je onda žrtvina krv dospela u vašu kuću i auto?”

„Prosto. Podmetnuta je.”

„Znači da vam je neko provalio u kola?”

„Ne zaključavam kola pred kućom.”

„A u kuću?”

„Krv nije nađena u kući. Nađena je u mašini za pranje veša u garaži. Ni garažu ne zaključavam. Mnogi to ne rade.”

„Imate li nekakav dokaz da je krv podmetnuta?”

Manjon se ponovo osmehnuo. „Na suđenju ga nisam imao.”

„Ali sad ga imate?”

„To sam pokušavao da objasnim svima. Da, imam dokaz. No rekli su mi da je prekasno. Rekli su da nije dovoljno.”

„Koji dokaz, gospodine Manjone?”

„Moje pantalone.”

„Šta je s njima?”

„Policija je našla Ganterovu krv u mojim kolima, je l' tako?”

„Jeste.”

„Našla je mnogo krvi na mojoj potkošulji. Video sam slike mesta zločina. Pokazivali su ih na suđenju. Ubica je skoro pretesterisao Ganteru glavu. Bilo je mnogo krvi.”

„Tačno, pa?”

Manjon je raširio ruke. „Kako onda nije nađeno nimalo krvi na mojim pantalonama?”

Brum se na tren zamislio. „Možda ste ih sakrili.”

„Znači, da raščistimo to, nekako sam sakrio pantalone – i gaće i čarape i, dovraga, te večeri je bilo hladno, jaknu – ali sam ostavio potkošulju da je policija pronade? O, kako je tad bio oko jedan stepen, zašto bih nosio samo majicu kratkih rukava? Zašto bi krvi bilo samo na njoj, a ne na jakni, na džemperu ili duksu?”

U pravu je. To svakako nije dovoljno da obori presudu, ali je Brum smatrao da ima smisla. Manjon ga je gledao pun nade. Koliko god to izgledalo okrutno, Brum mu nadu nije pružio. „Šta još imate?”

Manjon je trepnuo. „Kako to mislite, šta još?”

„To je jedini novi dokaz koji imate?”

Krupni čovek je još brže zatreptao. Izgledao je kao mališan koji samo što nije zaplakao. „Zar nije svako nevin dok se drugačije ne dokaže?”

„Ali za vas su već dokazali da ste krivi.”

„Nisam to uradio. Ići ću na detektor laži, na sve što treba.”

„Recimo opet da govorite istinu. Kome bi odgovaralo da vas tako sredi?”

„Šta?”

„Tvrдите da vam je namešteno, zar ne? Pa ko bi želeo da vas stavi iza rešetaka?”

„Ne znam.”

„Šta je sa Stejsi Peris?”

„Stejsi?” Manjon je iskrivio lice. „Ona me je volela. Bila mi je devojka.”

„A varala vas je s Rosom Ganterom.”

„To je on tvrdio.” Prekrstio je ruke. „To nije istina.”

Brum je uzdahnuo i ustao.

„Čekajte. Dobro, nije tako bilo.”

„Kako je bilo?”

„Ja i Stejsi smo imali dogovor.”

„Kakav dogovor?”

„Znate, tako je u tom svetu.”

„Ne znam, gospodine Manjone. Recite mi vi.”

Manjon je pokušao da digne ruke, ali su ga lanci sprečili.

„U ličnom životu, bili smo stalni partneri. Međutim, profesionalno, ovaj, bilo je u redu, ako me razumete.”

„Hoćete da kažete da je Stejsi Peris bila prostitutka, a vi njen podvodač?”

„Nije bilo tako. Vodio sam računa o njoj. Mnogo.”

„Ali ste je podvodili.”

„Ne ja. Samo, znate, ona je to ponekad radila. Da sastavi kraj s krajem. Hoću da kažem kako je to bio deo njenog posla.”

„A šta je bio drugi deo?”

„Igrala je.”

„Igrala”, ponovio je Brum. „Šta, balet u Linkolnovom centru?”

Manjon se ponovo namrštio. „Na šipci.”

„Gde?”

„U *Rasturačima doma*.”

Brum se sećao tog mesta. Na natpisu pred lokalom pisalo je: „Striptizerska rupa *Rasturači doma* – ovo nije salon za gospodu.” Držali su i reklamu: „Ovde nema švedskog stola.” Klub je zatvoren pre deset-petnaest godina. „Je li igrala još negde?”

„Nije.”

„A u *šlagu*?”

„Ne.”

Ćorsokak. A možda i nije. „Mora da vas je to mnogo nerviralo.”

„Šta?”

„To kako je, hm, sastavljala kraj s krajem.”

Slegnuo je ramenima. „I jeste i nije. Nije da sam ja bio svetac.”

„To vam nije smetalo?”

„Ne.”

„Znači, Ros Ganter je bio jedan od načina da, hm, sastavi kraj s krajem.”

„Tačno. Upravo tako.”

„I niste marili šta radi. Niste bili ljubomoran momak.”

„Sasvim tačno.”

Brum je raširio ruke. „Zašto ste onda se onda svađah s njim?”

„Zato što je Ganter”, odgovorio je Manjon, „bio grub prema Stejsi.”

Brum je osetio kako mu puls ubrzava. Setio se da je Kesi rekla kako ju je Stjuart Grin zlostavljao. Setio se da je Toni kazala da je nju zlostavljao Karlton Flin. A sad je čuo za Stejsi Peris i Rosa Gantera.

Obrazac.

Samo što je Ros Ganter mrtav. Naravno, moguće je da su Stjuart Grin i Karlton Flin mrtvi, verovatno jesu. Tu su i svi drugi nestali muškarci. Gde li su nestali?

„A vi, Manjone? Jeste li vi bili grubi prema njoj?”

„Kako to mislite?”

„Jeste li ikad udarili Stejsi? Ako me ijednom slažete, odlazim.”

Manjon je skrenuo pogled, iskrivio lice. „Tu i tamo. Ništa strašno.”

„Ubeden sam da nije bilo strašno.” Još jedna cvečka, pomislio je Brum. „Šta je bilo sa Stejsi Peris posle vašeg suđenja?”

„Otkud ja znam?”, rekao je Manjon. „Mislite da mi možda piše ili tako nešto?”

„Je li joj to pravo ime? Stejsi Peris?”

„Sumnjam. Zašto?”

„Moram da je pronađem. Imate li pojma gde bi mogla biti?”

„Nemam. Ona je iz Džordžije. Nije iz Atlante. Iz onog drugog grada. Počinje na S. Južnije je, rekla je, a imala je seksi naglasak.”

„Savana?”

„Taj je.

„Dobro, hvala na pomoći.”

Brum se spremio da ustane. Manjon ga je pogledao očima kao u psa kojeg će ubiti u kafileriji. Detektiv je zastao. Ovaj čovek je iza brave osamnaest godina za zločin koji verovatno nije počinio. Istina je da nije svetac. Ima prilično dug dosije sa zlostavljanjem u porodici i verovatno bi, da nije izvukao deblji kraj u ovoj gužvi, završio u zatvoru zbog nečeg drugog. Ne bi na slobodi činio dobra dela, radio za sirotinju niti bi drugima zbog njega bilo bolje.

„Gospodine Manjone?”

Ovaj je čekao.

„Ako vam to išta znači, mislim da ste nevini. Još nemam dovoljno materijala da to i dokažem. Verovatno nemam još dovoljno ni da vam obezbedim novo suđenje. No radiću na tome, važi?”

Niz Manjonovo lice lile su suze. Nije se trudio da ih utre. Nije pustio ni glasa.

„Vratiću se”, rekao je Brum pošavši prema vratima.

Dok je izlazio, činilo mu se da hoda duže nego kad je ušao – taj hodnik kao da se produžio i suzio. Stražar koji ga je pratio pitao je: „Je li vas namučio?”

„Ne, uopšte nije. Bio je spreman na saradnju.”

Na izlazu, Brum je uzeo ključeve i mobilni telefon. Čim ga je uključio, krenula je luda zvonjava. Na telefonu je bilo bar dvanaest poruka, među njima i jedna od Erin.

O, to nikako nije dobro.

Pozvao je prvo Erin. Javila se na prvo zvono. „Brume?”

„Je li loše?”, pitao ju je.

„Veoma.”

DVADESET DRUGO POGLAVLJE

„SKRENI NA SLEDEĆEM IZLAZU”, rekla je Barbika. U Kaselton, kući Dejva i Megan Pirs, uputili su se iznajmljenim automobilom. Devojka u agenciji preterano je flertovala s Kenom i razgnevila Barbiku. Ken se pretvarao da ga to uznemirava, ali je uživao kad je Barbika posesivna. Da bi je smirio, pustio je da sama odabere automobil – belu mazdu mijatu.

„Na prvom ili drugom?”, pitao je.

„Na drugom. Pa onda trećom desno.”

Ken se namrštio. „Ne razumem zašto ne koristimo GPS.”

„Pročitala sam neku studiju”, rekla je.

„O?”

„U njoj tvrde da globalni sistemi pozicioniranja – a otuda skraćenica GPS...”

„Znam to”, prekinuo ju je Ken.

„E pa, GPS utiče na našu sposobnost orijentisanja, što znači na naš mozak”, objasnila je Barbika.

„Kako to?”

„U toj studiji su otkrili da će oslanjanje na tu tehnologiju smanjiti našu sposobnost prostornog snalaženja u hipokampusu – to je deo mozga...”

„Znam i to.”

„E pa, hipokampus koristimo manje ukoliko se oslanjamo na GPS, pa se on smanjuje. On nam je potreban za pamćenje i navigaciju. Smanjenje izaziva demenciju i početak Alchajmerove bolesti.”

„A ti sve to veruješ?”, pitao je Ken.

„Verujem”, potvrdila je. „Što se mozga tiče, verujem u izreku *koristi ga da ti ne zakrži*.”

„Zanimljivo”, rekao je on, „mada mi nije jasno kako to da tvoja uputstva s karte navode moj hipokampus da više radi nego kad gledam u GPS.”

„Navode ga. Posle ću ti pokazati taj članak.”

„Važi. To mi se dopada. Kuda sada?”

„Nikuda”, rekla je Barbika. Pokazala je napred. „Ono im je kuća.”

PRVA MEGANINA MISAO kad se probudila bila je bol. Kao da joj je bušilica rila po mozgu. Usta su joj bila suva. Spavala je kao mrtvac i probudila se kao s nekim mamurlukom. Naravno, to nije bilo tačno. Nije se probudila s jakim mamurlukom još od... odavno. Shvatila je da je ovo od pritiska i stresa.

Sinoć su ona i Dejv zaspali – bolje reći obeznanili se – jedno naslonjeno uz drugo i s njegovom rukom oko njenog struka. Često su tako spavali. Naravno u nekom trenutku preko noći Dejvu bi ruka utrnula, pa bi je blago povukao. Sad je pružila ruku tražeći muža, prateći osnovnu potrebu da ga oseti, ali njega nije bilo. Pogledala je preko njegovog dela kreveta u nov digitalni sat s postoljem za dva ajpada.

Bilo je 8.17 ujutro.

Megan je širom otvorila oči. Spustila je noge na pod. Pokušala je da se seti kad je poslednji put spavala posle osam radnim danom, ali ovo kao da je bio dan za poređenja s davnom prošlošću. Ispljuskala je lice vodom i ogrnula bade-mantil. Kad se spustila do podnožja stepenica, Kejli joj se iscerila, onako kako umeju tinejdžeri kad se prave pametni.

„Zaglavila si s drugaricama, mama?”

Megan je pogledala u kuhinju. Dejv je pekao palačinke. Bilo joj je jasno otkud ono pitanje. Deca su želela da znaju gde im je bila majka. Dejv im je verovatno rekao da je bila na ženskoj žurci, što je prava retkost.

„Aha, tako nešto”, odgovorila je kćerci.

Ova je zacoktala. „Trebalo bi da znate kad da stanete.”

Megan je nekako uspela da se osmehne. „Ne pravi se pametna.”

Dejv je na sebi imao novo tamnoplavo odelo i svetlonarandžastu kravatu. Sipao je gomilu palačinki Džordanu na tanjir. Ovaj je protrljao šake i izlio tonu sirupa na njih.

„Hej, uspori malo”, rekla mu je Megan, mada prekasno.

Pogledala je Dejva i nasmešila mu se. On joj se kratko osmehnuo i opet okrenuo. Iznenada joj je sve lepo od sinoć nestalo. Čudno je kako život može da se brzo izvuče iz dramatičnog i neprijatnog. U mnogo čemu ništa se ne menja. Sinoć je bila tako blizu da sve ispriča Dejvu, da prizna laži, obmanu, prošlost kao Kesi – sve. Bila je spremna to da uradi zato što je sinoć svim srcem verovala da to ništa ne bi promenilo. Volela ga je. I on je voleo nju.

Kako je od jutros to izgledalo naivno.

Dok je sad stajala u svojoj obnovljenoj kuhinji s Dejvom, Kejli i Džordanom, bilo joj je neverovatno da je umalo sve ovo uništila. Dejv nikad neće moći da shvati istinu. Kako bi i shvatio? A zašto bi mu i rekla? Ima li svrhe? To bi ga samo povredilo. Kriza je prošla. Naravno, na kraju će on ipak tražiti objašnjenje gde je bila, a ona će mu pružiti neko nejasno opravdanje. No ono otkriće i pročišćenje koje joj je sinoć delovalo sasvim logično, sad joj se činilo kao samoubilačko ludilo.

Dejv se nakašljao i upadljivo pogledao na sat. „Trebalo bi da krenem.”

„Hoćeš li stići kući na večeru?”, pitala ga je.

„Nisam siguran.” Izbegavao joj je pogled. To joj se nije dopalo. „Imamo gomilu priprema za ovaj slučaj.”

„Dobro.”

Dohvatio je svoj skupi poslovni ranac, koji mu je ona kupila za prošli rođendan, s pregradom za laptop i džepom s rajsferšlusom za mobilni telefon. Megan ga je ispratila dok su deca ostala u kuhinji. Kad je otvorio vrata i izašao ne poljubivši je, spustila mu je dlan na mišicu.

„Izvini”, rekla je.

Pogledao ju je i pričekao. Sunce je jarko obasjavalo njihov deo periferijskog raja. Nešto dalje u ulici primetila je decu Realeovih kako se guraju u džip svoje majke. Na prilazima pred većinom kuća stajali su plavi smotuljci *Njujork tajmsa* ili zeleni lokalnih novina. Pred kućom Kroulijevih bila je parkirana bela mazda mijata – verovatno je neki drug njihovog sina Bredlija došao po njega – a još malo dalje Sondra Rinski je šetala svoje patuljaste psiće. Sondra i Majk Rinski prvi su se doselili ovamo, još odavno. Imaju petoro dece, ali već je i najmlađe prošle godine pošlo na koledž.

Dejv je uporno čekao.

„Nije bilo ništa naročito”, rekla je Megan spremljenu laž. „Samo sam pomogla prijateljici oko njenog ličnog problema. Morala sam da joj se nađem, to je sve.”

„Kojoj prijateljici?”

U glasu mu je čula ljutnju. „Mogu li to da prećutim? Zamolila me je da ovo ostane među nama.”

„Čak da kriješ i od mene?”

Potrudila se da se osmehne i slegne ramenima.

„Živi li ta prijateljica u blizini?”, pitao je Dejv.

Pomislila je kako je to čudno pitanje. „Ne živi daleko.”

„U ovoj varoši je?”

„Da.”

„Zašto si onda bila u Atlantik Sitiju?”

KEN I BARBIKA SU MOTRILI NA KUĆU PIRSOVIH.

„Još nisam ubeđena kako treba da izgleda program”, rekla je Barbika. „Hoću da kažem kako volim rep verziju pesme ‘O, Jerusalime’, ali ne i za bis.”

„Prilično je puglo”, rekao je Ken.

Nasmehila se. „Obožavam kad govoriš šatrovački.”

„Živa.”

„Mora li za bis? Mislim da je bolje da bude u sredini programa, zar ne?”

„Imamo još četiri meseca do početka kampa, a ti ovo hoćeš sad da rešiš.”

„Volim da budem organizovana. Da imam mesto za sve i sve na svom mestu.”

Ken se iscerio. „Mora da je to zbog onog prerazvijenog hipokampusa.”

„Ha-ha. Ozbiljno, ako počnemo s...”

Ućutala je kad je videla da se otvaraju vrata Pirsovih. Na njima se pojavio muškarac u tamnom poslovnom odelu i s rancem u ruci. Kosa mu je bila proređena. Izgledao je umorno, oklembešenih ramena. Iza njega je na vratima stajao još neko – žena. Možda njegova supruga – nisu dobro videli.

„Ljut je na nju”, rekao je Ken.

„Otkud znaš?”

„Po govoru tela.”

„Preteruješ.”

No baš je tad žena pružila ruku do njegove mišice. Muškarac se otrgao, okrenuo i pošao stazom.

Žena je doviknula: „Čekaj samo čas.”

On je nije poslušao. Žena je izašla, pa su je Ken i Barbika sad jasno videli. Tad je Barbika stisla Kenovu ruku i graknula.

„Zar to nije...?”

On je klimnuo glavom. „Jeste.”

„Sinoć, u zgradi gde je advokatska kancelarija?”

„Da, znam.”

Ućutali su. Onaj muškarac je seo u automobil i jurnuo ulicom. Žena se vratila u kuću.

„Videla nas je”, rekla je Barbika. „Može da nas prepozna.”

„Znam.”

„Ovo treba da bude diskretno.”

„Više nemamo izbora”, zaključio je Ken.

„Kako misliš da se postavimo?”

Ken je kratko razmislio. „Muž”, rekao je.

„Šta s njim?”

„Upravo su se svađali. Susedi su verovatno videli. Možda možemo njemu da prikačimo ono što se njoj dogodi.”

Barbika je klimnula glavom. Ideja ima smisla.

Posle nekoliko minuta, na prednjem ulazu se pojavila tinejdžerka i uhvatila školski autobus. Još malo kasnije, trotoarom je naišla žena s dvoje dece. Vrata Pirsovih opet su se otvorila. Dečak koji je izgledao kao desetogodišnjak, najviše dvanestogodišnjak, poljubio je majku i otišao.

Ken i Barbika su pričekali da se svi udalje s ulice.

„Sad je sama”, rekla je Barbika.

Ken je klimnuo glavom i otvorio vrata kola. „Zauzmimo položaje.”

„ZAŠTO SI ONDA BILA U ATLANTIK SITIJU?”

Osećala je Dejvove reči kao udarac u telo. Stajala je zapanjena. Ne čekajući da mu odgovori, Dejv se okrenuo. Trgla se i pokušala da ga uhvati. „Dejve?”

On se otrgao i požurio stazom.

„Čekaj samo čas.”

Nije sačekao. Pomislila je da potrči za njim, ali je iza sebe čula Kejli: „Mama? Mogu li da dobijem novac za užinu?”

Dejv je sad stigao do kraja staze. Kad je seo u auto, Megan je osetila da joj se srce steže.

„Mama?”

Opet Kejli. „Uzmi deset dolara iz mog novčanika. I vrati mi kusur.”

Dejv je brzo isparkirao i jurnuo ulicom uz škripu guma. Deca Realeovih su se trgla, a njihovi roditelji Barbara i Antoni istovremeno su se okrenuli i nezadovoljno pogledali za Dejvom. Isto su uradili i Sondra Rinski i njeni psići.

„Vidim samo dvadeseticu”, rekla je Kejli. „Mama? Mogu li da je uzmem?”

Još uzrujana, Megan je ušla i zatvorila vrata.

„Mama?”

„Možeš”, odgovorila je, a glas joj je i u rođenim ušima zvučao udaljeno. „Uzmi dvadeseticu. To će ti biti za čitavu nedelju.” Pošla je u kuhinju. Kejli je požurila da stigne na autobus i, kao uvek, ostavila sudove od doručka u sudoperi. Megan se zapitala koliko radnih sati roditelji izgube zahtevajući od dece da za sobom ne ostavljaju prljave sudove, da ih spuste u mašinu za pranje, i kakva li bi nacija mogla da se izgradi s tim satima.

Džordan je u školu uvek išao s dvojicom drugova čiji su se roditelji smenjivali da ih prate. Ove nedelje, na dužnosti su bili Kolinsovi. Taj dogovor je odvajkada izluđivao Dejva. Žalio se kako su u njegovo vreme deca prosto išla u školu s društvom – nikakav roditeljski nadzor nije bio potreban. „Škola je na samo tri bloka odavde!”, često je vikao. „Neka se osamostaljuju.” No to se više jednostavno ne radi. Deca su pod stalnim nadzorom. Bilo je lako žaliti se i kritikovati, ali Megan je uporno na to pristajala jer inače nije ni mogla da zamisli kakvi užasi mogu da se dogode.

Otkud je Dejv znao da je bila u Atlantik Sitiju?

Nije koristila karticu za putarinu. Čak ni kreditnu karticu. Kako je onda znao? A kad je već znao gde je bila, šta je još znao?

Grudi joj je ispunio strah. Čim je Džordan izašao iz kuće, pozvala je Dejva na mobilni telefon. Nije se javio. Pozvala je ponovo. Opet ništa. Namerno ju je ignorisao. Njegov automobil je imao blutut, pa je znala da je u dometu. Pozvala je još jednom. Ovog puta je sačekala govornu poštu.

„Zovi me”, rekla je. „Ne budi takav.”

Prekinula je vezu. S jedne strane, shvatala je kako treba da mu da oduška, da ga pusti da se izduva. No s druge, to joj se nimalo nije sviđalo. Dejv je znao da ona mrzi kažnjavanje ćutanjem. Pozvala ga je još jednom. Nije se javljao. Sjajno. Znači, sad će igrati tu igru. Počela je da se ljuti. Sve se uklapa. Sinoć je bio sav pun razumevanja jer ju je želeo. Muškarci. Bilo da su u prljavom noćnom klubu ili u udobnosti varoške vile, svejedno je – svi su isti. Ljudi se

zaprepaste kad političari ili zvezde dignu nos, ali obični ljudi rade isto. To se stalno događa, pa je možda Dejv bio fin s njom zato što...

Ne, uopšte nije poštena.

Ona je nestala. I lagala ga je.

I šta sad?

Počela je da rasprema po kuhinji. Dejv je povremeno spremao obede, ali je sređivanje uvek svaljivao na nju. Trebalo je za jedan sat da ide na tenis – na dublove u zatvorenom Kaseltonskom teniskom klubu. Najviše bi volela da to preskoči, ali ne igraju se dublovi utroje, a i prekasno je da nađu zamenu. Baš čudno: iz kluba *Šlag* u *Kaseltonski teniski klub* – veliki skok.

Pošla je uz stepenice da se presvuče. Klub je imao starinska pravila i oblačenje je bilo strogo propisano – svi igrači su morali da budu isključivo u belom. Što je uistinu smešno. Setila se svekrve. Mogla bi posle tenisa da ode do nje i vidi kako je. Agnes je bila uzrujana kad ju je sinoć videla. Zar je to bilo sinoć? Imala je utisak da je nije videla čitav mesec.

Prepuštala se razmišljanju o Reju, ali kad je osetila toplinu, potisnula je to osećanje logičnim zaključivanjem: ako Rej nije ubio Stjuarta Grina, šta se onda dogodilo one noći?

Treba da zaboravi na to. Više nije važno. Šta se nje tiče? Mora da se otrgne od toga. Koraknula je kao da označava rastojanje koje pravi između sebe i one strašne noći, i baš tada se začulo zvono na ulaznim vratima.

Stala je. U današnje vreme, niko ti tek tako ne bane na vrata. Ljudi se najavljuju telefonom, šalju SMS poruke i imejlove. Niko ne navraća, osim možda brze pošte, ali za njih je prerano.

Zvono se ponovo oglasilo i Megan je jednostavno znala da će joj taj neko ko zvoni reći nešto strašno, da je sav njen trud da se uljuljka u sadašnjosti uzaludan, da ju je prošlost sustigla i da je se neće lako otarasiti.

Zvono se začulo već treći put. Posetilac očito nije strpljiv.

Sišla je i prišla vratima.

DVADESET TREĆE POGLAVLJE

ZVONILO JE I ČETVRTI PUT. Megan je pogledala kroz prozor uz vrata, namrštila se i otvorila.

„Kako si me našao?“, pitala je.

Nije joj odmah odgovorio. „Iz listinga telefonskih poziva Harija Satona“, rekao je Brum. „Mogu li da uđem?“

„Obećao si mi.“

„Znam.“

„Poslednje što si mi rekao jeste da me nećeš tražiti.“

„Znam.“

„Trebalo je da me potražiš preko Harija.“

„Potražio bih te“, objasnio je on, „ali Hari je mrtav.“

Nov udarac. Megan se zateturala. Brum nije čekao da ga pozove unutra. Ušao je i zatvorio vrata.

Megan je uspela da izgovori: „Kako?“

„Još nemamo zvaničan uzrok smrti, ali izgleda da je srce.“

„Znači, nije...?“

„Ubijen? Jeste. Mislim, to je praktično ubistvo i nema sumnje da je neko odgovoran.“

„Ne razumem.“

„Hari je mučen.“

Megan se steglo u stomaku. „Kako?“

„Bolje da ne znaš. To ne dovodi do smrti, ali...“ Zatresao je glavom. „Napor je bio prevelik. Srce mu je popustilo.“

Čudno je kako svest radi. Godinama je verovala da je Rej ubio Stjuarta Grina da bi nju zaštitio. Sad je znala (ili bar verovala – zar nije još donekle sumnjala?) da to nije tačno. Pa ipak, uprkos tome, prvo što je pomislila čuvši za Harija Satona bilo je strašno:

Dejv je znao da je bila u Atlantik Sitiju.

Smesta je to odbacila. Bila je to samo još jedna od onih nemogućih misli koje ti se tek jave, ali odmah shvatiš koliko su glupe i da nisu vredne daljeg razmišljanja.

Druga misao – prevashodnija – bila je o Hariju. Mislila je o onom njegovog dragom, umirujućem osmehu, njegovoj jednostavnoj iskrenosti – a zatim o tome kako je mučen do smrti.

Treća misao – a nje nije mogla da se otrese – bila je još najjednostavnija: ona je za to kriva.

Nakašljala se. „Gde ste ga našli?”

Brum je malo zastao. „U kancelariji. Nađen je rano jutros.”

„Čekaj malo, kad sam ja svratila do kancelarije i zatekla zaključana vrata.

„Ne znamo pouzdano, ali moguće da je tad već bio mrtav.”

Pogledala ga je u oči, a on je skrenuo pogled. Ona je kriva, ali sad je videla da i njega peče savest. Sinoć se našla s njim. Upozorila ga je da je Hari Saton možda u nevolji. Nije je slušao.

„Zanimljivo”, rekao je Brum.

„Šta to?”

„To što si znala da nešto nije u redu.”

Opa! Ništa od teorije o griži savesti. Ustuknula je. „Samo malo. Ne misliš valjda...”

„Ne”, brzo je odgovorio, ali nije bila sigurna da li da mu poveruje. „Ne ciljaj na to. Samo se pitam zbog čega si bila sumnjičava.”

„Prvo, nije se pojavio u restoranu.”

„Dobro, nije, ali to nije sve, zar ne? Rekla si nešto o nekoj sekretarici koja ti se javila na telefon?”

„Tako je”, potvrdila je. „Znaš kakva je Harijeva kancelarija.”

„Oskudna.”

„Tačno. Nije imao sekretaricu, a naročito ne neku koja mu se javlja na mobilni telefon. Uz to, njen glas, onaj veseli ton – zbog njega sam se naježila.”

„Znači da je u ovo umešana neka žena.”

„Pretpostavljam.”

„U redu”, kazao je Brum, „hajde polako da vidimo šta imamo. Znamo da je Hari razgovarao s tobom preko telefona.”

„Jeste. Rekao je da hoćeš da mi pokažeš onu fotografiju.”

„Dobro, zatim je trebalo da se nađe s nama. Nije se pojavio niti je javio da otkáže. Znači, možemo pretpostaviti da ga je negde između vremena kad je trebalo da dođe u restoran i tvog poziva neko oteo.”

„Kažeš da je nađen u kancelariji”, rekla je Megan.

„Da.”

„Znači da ga je neko tamo uhvatio.”

Brum je klimnuo glavom. „To ima smisla. Vratimo se malo. Gde si bila kad te je Hari pozvao?”

„Kakve to veze ima?”

„Udovolji mi.”

To joj se nije dopalo, ali ako bi pomoglo da se otkrije Harijev ubica, bila je spremna da se povinuje. „U *Šlagu*.”

„Zašto?”

„Obišla sam stare prijatelje.”

Brum se namrštio. „Koga?”

Zavrtela je glavom. „Nije važno.”

„Još kako je važno.”

Megan nije htela da mu pominje Reja, ali on ionako nije bio u *Šlagu*. „Poznaješ Lorejn.”

„Da. Koga još?”

„Nikoga.”

Sumnjičavo ju je pogledao. „Dobro, znači bila si u *Šlagu*. Jesi li tamo nešto saznala?”

„Nisam.”

„A posle restorana? Kuda si onda otišla?”

„U bar *Slab signal*.”

„Zašto?”

Mrsko joj je bilo da laže, ali znala je drugačije ne može. „To mi je stari običaj. Samo sam obilazila mesta iz prošlosti. Kakve veze ima?”

„I odande si zvala Harija kad ti se javila ona sekretarica?”

„Da.”

Brum je protrljao bradu. „Pričaj mi ponovo o toj sekretarici. Nemoj ništa da izostaviš.”

Megan je ponovila telefonski razgovor. Opisala je kako je ta žena zvučala mlado, kako se trudila da je navede da joj da svoje pravo ime i adresu. Brum je na to izvio obrvu.

„Šta je?”

„Ne bih da te plašim”, rekao je.

„Laganje me plaši”, odvrtila je rečenicom koja je i tačna i ironična. „Šta je?”

„Pa razmisli malo. Hari je mučen. Možda je to neko uradio tek onako, ali pre će biti da je radio s nekim razlogom.”

„Kojim na primer?”

„Na primer, da bi izvukao obaveštenja od njega. Možda ih je i dobio pre nego što je Hari umro, ne znam. No odneo mu je telefon, zar ne?”

„Valjda.”

„Zatim si se ti javila, a ona žena se pretvarala da je sekretarica kako bi izvukla obaveštenje od tebe. Htela je da ti sazna ime i gde živiš.”

Megan je osetila novi nalet straha. „Misliš da mene jure?”

„Može biti.”

„Zbog čega?”

„Ne znam, ali ti razmisli o tome. Pojaviš se u gradu posle sedamnaest godina. Istog dana Harija muče, a onda ta žena koja mu je ukrala telefon pokuša da od tebe izvuče ime.” Brum je slegnuo ramenima. „Mislim da o tome treba razmisliti.”

„Ako su ti mučitelji uzeli njegov telefon, u njemu imaju moj broj.”

„Da.”

„Je li teško da mi nađu adresu?”

„Odgovor znaš i sama.”

Znala je. Svi su to znali. Smešno je lako naći nečiju adresu. Zavrtela je glavom. Kako je samo smislila da bi bilo lako pojaviti se u Atlantik Sitiju i opet nestati.

„Gospode bože”, rekla je. „Šta sam to uradila?”

„Moraš da se usredsrediš još nekoliko minuta, važi?”

Tupo je klimnula glavom.

„Posle telefonskog poziva otišla si do Harijeve kancelarije, je li tako? Pre nego što si se našla sa mnom.”

„Tako je.”

„Ne želim da te još više plašim, ali razmisli načas o vremenskom sledu.”

„Hoćeš da kažeš da su možda mučili Harija kad sam pokucala na njegova vrata?”

„Moguće je.”

Stresla se.

„Sad je potrebno da mi ispričaš sve o tom odlasku do Harijeve kancelarije. Nemoj ništa da preskočiš. Tad je već bilo kasno. Većina kancelarija je bila zatvorena. Zato je najvažnije od svega koga si videla.”

Sklopila je oči i zamislila se. „Pored stepeništa je stajao domar.”

„Kako je izgledao?”

„Visok, mršav, duge kose.”

Brum je klimnuo glavom. „Dobro, to je redovni domar. Još nekog?”

Megan se prisećala. „Srela sam dvoje mladih.”

„U hodniku? Blizu Harijevih vrata? Gde?”

„Ne, bili su na izlazu kad sam ja htela da uđem. Mladić mi je pridržao vrata.”

„Kako su izgledali?”

„Mladi, lepi, pristojni. Ona je plavuša. On je izgledao kao da je upravo izašao s terena za skvoš.”

„Zaista?”

„Da”, potvrdila je. „Nisu mi ličili na mučitelje.”

„Kako mučitelji izgledaju?”

„Imaš pravo.”

Brum se nakratko zamislio. „Rekla si da ti se na telefon javila mlada žena.”

„Tačno.

„Bi li to mogla da bude ta plavuša?”

„Pretpostavljam.” Preko Meganinog lica preletela je senka.

„Šta je bilo?”, upitao je Brum.

„Da, kad bolje razmislim, uopšte se nisu uklapali. Znaš? Mislim, uz Harijevu kancelariju.”

„Jer je rupa.”

„Tačno”, rekla je.

„Znači, šta je lep, pristojan par radio tamo?”, pitao je Brum.

„Isto možeš da pitaš i za mene.”

„Ni ti nisi onakva kako izgledaš”, rekao je.

„Nisam. Možda i oni imaju tajni.”

„Možda.” Brum je pogledao u stopala. Duboko je udahnuo nekoliko puta.

„Detektive?”

Digao je pogled. „Već smo ispitali sve u Harijevoj zgradi.” Ućutao je.

„I?”

„I u to doba otvorene su bile jedino kancelarija za plaćanje kaucija na trećem spratu i ona ovlašćenog javnog knjigovođe na drugom.” Brum ju je pogledao u oči. „Ni u jednu od njih nisu dolazili klijenti tvog opisa.”

„Jesi li siguran?”

„Jesam. A to povlači očigledno pitanje: šta je to dvoje radilo u zgradi u to vreme?”

Oboje su ćutali. Sad se Brum obazreo oko sebe i primetio zasvođene tavanice, istočnjačke tapihe, ulja na platnu.

„Lepa kuća”, rekao je.

Nije mu odgovorila.

„Kako si uspela, Megan?”

Znala je da je zapravo pita kako je uspela da pobegne. „Misliš li da su ta dva sveta zaista toliko udaljena?”

„Da, mislim.”

Nisu udaljena, ali joj se nije objašnjavalo. Naučila je šta je najveća razlika između imati i nemati. Sreća i pravo stečeno rođenjem. Što si srećniji i što ti se više vrata otvara po pravu stečenom rođenjem, to moraš više da ubeđuješ ostale da si uspeo zbog inteligencije i vrednoće. Čitav svet na kraju počiva na mucu s neodgovarajućim samopoštovanjem.

„I šta sad?”, pitala je.

„Prvo treba da pođeš sa mnom kako bi dala podatke za foto-robot. Treba da identifikujemo dvoje mladih koje si videla. Osim toga, moraš biti iskrena prema meni.”

„Sve vreme sam iskrena prema tebi.”

„Nisi. Sve se vrti oko iste osobe. Oboje to znamo.”

Ništa mu nije rekla.

„Sve se vrti oko Stjuarta Grina. Rekla si da ga je neko nedavno video.”

„Rekla sam da ga neko *možda* video.”

„Svejedno. Treba da mi kažeš ko je to.”

„Obećala sam da neću reći.”

„A ja sam obećao da te neću gnjaviti. Ali Hari je mrtav. Karlton Flin je nestao. Ti se vraćaš u grad. Neko je primetio Stjuarta Grina. Sad se moramo uhvatiti u koštac s onim što se tom čoveku dogodilo, šta god to bilo. Više ne možeš da bežiš. Ne možeš se kriti u ovoj velikoj nakinđurenoj kući. Kao što si malopre rekla, Megan, ova dva sveta nisu tako udaljena.”

Megan je pokušala da uspori, da dobro razmisli. Nije htela da pogreši, ali je shvatila. Osumnjičeni je Stjuart Grin. Brum mora da da sve od sebe da ga pronađe.

„Megan?”

Pogledala ga je.

„Ima i drugih.”

Srce joj se ponovo sledilo. „Šta hoćeš da kažeš?”

„Svake godine na Mardi gra neko nestane. Ili nastrada.”

„Ne razumem.”

„Objasniću ti u kolima. A ti meni možeš reći ko je video Stjuarta Grina.”

DVADESET ČETVRTO POGLAVLJE

U *SLABOM SIGNALU*, Rej Levin je iznova pročešljavao poslednjih nekoliko sati. Pod tamnim nebom iznad Lusi, posmatrao je svoju jedinu ljubav kako seda u auto i odlazi. Nije se mrdnuo. Nije je pozvao. Jednostavno ju je pustio da ode iz njegovog života bez ijedne reči i bez jecaja. Ponovo.

Kad joj je auto zamakao, zurio je u tu ulicu još pun minut. Delimično je očekivao da će se Kesi dozvati razumu, okrenuti i dovesti nazad, otvoriti vrata kola i potrčati prema njemu. Onda bi je Rej, pod budnim okom slonice Lusi, zgrabio u naručje i čvrsto je držao, rasplakao bi se i nikad je ne bi pustio.

Sad bi trebalo da proradi aparat za lažnu kišu i začuje se romantična muzika, zar ne?

To se pak nije dogodilo. Ljubav njegovog života je otišla – ponovo – a kad se to desi, kad čovek koji je već na dnu uspe da propadne još dublje, preostaje mu samo jedno.

Da se gadno opije.

Fester ga je zabrinuto gledao otkad je ušao u *Slab signal*. Krupni čovek koji nije prezao ni od čega oprezno je dočekaao Reja.

„Hej, je l' ti dobro?“, upitao ga je.

„Imam li piće u ruci?“

„Ne.“

„Onda je to odgovor dok ne dobijem piće.“

Fester ga je zbunjeno gledao. „Šta?“

„Nije mi dobro. Ali biće čim skloniš to debelo dupe ispred mene da mogu da uzmem piće.“

„O“, izustio je Fester i pomerio se udesno, „kapiram.“

Rej je zgrabio barsku stolicu, a šanker je shvatio da treba brzo da ga usluži. Fester je seo do Reja. Nekoliko minuta nije progovorio da bi se ovaj izduvao. Začudo, u nekom trenutku Fester mu je postao najbolji prijatelj – možda i jedini – no to je sad bilo manje-više nebitno. Sad mu je u glavi vladala slika prelepe žene, obrisi njenog lica, osećaj kad ju je držao u naručju, miris jorgovana i ljubavi, stezanje stomaka kad ga ona pogleda – a jedini način da se oslobodi te slike jeste da je utopi u alkoholu.

Rej je žudeo za svojim pomračenjima svesti.

Šanker mu je nalio jednom, dvaput, pa treći put i onda je, mrdnuvši ramenima, ostavio flašu. Rej je gutao piće tako da mu je peklo grlo, a i Fester mu se pridružio. Trebalo je neko vreme dok nije osetio da trne. S radošću je dočekaao to osećanje, potpirivao ga, trudio se da olakša put u zaborav.

„Sećam je se“, rekao je Fester.

Rej je lenjo pogledao prijatelja.

„Mislim, kad je ušla ovamo, izgledala mi je poznato. Igrala je u *Šlagu*, zar ne?”

Rej mu nije odgovorio. U to davno vreme, Fester je radio kao izbacivač u nekoliko klubova. On i Rej možda nisu bili prijatelji već poznanici, a Festera je bio glas da je najbolji. Znao je kad da udari, a što je još važnije, znao je kad da se uzdrži. S njim su se devojke osećale bezbedno. Dovraga, i Rej se osećao bezbedno.

„Znam da je gadno”, rekao je Fester.

Rej je otpio još jedan veliki gutljaj. „Aha.”

„Šta je uopšte htela?”

„Festeru, nećemo valjda sad pričati o tome?”

„Pomoglo bi ti.”

Svi su danas veliki psihijatri. „Đavola bi pomoglo. Samo ćuti i pij.”

Rej je nadio još jedno piće. Fester je ćutao. A i da nije, Rej ga ne bi čuo. Ostatak večeri prošao mu je u jezivoj, jadnoj izmaglici. Mislio je na njeno lice, na njeno telo, na njene oči i pogled. Mislio je na sve što je izgubio i s još više bola na sve što je moglo da se dogodi. Naravno, mislio je i na krv. Uvek se sve vraćalo na nju – na svu onu razlivenu krv.

Zatim se, srećom, obeznanio.

U nekom trenutku otvorio je oči i odmah shvatio da je kod kuće, u krevetu i da je već jutro. Osećao je kao da nešto bubnji u mešalici za cement. Sve mu je to bilo poznato. Zapitao se je li mu pozlilo usred noći, da nije grlio šolju u svojoj obeznanjenosti. Krčanje u stomaku i glad govorili su mu da je verovatno bilo tako.

Na kauču je spavao Fester – bolje reći, ležao u nesvesti. Rej je ustao i prodrmusao ga. Ovaj se trgao, pa zaječao i uhvatio se za onu veliku glavu kao će se raspasti ako je ne drži. Obojica su bili u odeći od prethodne večeri i smrdeli na kontejner, ali za to nisu marili.

Isteturali su se na vrata, pa do restorana u ulici. Tamo je većina mušterija izgledala još mamurnije od njih. Konobarica, natapirana i prevejana, donela im je bokal kafe i pre nego što su je naručili. Bila je bucmosta, baš kao što Fester voli. Osmehnuo joj se i rekao: „Ćao, šećeru”.

Spustila je bokal, prevrnula očima i udaljila se.

„Gadna noć”, požalio se Fester Reju.

„Imali smo i gadnijih.”

„Baš i nismo. Sećaš li se ičeg?”

Rej je ćutao.

„Još jedno pomračenje?”, pitao je Fester.

Rej mu ni tad nije odgovorio, već je sipao kafu. Obojica su pili crnu – bar ovog puta.

„Znam kroz šta prolaziš”, rekao je Fester.

Nije imao pojma, ali je Rej oćutao.

„Šta, misliš da si jedini kome je srce slomljeno?”

„Festeru?”

„Šta je?”

Rej je stavio kaŹiprst pred usta. „Pst.”

Ovaj se nasmešio. „Ne bi da prićaš o tome?”

„Ne bih.”

„MoŹda ja bih. Hoću da kaŹem, ono Źto se sinoć dogodilo. I meni je probudilo uspomene.”

„Na slomljeno srce?”

„Aha. Sećaš li se DŹenifer?”

„Ne.”

„DŹenifer Gudman Lin. Sad se tako zove. Ona je prava. Shvataš Źta hoću da kaŹem?”

„Shvatam.”

„Za nekim devojkama samo Źudiš. Neke prosto Źeliš, dopadaju ti se ili misliš da su zabavne. A opet neke devojke – ovaj, moŹda samo jedna – teraju te da pomisliš da bi moglo trajati zauvek.” Fester se nagnuo napred. „Je li Kesi takva?”

„Ako kaŹem da, hoćeš li mi se skinuti s vrata?”

„Znaći, shvataš Źta govorim?”

„Naravno”, rekao je Rej. Iako ogroman, kao svaki muškarac kad dođe do priće o slomljenom srcu, Fester se sve više smanjivao i postajao sve jasniji. Rej je uzdahnuo i rekao: „Šta se u stvari dogodilo s tobom i DŹenifer?”

Vratila se natapirana konobarica. Pitala je Źta Źele. Rej je narućio samo palaćinke, a Fester redom od svake grupe hrane koja se sprema za doručak. Za to su mu bila potrebna cela dva minuta. Rej se zapitao hoće li uz tu narudŹbinu dobiti i dozu leka protiv holesterola.

Kad je konobarica otišla, Rej je nastavio da pije kafu. Isto je učinio i Fester. Rej je pomislio da su prevazišli onaj trenutak, da će Fester sad sedeti natmureno i ćutke, ali nije bilo tako.

„Neki seronja mi ju je oteo”, rekao je.

„Źao mi je.”

„Sad je udata – za vodoinstalatera iz Sinsinatija. Imaju dva sina. Video sam im slike na *Fejsbuku*. Prošle godine su išli na krstarenje. Idu na utakmice *Redsa*. Ona izgleda sasvim srećno.”

„Na *Fejsbuku* svi izgledaju srećno.”

„Je l’ da? Otkud to?” Fester je pokušao da se nasmeši, ali nije uspeo od bola. „Ionako nisam bio dovoljno dobar za nju, razumeš? Bio sam tek ništavni izbacivać. Verovatno sad, s novim poslom, zarađujem kao i vodoinstalater. MoŹda i više. Al’ sad je prekasno, je l’ tako?”

„Tako je.”

„Nećeš me podsticati da je jurim?”

Rej mu nije odgovorio.

„Trebalo bi da joj vidiš slike. Na *Fejsbuku*, mislim. I dalje je lepa kao onog dana kad me je ostavila. Možda i lepša.”

Rej se kratko upiljio u kafu. „Znaš li šta znači gledati kroz dno flaše?”

„Naravno”, odgovorio je Fester. „Što više piješ, to ti neka devojka bolje izgleda.”

„Ti gledaš te slike na *Fejsbuku* kroz prizmu bola.”

„Misliš?”

„Mislim.”

Fester je malo razmislio. „Pa možda i jeste tako. A možda to i nije prizma bola, već prizma prave ljubavi.”

Ućutali su se. Kafa im se činila kao nektar bogova. Obojici je svela glavobolju na tupu, uporno tištanje.

„Vodoinstalater ju je verovatno usrećio”, rekao je Fester. „Trebalo bi da se okanim razmišljanja o njoj.”

„To ti je pametno.”

„Ali”, nastavio je Fester digavši prst, „da se sad pojavi na vratima ili, na primer”, prenaplašeno je slegnuo ramenima, „da, recimo, uđe u *Slab signal* i potraži me posle toliko godina, ne znam šta bih.”

„Ovo je bilo baš suptilno, Festeru.”

Raširio je ruke. „Šta ti se kod mene čini suptilno?”

Imao je pravo. „Nije se vratila da bismo ponovo počeli.”

„Znači, htela je samo da se zabavi? Da se provede na nekoliko sati? Neće biti.” Razmislivši još malo o tome, Fester reče: „Bilo kako bilo, ja bih pristao.”

„Nije došla ni zbog toga.”

„Pa zbog čega onda?”

Rej je odmahnuo glavom. „Nije važno. Otišla je. Neće se više vraćati.”

„Dakle, došla je samo da ti napravi zbrku u glavi?”

Rej se igrao salvetom. „Tako nekako.”

„Gadno.”

Rej ništa nije rekao.

„Nego, Reju, znaš šta je zanimljivo?”

„Ne, Festeru, bi li mi ti rekao šta je zanimljivo?”

„Dženifer mi je naravno slomila srce, ali nije slomila mene. Shvataš? I dalje funkcionišem. Imam posao. Imam život. Krenuo sam dalje. Da, ponekad pijem, ali nisam dozvolio da me to uništi.”

„Opet si suptilan”, rekao je Rej.

„Znam da ima i goreg od slomljenog srca, ali od svega možeš da se oporaviš. Shvataš li o čemu ti pričam?”

Rej se gotovo nasmejao. Shvatao je. Nije se oporavio. Slomljeno srce je gadno, ali zaista ima i goreg. Fester je mislio da je Reja uništilo slomljeno srce. U to nema sumnje. No srce zaceli. Rej bi se oporavio da je to bilo jedino. No kao što je Fester primetio, ima i goreg, strašnijeg i težeg za prevazilaženje od slomljenog srca.

Na primer, krv.

BRUM NIJE ŽELEO DA SE POVERI MEGAN.

Još nije poverovao u njenu potpunu iskrenost, ali upravo zbog toga je još važnije da je suoči sa strašnim, groznim činjenicama ovog slučaja. Tako joj je dok su se vozili do Atlantik Sitija ispričao dovoljno da je prestravi – kako je ubeden da su, osim Stjuarta Grina i Karltona Flina, na Mardi gra nestali još mnogi, kako više nikad nisu viđeni.

Kad je završio, Megan je rekla: „Jesu li, dakle, ti ljudi mrtvi ili su pobjegli, neko ih kidnapovao ili tako nešto?”

„To ne znam. Jedino nam je poznata sudbina Rosa Gantera.”

„A on je mrtav.”

„Jeste. Jedan čovek je na doživotnoj zbog njegovog ubistva.”

„A ti smatraš da je taj čovek nevin.”

„Da.”

Malo je razmislila. „Koliko si na kraju našao muškaraca koji odgovaraju tom obrascu s Mardi gra?”

„Još radimo na tome, a zasad ih imamo četrnaesticu.”

„Samo po jedan godišnje?”

„Da.”

„I uvek oko Mardi gra?”

„Da.”

„Osim što sad imate i Harija Satona. On ne odgovara tom obrascu.”

„Mislim da on nije deo grupe vezane za Mardi gra.”

„No nekakve veze mora imati”, rekla je.

„Tako je”, potvrdio je Brum. „Uzgred, znači li tebi nešto taj praznik? Mislim, Mardi gra.”

Megan je zavrtela glavom. „Uvek smo divljali te noći, ali sem toga ne, ništa.”

„A Stjuartu Grinu?”

„Ne. Hoću da kažem – koliko znam, ni njemu.”

„Stjuart Grin je jedini možda viđen. Sad ti je jasno zbog čega je potrebno da razgovaram s nekim ko ga je eventualno video?”

„Da”, rekla je Megan.

„Dakle?”

Razmišljala je o tome, ali nije imala izbora do da mu kaže istinu. „Lorejn ga je videla.”

„Hvala ti.”

Megan nije odgovorila. Brum joj je objasnio da ne treba da upozorava Lorejn i kako će je on uskoro posetiti.

„Znam je odavno”, kazao je.

Megan se lukavo nasmešila, setivši se da joj je Lorejn pomenula vezu za jednu noć s njim. „Da, znam.”

Brum je parkirao automobil i uveo je u stanicu na bočna vrata. Nije želeo da Goldberg niti iko drugi sazna da je ona tu. Odveo ju je u skladište u prizemlju. Tamo je već bio Rik Mejson, crtač foto-robota i svestrani pametnjaković za računare.

„Čemu ova tajnovitost?”, pitao je.

„Shvati to kao da imamo zaštićenog svedoka.”

„Štitiš svedoka od svojih kolega?”

„Naročito od njih. Veruj mi.”

Mejson je slegnuo ramenima. Čim se Megan smestila, Brum se vratio do svog automobila. Pozvao je Erin. Ranije ju je zamolio da proveriti bezbednosne kamere oko kancelarije Harija Satona i vidi postoji li snimak onog mladog para. Ona ga je sad obavestila da još radi na tome. Osim toga, tražio je i da pronade gde se nalazi Stejsi Peris, devojka oko koje su se borili Manjon i Ganter.

„Pravo ime Stejsi Peris je Džejmi Hemsli. Živi blizu Atlante.”

„Je li udata?”

„Nije.”

Atlanta. Nema vremena da ode tamo. „Mogla bi da pokušaš da je dobiješ preko telefona i vidiš može li nam reći nešto o večeri kad je Ganter stradao.”

„Već sam je zvala. Niko se ne javlja, ali zvaću je ponovo. Brume?”

„Molim?”

„Ako je Manjon nevin”, rekla je Erin, „mislim, ako je proveo osamnaest godina u zatvoru zbog serijskog ubice... čoveče, to bi zaista odjeknulo.”

„Erin, prava si veštica.”

„Nisi se ti zaljubio u mene zbog zmijskog tela.”

„Bogami, jesam”, rekao je. „Pronađi Stejsi. Vidi šta ona zna.”

Prekinuo je vezu. Zatim je brzo stigao do *Šlaga*. Tamo se pravila gužva u doba ručka, pa su mnogi čekali u redu pred onim sumnjivim švedskim stolom pre nego što se upilje u devojke. Očito su ti muškarci bili gladni.

Lorejn nije bila na svom uobičajenom mestu za šankom. Jednom, pre mnogo godina, njih dvoje su proveli noć zajedno. Kao i svaka druga veza za jednu noć, i ova je bila zabavna i prazna, i paradoksalna po tome što se osećaš živo, a istovremeno žališ što se to uopšte dogodilo – kao što se svako u toj situaciji oseća, pomislio je Brum, pa čak i oni koji to često rade. No čim spavate

s nekim, čak i kad ste pijani, otupeli i kad ne želite to da ponovite, stvori se veza. Sad se nadao da će upravo to iskoristiti.

Uputio se u dno kluba. Rudijeva vrata su bila zatvorena. Otvorio ih je bez kucanja. Rudi je navlačio preusku košulju preko velike glave, pa niz ogromni stomak. Pomagala mu je jedna devojka. Mlada. Verovatno premlada. Rudi ju je poslao na bočna vrata.

„Punoletna je” , rekao je.

„U to sam ubeđen.”

Ponudio je Brumu da sedne, a ovaj je odbio.

„I tako”, počeo je Rudi, „ovde si dva dana zaredom.”

„Jesam.”

„Šta je, privlači te neka od mojih devojaka?”

„Ne, Rudi, ti me privlačiš. Palim se na dlakava ramena.”

Ovaj se nasmešio i raširio ruke. „Moje telo se sviđa svima, ma kog opredeljenja bili.”

„Baš tako. Gde je Lorejn?”

„Trebalo bi da stigne svakog časa. Šta hoćeš od moje najbolje radnice?”

Brum je mrdnuo palcem. „Čekaću tamo napred.”

„Više bih voleo da odeš.”

„A mogao bih i da ti legitimišem devojke.”

„Samo napred”, odvratio je Rudi. „Sve u firmi mi je legalno. Zar misliš da mi je potrebna nekakva nevolja?”

„Neće biti nevolje ako budeš sarađivao.”

„To si i juče rekao. Sećaš se šta je bilo juče?”

„Da, šta s tim?”

„Pretio si Tanji, jednoj od devojaka.”

„Toni.”

„Svejedno.”

„Nisam joj pretio. Razgovarao sam s njom.”

„Baš. A da nisi nastavio razgovor i postao nešto ubedljiviji?”

„O čemu pričaš?”

Rudi je na pisaćem stolu imao ogromnu činiju punu čokoladica. Zario je u nju šapurdu nalik hvatačkoj rukavici.

„Toni me je zvala sinoć. Dala je otkaz.”

„A ti misliš da ja imam nešto s tim?”

„Zar nemaš?”

„Možda joj je razgovor sa mnom otvorio oči. Znaš, razgovor i batine koje je dobijala od tvoje mušterije Karltona Flina, a i sama ova rupčaga od radnog mesta.”

„Neće biti.”

„Kako to?”

„Još jedna moja devojka živi s njom. Rekla je da je Toni ubacila stvari u kofer i zbrisala. Kazala je da je izgledala kao da ju je neko upravo dobro udesio.”

„Ko?”

Rudi je sipao čokoladice u usta. „Mislio sam da si ti.”

Brum se namrštitio. „Gde je sad Toni?”

„Otišla je. Uskočila je u autobus.”

„Već?”

„Aha, još sinoć. Pozvala me je s autobuske stanice i dala otkaz.”

Brum se trudio da svari sve ovo. Moguće da je posredi baš ono što je prvo i rekao: te devojke nisu baš najstabilnije. Već je povredena. Slomljen joj je prst. Njen napasni takozvani dečko je nestao. Ispitivao ju je pajkan. Mora da je prosto rešila da izvuče živu glavu i ode kući.

„S kim je živela ta Toni?”, pitao je Brum.

„Nije ovde. I ona ništa ne zna.”

„Rudi, nije trenutak da mi vrdaš.”

Rudi je uzdahnio. „Smiri se, znaš ti mene, uzoran sam građanin. Dovešću je, ali dotle”, pokazao je preko Brumovog ramena na vrata, „moja najbolja radnica je upravo stigla. Kao i uvek, na vreme. Nikad ne kasni.”

Brum se okrenuo i ugledao Lorejn kako ide ka šanku.

„Hej, Brume.”

Rudijevo lice poprimilo je drugačiji izraz. Maska koju je nosio pred policajcima sad je spala.

„Ona je posebna. Mislim na Lorejn. Kapiraš?”

„Šta hoćeš da kažeš, Rudi?”

„Ako ikako povrediš tu ženu”, Rudi je pokazao prema Lorejn, koja je raščišćavala šank, „boli me uvo kakvu značku imaš. Neće od tebe ostati ni toliko da se izvuče uzorak DNK.”

DVADESET PETO POGLAVLJE

NEŠTO RANIJE ISTOG DANA, Ken se privukao iz zadnjeg dvorišta do kliznih staklenih vrata na kući Megan Pirs. Barbika je pošla kroz garažu – za slučaj da su staklena vrata zaključana. No ta predostrožnost nije bila potrebna – vrata su bila otključana i Ken ih je tiho otvorio. Spremao se da zakorači unutra kad je čuo zvono na ulaznim vratima.

Ostao je napolju i sagnuo se. U kuću je ušao policajac Brum.

Kenu je došlo da opsuje, ali pošto to nikad nije radio, izgovorio je omiljenu reč u takvim prilikama: uzmak. Samo to. Čovek se ne meri po tome koliko puta je oboren, već koliko puta se ponovo digao.

Poslao je Barbiki poruku da ne mrda. Trudio se da prisluškuje, ali bilo je preopasno. Nema veze. Ken je neprimetno čučao. Pirsovi su u zadnjem dvorištu imali tapaciranu baštensku garnituru *Brauna i Džordana*. U uglu su se nalazili fontana, veliki fudbalski gol i ljuljaška od kedrovine koja je znala i za bolje dane. Bila je to zaista lepa kuća. Pitao se kakve veze ima ova naizgled obična žena i majka s nestankom Karltona Flina, ali upravo je to i trebalo da sazna.

Čekao je. Mislio je o deci Megan Pirs. Zamišljao ih je kako šutiraju loptu na onaj gol, izležavaju se po garnituri, jedu pljeskavice pečene na gvozdenu roštilju.

Pokušavao je da shvati šta ovaj život znači ocu porodice. Deca, porodične večere, roštilji, nedeljni odlazak u crkvu. Ona lepa žena smeška mu se kroz klizna vrata dok on sina uči da hvata loptu. I Ken je želeo takav život. A shvatio je kako bi voleo da u njemu učestvuje i Barbika. Zamislio ju je kako stoji na tim vratima i smeši mu se, puna ljubavi. Zamislio je kako prate decu u krevet, preslišavaju ih jesu li oprala zube i pomolila se, pa kako njih dvoje držeći se za ruke odlaze u svoju spavaću sobu. Zamislio je kako Barbika zatvara vrata i okreće se njemu.

Šta čovek još može da poželi?

Znao je, naravno, kako to neće biti baš lako. Imao je neodoljive nagone, no i njih može da podeli sa svojom voljenom.

Šta onda čeka?

Okrenuo se ponovo ka kući. Nije mu se dopadalo da decu ostavi bez majke, ali drugi izlaz trenutno nije video. Prošlo je petnaest minuta. Megan Pirs je pošla s detektivom Brumom do njegovog auta. Kad su se oni odvezli, Ken i Barbika su se našli kod iznajmljene mazde.

„Šta misliš, otkud taj policajac ovde?“, pitala je Barbika.

„Ne znam.“

„Trebalo je da dođemo sinoć.“

„Bilo je preopasno.“

„Šta ćemo sad?“

Krenuli su auto-putem Garden stejt, koji vodi na jug. Ken nije bio mnogo zabrinut. Velika je verovatnoća da su se Brum i ona žena uputili u Atlantik Siti. Ubrzao je i pet kilometara dalje ugledao Brumov auto. Držao je veliko rastojanje, čak se i ne trudeći da ga prati. Više nije sumnjao da idu u Atlantik Siti.

Dva sata kasnije, Brum se zaustavio na parkiralištu policijske stanice. Uveo je Megan Pirs na bočni ulaz.

„Šta sad?“, pitala je Barbika.

„Volim te“, rekao je Ken.

„Molim?“

Okrenuo se prema njoj. „Nikad ti nisam rekao, ali znaš.“

Klimnula je glavom. „I ja tebe volim.“

Osmehnuo joj se i uzeo je za ruku.

„Zašto si mi sad rekao?“, začudila se ona.

„Učiniću sve da te zaštitim. Hoću i to da znaš.“

„Već znam.“

Izvadio je mobilni telefon i pozvao jedan broj. Na treće zvono, neko se javio.

„Goldberg.“

Ken je rekao: „Dobar dan, zameniče načelnika.“

S druge strane je zavladao tišina.

„Upamtio sam da ne želite da vas zovem gospodin Goldberg“, nastavio je Ken. „Rekli ste da vam se više dopada zamenik načelnika Goldberg.“

„Da“, odgovorio je ovaj vrlo oprezno. „Šta hoćete? Ovde sam nešto zauzet.“

„Ne želim da vas gnjavim, zameniče načelnika, ali ovo je prilično hitno.“

„Slušam.“

„Vaš kolega detektiv Brum upravo je ušao u stanicu.“

„Pa?“

„Došao je sa izvesnom Megan Pirs.“

Tišina.

„Trebalo bi da razgovaramo s njom.“

„Onako kako ste razgovarali sa Harijem Satonom?“

„To se vas ne tiče.“

„Još kako me se tiče. Šta mislite, zbog čega sam ovako zauzet?“

„Zameniče načelnika, molim vas gledajte da nas povežete s njom.“

„Da vas povežem s njom?“

„Javite nam kako i kada kreće. Bilo bi najbolje da je uputite da krene sama.“

Tišina.

„Gospodine Goldberg?”

Više nema „zamjeniče načelnika”. Taj previd je urađen namerno.

„Shvatam”, rekao je Goldberg i prekinuo vezu.

Ken je ponovo uzeo Barbiku za ruku. „Treba li da se venčamo?”, pitao je.

„Ovo nije uobičajena prosidba.”

No osmehnula se, a njemu se srce nadimalo. Sedeo je sa ženom koja mu je toliko značila, sa partnerkom u svemu, srodnom dušom kakvoj nema ravne, pa je jednostavno pustio da mu se srce nadima. „U pravu si. Pripremiću odgovarajuću prosidbu.”

„A ja ću pripremiti odgovarajući pristanak.”

Držali su se za ruke, gledali u vrata stanice i prepustili se trenutku. Nekoliko minuta kasnije, izašao je detektiv Brum bez one žene. Barbika mu je pustila ruku. „Trebalo bi da se razdvojimo”, rekla je.

„Ali samo što smo se verili”, kazao je on i zakikota se.

„Nismo zvanično, gospodine. Znaš ti šta sam mislila. Uzmi auto i prati detektiva. Ja ću motriti na stanicu.”

„Nemoj sama da se upuštaš s njom”, rekao je.

Ona je zavrtela glavom i zasenila ga osmehom.

„Šta je?”

„Još se nismo ni venčali, a već mi naređuješ kao pravi muž. Odlazi.”

KAD JOJ JE BRUM PRIŠAO, Lorejn je povlačila ručicu da natoči pivo. Digla je pogled i osmehnula mu se polovinom usta. „Gle, gle, života ti.”

„Zdravo, Lorejn.”

„Hoćeš piće ili ćeš da mi se pravdaš kako si na dužnosti?”

Brum je seo. „Na dužnosti sam. Ali svejedno, sipaj mi dva prsta.”

Dosula je pivo pa se odšetala – Lorejn nikad nije hodala, već se šetala – do kraja šanka gde su držali najbolja pića. Brum se okrenuo na barskoj stolici. Pred švedskim stolom obrazovao se red za hranu. Na bini je jedna devojka igrala s oduševljenjem pacijenta u komi. Sa zvučnika se čula stara dobra stvar Nila Dajmonda „Girl, You’ll Be a Woman Soon”.

Lorejn mu je pružila piće. „Mogu li nešto da učinim za tebe, detektive?”

„Možeš li da pogodiš?”

Izvila je obrvu. „Sumnjam da si došao po repete.”

„Kamo sreće.”

„Lažovčino.”

Nije znao kako da nastavi, pa je prešao na stvar. „Razgovarao sam s tvojom starom prijateljicom Kesi, Megan ili kako je već ti zoveš.”

„Aha.”

„Situacija je gadna. Jesi li čula za Harija Satona?”

Lorejn je klimnula glavom, a licem joj je preletela senka. „Jesi li ga poznao, Brume?”

„Pomalo.”

„Bio je jednostavno najbolji. Hari je imao u sebi nešto. Mislim, svi su ga voleli. Čak i pajkani. A znaš li zašto? Zato što je bio iskren. I brižan. Imao je najveće srce za koje znam. Verovao je u svakoga. Bilo je ovde devojaka koje nisam podnosila. Grozne daviteljke, naravno, ali neke su bile prosto zle. No Hari je uvek u svima tražio ono dobro. Uvek se trudio da pomogne, a ne samo da im se uvuče u gaćice, mada je i to ponekad radio. Ko bi odoleo tipu koji te gleda onako... kao da zaista vrediš, znaš?” Lorejn je zavrtela glavom. „Zašto bi iko povredio nekoga kao što je Hari?”

„Ovde sam upravo da bih to otkrio”, rekao je Brum.

„Znam da zvuči otrcano”, nastavila je brišući krpom šank, „ali od danas je svet bez njega već mnogo lošiji. To se prosto oseća.”

„Onda mi pomози, Lorejn. Zbog Harija.”

„Šta, misliš da znam nešto o tome?”

„Sve je povezano”, objasnio je Brum. „Harijeva smrt je samo delić toga. Jedan čovek je u zatvoru već osamnaest godina, a možda je nevin. Karlton Flin je nestao, a ima još mnogo ljudi koji su nestali ili ubijeni.”

Ućutao je.

„Među njima”, rekla je Lorejn, očigledno shvativši, „i Stjuart Grin.”

„Da.”

Lorejn je još neko vreme brisala šank. „Znači, Kesi ti je rekla da sam ga ja videla.”

„Više sam je pritisnuo da mi oda tvoje ime.”

Opet mu se iscerila. „Brume, pravi si grubijan.”

„Htela je da te pozove, ali sam želeo da ti sam kažem.”

„Zbog naše prošlosti?”

On je slegnuo ramenima i otpio piće. „Jesi li videla Stjuarta Grina?”

„Nisam sigurna.”

Samo ju je posmatrao.

„Da, dobro”, rekla je ona. „Videla sam ga.”

Dva sedokosa muškarca prišla su šanku. Viši se nagnuo, namignuo i rekao: „Zdravo, Lorejn, uobičajeno.”

„Idite za drugi šank”, kazao je Brum.

„Šta?”

„Ovaj šank je zatvoren.”

„Ti sediš ovde, zar ne?”

Brum mu je pokazao značku. Oni su prvo hteli da se raspravljaju, da ispadnu žilavi, ali su odustali. Okrenuli su se i otišli.

„Njih dvojica mi daju najbolje napojnice”, rekla je Lorejn.

„Nadoknadićeš im ti već. Rekla si da si videla Stjuarta Grina.”

„Da”, kazala je i sklonila kosu s lica. „Samo što izgleda drugačije.”

„Kako?”

„Sasvim drugačije. Brije glavu i ima urednu bradicu. Nosi alke u ušima i podlaktica mu je istetovirana. Na sebi je imao farmerke i majicu, a jasno je da bilduje.”

Brum se namrštio. „Stjuart Grin?”

Nije se potrudila da mu odgovori.

On se setio slika koje Sara Grin drži nad kaminom. Na njima je Stjuart obučen ili u majicu s kragom i sportske pantalone ili u poslovno odelo. Početak cele prekrivao je začesljanim pramenom kose. Bio je mek i punačak.

„Kad si ga videla?”, pitao je.

Lorejn je preterano prilježno brisala čašu.

„Lorejn?”

„Videla sam ga više puta.”

To ga je iznenadilo. „Koliko puta?”

„Nekoliko.”

„Šta ti znači nekoliko? Više od dvaput, više od pet puta?”

„Ne znam”, rekla je. Više nije izgledala vedro. Bila je uplašena. „Možda jednom godišnje, jednom u dve godine, tako nekako. Ne vodim evidenciju.”

„Jednom u godinu-dve?”

„Da.”

Brumu se zavrtelo u glavi. „Čekaj, kad si ga prvi put videla?”

„Nisam sigurna. Bilo je davno. Pre deset-petnaest godina.”

„I nije ti palo na pamet da javiš policiji?”

„Molim?”

„Videla si tipa koji je nestao. Nisi pomislila da bi trebalo da nam kažeš?”

„Šta tačno da vam kažem?” Lorejn se podbočila i digla glas. „Je li on kriminalac kog jurite?”

„Nije, ali...”

„I šta misliš da sam ja, nekakav doušnik? Bavim se ovim poslom već dvadeset godina. Ovde se brzo naučiš kako ništa ne vidiš, razumeš li me?”

Razumeo ju je.

„Ni s tobom ne bih pričala, samo...” Najednom je delovala potišteno i splaslo. „Hari. Kako je neko mogao da naudi Hariju? Bilo kako bilo, ne želim da još neko strada. Kad si mi mušterija, ne marim mnogo čime se baviš. Krši svaku zapovest po volji. No kad ljudi počnu da stradaju...”

Okrenula se.

„Kad si poslednji put videla Stjuarta Grina?”

Nije mu odgovorila.

„Pitao sam...”

„Pre nekoliko nedelja.”

„Možeš li da budeš određenija?”

„Moguće da je bilo u vreme kad je onaj Flin nestao.”

Brum se ukočio.

„Lorejn, potrebno je dobro da razmisliš. Je li bio ovde za Mardi gra?”

„Za Mardi gra?”

„Da.”

Razmislila je. „Ne znam, moguće. Zašto?”

Brum je osetio kako mu srce jače kuca. „Bolje rečeno, kad si ga viđala proteklih godina? Da li je možda to bilo u vreme Mardi gra?”

Iskrivila je lice. „Ne znam.”

„Važno je.”

„Otkud mogu da pamtim tako nešto?”

„Razmisli. Na Mardi gra delite perle, zar ne?”

„Pa?”

„Pa seti se. Pamtiš kakve minđuše nosi Stjuart Grin. Sad zažmuri. Zamisli ga kad je bio ovde. Je li možda imao praznične perle?”

„Mislim da nije. Hoću da kažem, ne znam.”

„Zažmuri i potrudi se.”

„Zezaš me?”

„Hajde, Lorejn, važno je.”

„De, de.” Sad je primetio da joj se oči pune suzama. Brzo ih je sklopila.

„Imaš li šta?”

„Ne.” Glas joj je sad bio tih. „Žao mi je.”

„Je li ti dobro?”

Treptala je i otvorila oči. „Odlično mi je.”

„Imaš li još nešto da mi kažeš o Stjuartu Grinu?”

I dalje je tiho govorila. „Ne. Moram da se vratim poslu.”

„Ne još.”

Brum je pokušao da se sabere, pa se setio: Erin je pregledala bezbednosne snimke. Tako su shvatili vezu s praznikom Mardi gra. Mogla bi ponovo da ih pregleda i potraži čoveka kojeg je opisala Lorejn. Pomislio je i da povede Lorejn do Rika Mejsona zbog foto-robota, ali Mejson je stručnjak i za program dodavanja godina na računaru, pa bi mogao da se okuša s ovim novim podacima – obrijanom glavom i bradicom – i da onda sliku pokaže Lorejn.

„Ne razumem”, kazala je ona. „Zašto si pitao za Mardi gra?”

„Zato što smo našli obrazac.”

„Kakav obrazac?”

Brzo je razmislio i odlučio se. Možda se ona seti nečega. „Stjuart Grin je tada nestao. Isto i Karlton Flin. Izvesni Ros Ganter ubijen je na taj praznik. Ima još njih.”

„Ne razumem.”

„Ni mi ne razumemo. Imam slike koje bih da ti pokažem – fotografije nestalih. Možda nekog prepoznaš.” Imao ih je kod sebe. Nijedna mušterija više nije prišla njihovom kutku. Sedeli su uz glavnu binu dok je striptizeta odevena kao Jasmin iz Diznijevog *Aladina* igrala uz pesmu „A Whole New World”. Njeno izvođenje dalo je sasvim novo značenje izrazu „vožnja na letećem ćilimu”.

Brum je izvadio fotografije i poredao ih po šanku. Posmatrao je Lorejnino lice. Ona je polako razgledala najnoviju, onu koja mu je anonimno poslata u kancelariju.

„Ovo je Karlton Flin”, rekla je.

Spustila je sliku, pa prešla na druge. Opet su joj oči bile suzne.

„Lorejn?”

„Ne prepoznajem ih.” Zatreptala je i okrenula glavu. „Idi sad.”

„Šta je bilo?”

„Ništa.”

Brum je čekao. Lorejn najpre ništa nije rekla. Uvek ju je viđao raspoloženu, s onim karakterističnim osmehom, promuklog glasa i grlenog smeha. Uvek je bila pravi primer devojke koja se dobro provodi.

„Umirem”, rekla je.

Osetio je kako mu se nešto u grudima osušilo i raspršilo.

„Upravo idem od lekara.”

On je konačno došao do glasa. „Šta ti je?”

„Rak. Već je uznapredovao. Imam još možda godinu-dve.”

Brumu se steglo grlo. „Ne znam šta da ti kažem.”

„Nemoj nikome da pričaš, važi?”

„Važi.”

Pokušala je da mu se nasmeši. „Verovao ili ne, jedino sam tebi rekla. Zar to nije jadno?”

Brum je pružio ruku preko šanka. Ona je za tren ostala nepomična. „Drago mi je što si mi rekla”, kazao je.

Spustila je šaku preko njegove. „Izabrala sam put koji ljudi možda ne razumeju, ali ja ni za čim ne žalim. Bila sam udata i da – on je bio nasilnik i skot. No čak i da nije, taj život nije za mene. Ovaj jeste. Uživala sam ovde. Bilo je mnogo smeha, ako me razumeš.”

Brum je klimnuo glavom i pogledao je u oči.

One su bile pune suza. „Ali, znaš, taj deo ne valja kad nemaš nikog. Kad bih bar... Čoveče, zvučim kao neka cmizdravica... Volela bih da imam nekoga. Nekoga ko bi se slomio kad me više ne bude. Nekoga ko bi me držao za ruku kad umrem.”

I dalje nije znao šta da kaže. Nije želeo da zvuči snishodljivo. Hteo je da učini nešto, bilo šta. Nije voleo da se vezuje – osećanja mu nisu prijala – ali je mrzeo osećaj bespomoćnosti.

„Ako hoćeš, ja ću biti s tobom. Ja ću te držati za ruku.”

„Divan si, ali neću.”

„Ozbiljno.”

„Znam da si ozbiljan, ali baš sam na to i mislila. Naravno da mogu da nađem ljude koji bi se dovoljno sažalili da bi bili sa mnom do kraja. Ali ja ti pričam o nečemu što stekneš samo preko obavezivanja. Samo kad s nekim budeš i u dobru i u zlu, godinama, u pravoj vezi. Razumeš, ne traži se tek tako od nekog na kraju.”

„Valjda razumem.”

„U redu je. Kao što rekoh, ništa ne bih promenila. Takav je život. Možeš naći radost i biti srećan – ali ne možeš imati sve.”

Bila je ovo jednostavna ali istinita mudrost. Osmehnula mu se, a on joj je uzvratio osmehom.

„Lorejn?”

„Da?”

„Prelepa si, znaš li to?”

„Nabacuješ li mi se ti to?”

„Možda.”

Izvila je obrvu. „To bi bio kres iz sažaljenja?”

„Za mene ili za tebe?”

Nasmejala se. „Moguće za oboje.”

„Odlično”, rekao je Brum. „Trenutno imam ovaj slučaj, ali čim ga zaključim...”

„Znaš gde ćeš me naći.”

Tek tad je sklonila šaku s njegove ruke. Pošla je na drugi kraj šanka. Brum se spremao da krene kad mu je rekla: „Pretpostavljam da ti Kesi pomaže?”

„Pomaže mi. Možda je čak videla Harijeve ubice.”

„Kako to?”

„Išla je sinoć do njegove kancelarije.”

„Sama ili s Rejom?”

Brum je stao. „Rej?”

Lorejn je malo razrogačila oči. Primetio je kako želi da povuče reč, ali joj to nije dozvolio.

„Ko je sad pa Rej?”

DVADESET ŠESTO POGLAVLJE

NARAVNO, MEGANINA PRVA BRIGA BILA JE BEZBEDNOST NJENE PORODICE. Pre nego što je pustila Bruma da joj objasni pojedinosti, pozvala je nekoliko nezaposlenih majki. Nije htela da izazove podozrenje, pa je čavrljala o uobičajenim malovaroškim besmislicama: dečjim sportovima, ocu-treneru koji je pristrasan prema svom detetu, nastavnicima koji daju ili premalo ili previše domaćih zadataka, novom sistemu naručivanja školskog ručka preko interneta. Brum je samo vrteo glavom. Na kraju je prešla na stvar i jednu majku zamolila da čuva Kejli i Džordana posle škole, pa čak i da ostanu na spavanju, čime bi se osigurala da budu bezbedni i da se sklone od kuće. Zauzvrat je obećala da će za vikend voziti decu na sve aktivnosti.

Kad je to obavila, ponovo je pozvala Dejva. Ni tad se nije javio. Otkucala mu je poruku: „Ostani u kancelariji dok se ne čuješ sa mnom”. Iako nije odgovorio, znala je da još dugo neće stići kući.

Zatim je Brum počeo svoju priču, a njoj se svet, već pomalo izmešten iz ose, ponovo uzdrmao.

Sad je eto sedela u sobi bez prozora u policijskoj stanici i trudila se da crtaču foto-robota opiše dvoje koje je jedva i videla. Pokušala je da se usredsredi. Rik Mejson ju je podsticao pitanjima kako bi se jasnije setila onog mladog para.

Htela je da shvati sve što joj je Brum ispričao, ali na kraju, koliko god se upinjala da sve sagleda s različitih strana, činilo joj se da ništa nema smisla. Brum je povezivao tri naizgled različita događaja. Jedno je ubistvo od pre osamnaest godina. Drugo, grupa muškaraca poput Stjuarta Grina i Karltona Flina koji su nestali na Mardi gra ili oko tog praznika u rasponu od sedamnaest godina. Treće je smrt sirotog Harija Satona, izazvana mučenjem. Ako je u pravu i ako je sve to povezano, ona ne može ni da zamisli kakvu ulogu u svemu igra onaj mladi par, na primer. U vreme prvog ubistva i Stjuartovog nestanka, oni su bili tek deca.

„Nos mu je tanji”, rekla je Mejsonu.

On je klimnuo glavom i nastavio da crta.

U Meganinim mislima pojavilo se sve više gadnih pitanja „šta bi bilo”. Šta bi bilo da onda nije pobjegla? Šta bi bilo da je ostala, suočila se sa situacijom i saznala šta se zaista dogodilo sa Stjuartom Grinom? Možda bi sve ovo sad bilo iza nje. Možda bi svi ti muškarci koji su na Mardi gra naizgled nestali s lica zemlje i nikad više nisu viđeni – od Stjuarta Grina do Karltona Flina – još bili ovde s porodicama i nastavili mirno da žive.

Šta bi bilo da je jednostavno ostala da živi s Rejom?

Nije se ona kajala, samo se pitala šta bi bilo. Nema kajanja kad imaš decu – bilo bi sasvim čudovišno da o tome uopšte razmišlja. Bi li joj život bio srećniji ili žalosniji s nekim od tih „šta bi bilo”? To više i nije važno jer svako to „šta bi bilo” vodi do sveta bez njene dece, bez Kejli i Džordana, a nijedan roditelj ne može zamisliti da mu takvo postojanje bude draže. Na kraju, bez obzira na to je li joj život uzbudljiv ili nije, ubrzan ili nije, pun radosti ili nije, jedini scenario koji ne bi nikako prihvatila jeste onaj bez Kejli i Džordana.

Majka to nikad ne bi dozvolila.

Najednom se vrata širom otvoriše i u prostoriju ulete krupan muškarac sede oštrem kose i košulje nekoliko brojeva manje. Bio je nabijen i crven u licu. „Šta se, kog vruga, ovde događa?”, povikao je.

Rik Mejson je skočio. „Šefe Goldberg...”

„Pitao sam šta se to kog vruga ovde događa?”

„Crtam dva moguća sumnjiva lica.”

„Zašto ovde?”

Mejson mu nije odgovorio.

„Imaš kancelariju, zar ne?”

„Imam.”

„Zašto si onda ovde?”

„Detektiv Brum je predložio da radim ovde.”

Goldberg se podbočio. „Ma nije valjda?”

„Rekao je da ne želi da kompromituje svedoka.”

Goldberg se okrenuo Megan. „Vidi, vidi. Nije li ovo ženskica iz restorana! Opet u prijateljskoj poseti?”

Megan je rekla: „Radije ne bih odgovorila.”

„Molim? Ko ste vi zapravo?”

„Je li obavezno da vam kažem ime?”

Ovo ga je zbunilo. „Pravno, mislim da ne ...”

„Onda ne bih da vam kažem. Ovde sam svojom voljom i na zahtev detektiva Bruma.”

„Ma je l’ da?” Goldberg se sagnuo i uneo joj se u lice. „A ja sam slučajno neposredni pretpostavljeni detektiva Bruma.”

„To ništa ne menja.”

„Da li, gospođo Pirs?”

Stisla je usne. Goldberg joj već zna ime. To nije dobro. Pošao je ka bloku za crtanje, a Rik Mejson je pokušao da ga sakrije, kao đak koji nikom ne dozvoljava da od njega prepisuje na kontrolnom. Goldberg ga je gurnuo u stranu i stavio naočare. Kad je video crtež mladog para, telo mu se zgrčilo kao da ga je udarila struja.

„Ko su, bre, ovo dvoje?”

Niko ništa nije rekao.

Goldberg se okrenuo Mejsonu. „Jesi li čuo šta te pitam?”

„Ne znam. Rečeno mi je samo da crtam.”

„Za koji slučaj?”

Mejson je slegnuo ramenima.

Goldberg se ponovo okrenuo Megan. „Gde ste videli ovo dvoje?”

„Volela bih da sačekam detektiva Bruma.”

Goldberg je opet pogledao crtež. „Ne.”

„Ne?”

„Odmah mi recite. Ili odlazite odavde.”

„Vi to ozbiljno?”

„Najozbiljnije.”

Od tog Goldberga podilazila ju je jeza. Zaista će otići. Prošetaće se, možda otići u onaj restoran pa pozvati Bruma i organizovati se. Brum je s razlogom želeo da je krije – sasvim moguće i više nego da joj prikrije identitet. Možda to ima veze s ovim nasrtljivim krmkom, njegovim šefom Goldbergom.

Odmakla je stolicu. „Dobro, odlazim.”

„Pazi da ti vrata ne udare u dupe dok izlaziš.”

Uzrujani Goldberg okrenuo joj je leđa. Iznenadila ju je njegova prostota. Kao da je želeo da ona izađe. Sigurno samo hoće da pokaže svoju moć nad Brumom, ali joj se svejedno nije dopalo. Ipak je najbolje da odmah ode kako mu ne bi rekla nešto što ne bi trebalo.

Ustala je i samo što je dohvatila tašnu, vrata su se opet širom otvorila.

Ušao je Brum.

Kad se pojavio, Megan mu je na licu primetila čudan izraz, pun gneva – čak i pre nego što je ugledao Goldberga. Sasvim čudno, ali taj gnev kao da je bio uperen na nju. Imala je samo sekund da se zapita otkud to, da nije nešto pošlo naopako na njegovom sastanku s Lorejn, ali pre nego što je išta uradio, spazio je Goldberga. Tad mu se lice opustilo.

Dva muškarca na tren su samo zurila jedan u drugog. Obojica su stiskala pesnice i za trenutak se Megan uplašila da će jedan od njih zamahnuti. Tada je Brum koraknuo unazad, slegnuo ramenima i rekao: „Provaljen sam.”

To je pokrenulo lavinu. „Šta se, Brume, kog vruga ovde događa?”, navalio je Goldberg.

„Moguće je da je ova žena, koja će ostati anonimna, videla ubice Harija Satona.”

Goldberg je zinuo. „Bila je na mestu zločina?”

„Videla je ovo dvoje kako izlaze dok je sama ulazila. U to doba dana nije bilo razloga da se oni tamo nađu. Ne tvrdim, naravno, da su oni počiniooci, ali su zanimljivi.”

Goldberg je malo razmislio. Pogledao je Mejsona. „Je li crtež gotov?”

„Samo što nije.”

„Dovrši ga. A ti”, pokazao je Bruma, „hoću da te vidim u kancelariji za pet minuta. Prvo moram da telefoniram.”

„Dobro.”

Goldberg je izašao. Čim je otišao, na Brumovom licu se opet pojavio gnev. Besno je pogledao Megan.

„Šta je?”, pitala je ona.

I dalje zureći u nju, rekao je: „Mejsone?”

„Da?”

„Ostavi nas na pet minuta.”

„Hm, naravno.”

Rik Mejson je krenuo, a Brum je, i dalje gledajući Megan pravo u oči, podigao ruku i zaustavio ga. „U stvari, treba još nešto da mi uradiš.”

Mejson je pričekao.

„Imamo sliku Stjuarta Grina s dodatim godinama, zar ne?”

„Da.”

„Stavi mu obrijanu glavu, bradicu i alku u uho. Možeš li to da mi uradiš?”

„Naravno, važi. Za kad vam to treba?”

Brum se samo namrštio.

„Kapiram”, rekao je Rik Mejson. „Za juče.”

„Hvala.”

Brum je i dalje piljio u Megan. Čim je Mejson izašao, ona je rešila da ga napadne. „Stuart Grin je obrijao glavu i pustio bradicu? Je li ti to Lorejn rekla?”

Brum je uporno sebao pogledom.

„Šta je s tobom?”, upitala ga je.

Nagnuo joj se malo bliže i sačekao da ga pogleda u oči.

„Hoćeš li i dalje da me lažeš”, pitao je, „ili ćeš mi ispričati o svom dečku Reju Levinu?”

DEL FLIN JE U SOBU UNEO RUŽIČASTE RUŽE kakve je Marija najviše volela. Donosio ih je svakodnevno. Pokazao ih je bivšoj ženi i poljubio joj hladno čelo.

„Zdravo, Marija, kako ti je danas?”

Medicinska sestra, kojoj nikako da upamti ime, pogledala ga je bezizrazno i izašla iz sobe. U početku, kad su dovezli Mariju u ovu sobu, sestre su se odnosile prema Flinu s uvažavanjem i divljenjem. Gledajte kako se samo bivši muž žrtvuje za ženu u komi. Kakav čovek, mislile su. Odan, posvećen, pun ljubavi i razumevanja, prava ljudina.

Posluga je uvek ostavljala vazu napunjenu vodom. Već su mu uveliko znali običaje. Del je spustio buket u vodu i seo uz Marijin krevet. Pogledao je prema vratima da se uveri kako ga niko ne čuje.

„Marija?”

Iz nekog razloga, uvek bi pričekao da mu odgovori.

„Trebalo je i ranije da ti kažem, ali imam ružne vesti.”

Posmatrao joj je lice ne bi li spazio i najmanju promenu. Nije je bilo. Odavno već promena nije bilo. Del je šarao pogledom po sobi. Po njenom izgledu, nikad se ne bi reklo da su u bolnici. Naravno, čulo se neprestano zujanje medicinske opreme i iz daljine ostali zvuci bolnice. No ovu sobu je Del preuredio. Doneo je sve Marijine omiljene predmete – plišanog medveda koji joj je osvojio u Siks Flegsu kad je Karlton imao šest godina, ukrasnu krparu Navaho Indijanaca koju su doneli s odmora u Santa Feu, metu za strelice koja im je visila u podrumu stare kuće na Aveniji Dreksel.

Okružio je Mariju i starim fotografijama – slikom s njihovog venčanja, prvog Karltonovog Božića, pa iz zabavišta. Omiljena mu je bila s mini-golfa u Atlantik Sitiju, odmah uz Promenadu kod Avenije Misisipi. On i Marija su tamo često odlazili. Po čitavom terenu bilo je bronzanih kipova dece koja se igraju. Mariji se to svidelo – kao da je istovremeno u muzeju i na mini-golfu. Jednom je uspela da iz prve ubaci lopticu u poslednju rupu, pa je onaj isti prodavac karata koji ih je pitao koje boje hoće lopticu prišao i slikao ih. A po njihovom osmehu na toj slici reklo bi se da su osvojili put na Havaje, a ne besplatnu rundu.

Del je zurio u sliku pa se ponovo polako okrenuo Mariji.

„Reč je o Karltonu.”

Ona nije reagovala.

Pre osamnaest meseci pijani vozač je projurio kroz crveno i udario u Marijin auto. Bilo je kasno uveče. Vozila se do apoteke koja radi non-stop kako bi podigla lek za Karltona. Valjda to rade raspuštenice. da je i dalje bila s njim u braku, da nije bila onako glupo tvrdoglava i da mu je oprostila, ne bi vozila tako kasno i sad bi joj bilo dobro, bili bi zajedno i još bi išli na mini-golf i igrali partije karata u *Cezaru*, jeli biftek *Kod Galagera* ili delili mekike na Promenadi. No on je još davno zabrljao.

„Nestao je”, nastavio je Del suznih očiju. „Niko ne zna šta je s njim. Policija radi na tome, ali znaš i sama da to nije dovoljno. Zato sam unajmio neke ljude. Znaš kakve. Verovatno ti to ne bi odobrila, ali kad je za sina, ne bi se libila ni da ubiješ, zar ne?”

Ona i dalje nije reagovala. Lekari su smatrali da nema nade. Mozak joj ne funkcioniše. Tražili su od njega dozvolu da je više ne održavaju veštački u životu. I drugi su to isto činili, neki blago neki napadno. Marijina sestra je čak pokušala da sudskim putem dobije punomoćje, ali Marija je davno njega ovlastila, pa je sestra izgubila spor. Svi su hteli da isključe aparate. Tvrđili su kako je okrutno produžavati joj ovakav život iz dana u dan, iz meseca u mesec, pa možda i godinama.

No Del nije hteo da je pusti.

Ne još. Sve dok mu ne oprost. Svakog dana ju je molio za oprostaj. Preklinjao ju je da mu se vrati, da opet budu ono što su bili, ono što je sve vreme trebalo da budu. Ukratko, govorio joj je sve ono što je trebalo da joj kaže pre nesreće.

Ponekad je mislio da je iskupljenje moguće. Pomišljao je da će Marija otvoriti oči i shvatiti šta je sve činio za nju, koliko se žrtvovao i kako joj se

posvetio. Da je sve vreme bila svesna onoga što joj je govorio tokom poseta i da će mu oprostiti. No najčešće, kao i sada, znao je da neće biti tako. Znao je kako je ono što radi zaista okrutno i da bi trebalo nju da pusti, a sam nastavi da živi. On i Marija su već duže razvedeni nego što su proveli u braku. Del se u međuvremenu dvaput ženio. Sad je bio s Darjom.

No katkad – doduše, retko – zapitao bi se drži li je se samo iz inata. Marija mu nije oprostila i to je sve uništilo. Možda je podsvesno bio ljut na nju. Možda ju je održavao u životu kako bi joj vratio za to. Toplo se nadao da nije tako, ali bilo je dana kada nije mogao da se otrese osećanja kako ovo radi iz sebičnih razloga.

Del nije voleo da se lišava. Nije mogao da se liši jedine žene koju je voleo.

A nije mogao – nikad i neće – da odustane od potrage za sinom.

„Marija, naći ću ga. Naći ću ga i dovešću ti ga da ga vidiš, a kad tvoje dete bude bezbedno kod kuće...”

Nije imao više šta da kaže. Sedeo je pored nje i prstom prelazio preko Svetog Antonija. Voleo je taj privezak. Nikad ga nije skidao. Pre nekoliko nedelja, primetio je da Karlton ne nosi svoj privezak. Zamenio ga je za neke bezvezne, jeftine pločice kao da je u vojsci ili tako nešto, a kad je Del to video, zaista je poludeo. Kako se samo usuđuje? Sama pomisao da zameni privezak Svetog Antonija koji mu je poklonila majka-svetica za lažne pločice razbesnela je Dela. Kad je Karlton slegnuo ramenima pa mu rekao da mu se pločice dopadaju, da ih nose svi njegovi prijatelji i da su baš „kul”, Del samo što nije udario sina. „Deda ti je nosio pločice kad je jurišao na Normandiju i veruj mi – nikad nije smatrao da su kul!” Delovo pravo ime je Delano, po velikom junaku njegovih roditelja Frenklinu Delanu Ruzveltu. Karlton se tad okrenuo i otišao, ali je Del s ponosom primetio da je, kad je te večeri izašao, njegov sin oko vrata, pored onih pločica, imao i Svetog Antonija.

Mali je učio da pravi kompromise.

Kad je Delov mobilni telefon zazvonio melodijom grupe *Blek ajd pis* „I gotta Feelin”, koju mu je nedavno namestila Darja, smesta ga je dograbio. Pesma s refrenom „Ovo je sjajna noć” učinila mu se ovde posebno neprikladna. Digao je telefon do uha i rekao: „Flin”.

„Goldberg ovde.”

Del Flin je primetio da je policajčev glas čudan. Obično je Goldberg govorio iskusno ravnodušno, no sad je začudo bio uzrujan. „Imaš li novosti?”

„Znaš li šta su ono tvoje dvoje ludaka uradili?”

„To nije tvoja briga.”

„Još kako jeste. Jedno je malo išaketati kurvu, ali ovaj čovek je...”

„Hej”, prekinuo ga je Flin. „Zaista hoćeš o tome da pričaš telefonom?”

Tišina.

„Gadno je”, rekao je Goldberg.

Flina to nije brinulo. Jedina briga bila mu je da nađu Karltona. „Ništa ti ne brini. Srediću to.”

„Toga se i plašim. Ono dvoje koje si unajmio – to su psihopate, Dele. Otrgli su se.”

„Preпусти meni brigu o njima”, rekao je Del Flin i uhvatio ženu za ruku. Bila je hladna kao kamen. „Samo nam pomozite da pronađemo sina.”

Opet je nastala kratka pauza. „Što se toga tiče”, počeo je Goldberg.

U glasu mu se više nije primećivala uzrujanost. No od toga je Del osjetio kako mu se ledi srce. „Šta je?”

„Sećaš se da smo našli krv u parku?”

„Sećam se.”

„Još nemamo konačne rezultate analize DNK. To može potrajati i nedeljama. Možda uopšte i ne bude značajno. Ozbiljno to mislim. Zato nemojmo da brzamo.”

Čvor koji je Del Flin osećao u želucu otkad je Karlton nestao sad se dodatno stegao. „No?”

„No, prema prvim rezultatima”, rekao je Goldberg, „mislim da krv iz parka pripada tvom sinu.”

DVADESET SEDMO POGLAVLJE

BRUM SE PRIMAKAO MEGAN. „Da ti nije maca pojela jezik? Pitao sam te za tvog nekadašnjeg dečka Reja Levina.”

Na pomen tog imena Megan se steglo srce.

„Alo?”

„Nije onako kako misliš”, rekla je.

„Boga ti! Nisam očekivao tu rečenicu. Dozvoli da ti uputim i ja jednu neočekivanu: ‘Šta nije onako kako mislim?’”

Nije znala šta da kaže, kako da mu objasni. Setila se prethodne večeri i kako se osećala u Rejovom zagrljaju, kako se nad njima, gotovo zaštitnički, nadvijala Lusi.

„Kako si samo mogla tako da me lažeš?”

„Nisam lagala.”

Brum je nešto bacio na sto. „Je li Rej Levin ovo slikao?”

Bila je to fotografija Karltona Flina iz parka.

„Znam da ti je bivši dečko bio veliki foto-reporter – a primetio sam ti izraz lica kad sam ti ovo pokazao prvi put. Zato prekinimo s lažima. Rej Levin je ovo slikao, zar ne?”

Megan nije odgovorila.

„Odgovori, bestraga ti glava. Ako je nevin, nema brige.”

„Da baš”, odvrtila je ona. „Kao onaj Riki Manjon o kome si mi pričao. Koliko je ono već u zatvoru?”

Brum je seo do nje. „Osamnaest godina za nešto što nije uradio. Hoćeš li da mu pomogneš da izađe?”

„Time što bi ga zamenio još jedan nevini?”

„Hej, Megan, znam da ti je bio dečko i sve je to lepo i krasno, ali ovo je mnogo krupnije od vas i vaše letnje romanse ili već neke igre koju ste igrali sa Stjuartom Grinom.”

„Igre?”

„Da, Megan, igre. One noći kad je Stjuart Grin nestao – Rej Levin je bio prisutan, zar ne?”

Zastala je sasvim dovoljno.

„Dodavola”, rekao je Brum. „Znao sam da nešto prikrivaš – samo nisam znao šta. No hajde sad da razjasnimo. Rej Levin je bio u parku one noći kad je Stjuart Grin nestao i – ne lezi vraže – sedamnaest godina kasnije opet se nađe tu kad je nestao Karlton Flin. Otprilike je to suština?”

Nije mogla da zaštiti Reja, svakako ne lažima. „Nije onako kako misliš.”

„Da, već si mi to rekla. Je li Rej bio tamo one noći kad je Stjuart Grin nestao?”

Megan se upela da smisli najbolji odgovor. „Da, trebalo je tamo da se nađemo, ali je Rej zakasnio.”

„Za šta je zakasnio?”

„Stigao je tek pošto sam pobjegla.”

Brum je napravio grimasu. „Pošto si pobjegla?”

„Da.”

„Ne kapiram. Otkud ti znaš šta je bilo pošto si pobjegla?”

„On mi je rekao.”

„Rej?”

„Da.”

„Kada?”

„Sinoć.”

„Zezaš me?” Brum ju je gledao s nevericom. „Hajde da razjasnimo: Rej Levin ti je rekao kako se pojavio pošto si ti već videla Stjuarta Grina da leži tamo.”

„Da.”

Brum je slegnuo ramenima. „Čuj, ovo mi je dovoljno. Njegovo poglavlje mogu da zatvorim. Očigledno je nevin.”

„Mnogo si duhovit.”

„To ti je sinoć rekao?”

„Da.”

„A ti si mu, naravno, poverovala?”

„Jesam, ali...” Megan opet nije znala kako da mu objasni. „Hoćeš istinu?”

„Ne, ne, Megan. Mislim, kako je Hari mrtav, a krv Karltona Flina nađena u parku, od tebe sad očekujem samo nove laži.”

Trudila se da se primiri. Srce joj je brzo udaralo u grudima, a misli letele u hiljadu pravaca. „Rekla sam ti istinu o onoj noći u šumi. Videla sam Stjuarta kako leži uz onu kamenčinu. Mislila sam da je mrtav.”

Brum je klimnuo glavom. „A trebalo je da se nađeš s Rejom?”

„Da.”

„Ali niste se našli?”

„Tako je.”

„Nastavi.”

Megan je duboko udahnula. „E pa, mene je Stjuart prilično gadno zlostavljao. I to sam ti već rekla.”

„Je li Rej znao za to?”

„Pretpostavljam da jeste. No nije stvar u tome.”

„A u čemu jeste?”

„Stjuart Grin je bio loša kombinacija nasilnika i uzornog građanina. Hoću da kažem – da je samo neki običan izopačenik, da li bi i posle svih ovih godina hteo da saznaš gde je? Bi li mu i dalje obilazio ženu svake godine na godišnjicu nestanka? Da je neki tamo radnik nestao, biste li se vi u policiji mnogo pretrzali?”

Odgovor je bio jasan: ne bi. Brum je morao to da prizna. Stoga niko nije pronašao vezu s praznikom Mardi gra. Bermana je žena mrzela. Vagman je bio kamiondžija u prolazu. Njena optužba ima osnova – no u svetlu moguće uloge Reja Levina, to uopšte nije bitno.

„Mi u policiji smo pristrasni”, rekao je Brum i prekrstio ruke. „Kakva novost. Pa šta?”

„Nisam na to ciljala.”

„Na šta onda jesi?”

„Kad sam videla Stjuarta Grina kako tamo leži, kad sam pomislila da je mrtav, prirodno mi je palo na pamet da Rej ima nešto s tim.”

„Bila si zaljubljena u Reja?”

„Moguće.”

„Nemoj ti meni moguće.”

„Dobro, verovatno jesam.”

Brum je ustao i ushodao se. „Znači, nisi pobešla samo da bi sebe zaštitila. Pobešla si da bi zaštitila čoveka koga voliš.”

„Policija bi svakako osumnjičila nekog od nas”, rekla je Megan. „Da sam ostala, jedno od nas – a možda i oboje – završilo bi u zatvoru. Kao Riki Manjon.”

Brum se sad osmehnuo.

„Šta je?”

„Megan, sve to zvuči divno i uzbudljivo, osim jedne sitnice: pomislila si da ga je Rej ubio, zar ne? Zaštitio te je pa ti je donekle laknulo što ti je tog jezivca skinuo s vrata. Osim toga, kad bolje razmisliš, Stjuart Grin je to i zaslužio, zar ne?”

Nije mu odgovorila.

„Znači, one noći ti naiđeš na Stjuarta Grina. Pomisliš da je mrtav. Lakne ti, ali misliš da ga je ubio tvoj dečko Rej Levin. Bežiš kako njega ne bi uhvatili.”

Nije znala šta da mu odgovori, pa je rekla: „Ne poričem to.”

„Uz to”, sad je Brum digao ruku, „pobešla si zato što nisi htela da ostaneš s Rejom ni da se udaš za njega zato što je, opravdano ili ne, u tvojim očima Rej Levin ubica. Pobešla si i od toga, je l’ tako?”

Brum se odmakao. Video je da je pogodio u metu. Na tren su oboje ćutali. Tad je Brumu zazujao telefon. Pročitao je Goldbergovu poruku kojom ga zove u svoju kancelariju.

„Svih ovih godina”, nastavio je, „smatrala si da je Rej ubio Stjuarta Grina.”

„Smatrala sam to mogućim.”

Raširio je ruke. „To nas dovodi do velikog pitanja: šta te je navelo da promeniš mišljenje?”

„Dva razloga”, rekla je ona.

„Slušam.”

„Prvi je”, pokazala je na sto, „što ti je Rej poslao ovu sliku.”

Brum je mahnuo rukom. „Da bi se poigrao. Mnoge serijske ubice to rade.”

„Ne. Da on ubija ljude sve ove godine, igrao bi se s tobom odavno. Nisi imao pojma da je Karlton Flin bio u onom parku. Bez te slike ništa ne bi znao. Poslao ti je kako bi pronašao pravog ubicu.”

„Znači, šta je on, neki ispravan građanin?”

„Delimično i to”, rekla je. „A delimično zato što on, kao i ja, ima potrebu da sazna istinu o onoj noći. Razmisli malo. Da ti Rej nije poslao sliku, još bi bio na samom početku.”

„Voleo bih da mi kažeš otkud to da on snimi tu sliku?”

„Razmisli i o tome. Zašto baš ove godine? Zašto ne prošle ili prethodne? Da je Rej ubica, zar ti ne bi svake godine slao po jednu? Slao bi ih na Mardi gra. Znaš, Reju je osamnaesti februar značajan dan. Tada smo poslednji put bili zajedno. Tada nam se sve onako strašno završilo. Zato on ide tamo – na godišnjicu, a ne na Mardi gra. Fotografiše. To mu je posao. Tako on sve sagledava. Stoga nema slike ostalih žrtava – zato što ne odlazi tamo na Mardi gra, sem kad praznik padne osamnaestog februara. Slikao je samo Karltona Flina.”

Brum samo što se nije zasmejao. „Opa, baš si se potrudila.”

No koliko god ovo bilo neverovatno i puno rupa, iskustvo ga je naučilo da istina ima posebniji vonj od laži. A nije morao ni da se oslanja na intuiciju. Ako Rej ima slike od svakog osamnaestog februara, njima bi podržao ovu njenu suludu tvrdnju.

Što je još važnije, ako je Rej snimio žrtvu, možda je snimio i ubicu.

„Rekla si dva razloga”, podsetio ju je.

„Molim?”

„Rekla si da si iz dva razloga posumnjala u ubeđenje da je Rej ubio Stjuarta Grina. Upravo si mi iznela prvi. Koji je drugi?”

„Najjednostavniji mogući”, odgovorila je Megan. „Stjuart Grin nije mrtav.”

ZAMENIK NAČELNIKA SAMJUEL GOLDBERG NAJRADIJE BI ZAPLAKAO.

Naravno, neće to učiniti. Čak se i ne seća kad je poslednji put pustio suzu, ali iznenada mu je došlo da plače. Sedeo je sam u kancelariji. To i nije bila kancelarija, već deo veće prostorije odeljen staklom, pa bi ga svi videli ako ne spusti venecijanere, a kad bi to učinio, po prirodi sumnjičavi pajkani u stanici unervozili bi se.

Goldberg je zažmurio i protrljao lice. Imao je osećaj da mu se svet ruši i da će ga zgnječiti kao drobilica za smeće u *Zvezdanim ratovima* ili zid Žene-mačke na čije su se šiljke Betmen i Robin umalo natakli. Razvod ga je papreno koštao. Rate za njegovu kuću i kuću bivše žene bile su sulude. Starija kćerka Keri, najbolje dete koje čovek može poželeti, nameravala je da postane tenisko čudo, a to je vraški skupo. Keri trenira na Floridi kod nekog svetski čuvenog trenera, a to Goldberga košta više od 60.000 godišnje, koliko otprilike iznosi njegova plata kad se odbije porez. Osim toga, Goldberg ima skup ukus za žene, a to nikako nije dobro za bankovni račun.

Zato je morao maštovito da pliva u svemu. Kako? Prodavao je informacije. Pa šta? Te informacije uglavnom ništa nisu menjale. Uostalom, nisu menjale ni snage reda i zakona. Samo što se oslobodiš Italijana, crni preuzmu. Oslobodiš se crnih, stignu ti Meksikanci, pa Rusi, i tako redom. Zato je Goldberg igrao na obe strane. Niko nije stradao osim onih koji to zaslužuju. Takoreći zločin kriminalca nad kriminalcem.

Što se novonastale situacije tiče – otkucavanje informacija u slučaju Karltona Flina – pa to mu se činilo još jednostavnije. Otac je želeo da nađe dete. Ko to još ne bi shvatio? Otac je smatrao kako policija ne može da uradi dovoljno i da sam može da pomogne. Goldberg je sumnjao, ali ipak – što da ne – upustio se u to. U najgorem slučaju, otac misli da je učinio sve što je mogao. Ko to ne bi razumeo? U najboljem slučaju, policija ima ograničenja. Mora da se pridržava određenih pravila, čak i onih najglupljih. Neko van snaga zakona nema ta ograničenja. Zato bi, možda, ovako bilo najbolje za sve.

A i Goldberg dobija novac.

Trostruka dobit.

Dok su bili u braku, Goldberga je žena, jedna od onih lepotica koje žele da ih shvataju ozbiljno, a to zaslužuju samo zato što su lepe, zasipala onim zenbudističkim glupostima i upozoravala ga na opasnost od dodatnih aktivnosti preko kojih zarađuje. Pričala je o tome kako rđava dela zahvataju dušu, vode je na klizav teren, boje mu čakru u crveno i slično. Tako je govorila sve dok joj nije ukazao na to kako bi, poslušajući je, morali da se presele u manju kuću, da preskoče letovanja i zaborave na Kerinu tensku karijeru.

No možda ipak onaj klizav teren ima smisla. Neko malo obradi striptizetu – vrlo važno, zar ne? Međutim, možda je ipak važno. Možda to pokrene lavinu.

A gde se lavina sruči?

Na Megan Pirs, suprugu i majku dvoje dece, koja sad može da identifikuje ono dvoje psihopata Dela Flina – eto gde. Treba je učutkati. To je nevolja s prelaženjem crte. Preskočiš je samo na tren, ali ona se nekako zamuti, pa više i ne znaš gde je, već se nadaš u situaciji da pomažeš dvoma uglađeno odevenim manijacima da ubiju jednu ženu.

Goldbergu je zazvonio mobilni telefon. Pogledao je u ekran i video da je to ona devojka psihopata.

„Goldberg”, rekao je.

„Zameniče načelnika, je li ona još u vašoj stanici?”

Ovaj vedri glas podsetio ga je na predvodnicu navijačica iz njegove gimnazije. „Jeste.”

Devojka je uzdahnula. „Mogu ja da čekam.”

A onda je Goldberg izgovorio nešto što ga je i samog iznenadilo: „Nema potrebe.”

„Molim?”

„Izvući ću iz nje sve što zna, pa ću vam preneti. Nema potrebe da vi, hm, razgovarate s njom. Možete da je ostavite na miru.”

Tišina.

„Halo?”, rekao je Goldberg.

„Ne brinite, ovde sam”, odvrtila je raspevano.

Odakle li je samo Flin iskopao ovo dvoje? Goldberg je rešio da ode korak dalje.

„Osim toga, ovde je gusto”, rekao je.

„Gusto?”

„Paze na nju. Policajci. Ne biste ugrabili priliku da s njom budete nasamo na više od minut-dva. Najbolje je da ovo prepustite meni.”

Tišina.

Goldberg se nakašljao i pokušao da je skrene s teme. „Krv uz one ruševine pripada Karltonu Flinu, tek da znate. Dakle, na čemu još radite vas dvoje? Mogu li u tome da vam pomognem?”

„Zameniče načelnika?”

„Da.”

„Kad će Megan Pirs krenuti iz stanice?”

„Ne znam, ali rekao sam...”

„Ona je nešto videla, zameniče načelnika.”

Setio se tela Harija Satona – kako su sirotom čoveku pantalone bile spuštene do članaka, onih opekotina, posekotina, svega groznog što su mu učinili. Graške znoja izbile su mu po čelu. Nije se on u to upustio. Jedno je dojaviti poneki podatak zabrinutom ocu. Ali ovo?

„Nije.”

Opet je devojka rekla: „Molim?”

„Upravo sam je saslušao”, kazao je Goldberg, shvativši da govori prebrzo. „Rekla je da je na mestu zločina videla crnca, to je sve.”

Tišina.

„Halo?”

„Kako vi kažete, zameniče načelnika.”

„Šta to treba da znači?”

No veza je već prekinuta.

DVADESET OSMO POGLAVLJE

NA PUTU DO GOLDBERGOVE KANCELARIJE Brum se dvoumio šta da uradi, ali je brzo shvatio kako nema izbora. Goldberg je završavao telefonski razgovor. Pokazao mu je da sedne.

Brum se iznenadio videvši lice svog šefa – on nije neki lepotan što puca od zdravlja, ali sada, dok ga je gledao kako sedi za zatrpanim stolom, ličio mu je na nešto izvučeno s dna hrpe veša za pranje. I to nešto što je najpre dohvatila mačka. Delovao je bledo, gnjecavo, uzdrmano, kao da mu je potrebna hirurška intervencija.

Očekujući da će ga Goldberg smožditi, Brum je seo, međutim njegov šef je izgledao iscrpljeno. Spustio je telefon, pogledao ga očima punim tegobe i rekao neočekivano blagim glasom: „Kaži mi šta se događa”.

Taj ton ga je trgao. Otkad je znao Goldberga, ovaj je bio nadržan i neprijateljski raspoložen. Bez obzira na to, Brum je već rešio da kaže istinu o svojim slutnjama. Ionako ne bi mogao ni da mrdne bez saglasnosti neposrednog pretpostavljenog. Verovatno već imaju dovoljno da se obrate federalcima – verovatno su još juče imali dovoljno, ali Brum nije želeo da brza. Nije hteo da ispadne budala ako nije u pravu, niti da ostane bez ovog slučaja ako jeste.

Krenuo je od ubistva Rosa Gantera, nastavio s licima nestalim na Mardi gra – Erin je dotad našla četrnaest nestanaka za sedamnaest godina – pa stigao do Karltona Flina. Završio je sumnjom da je sinoćno ubistvo Harija Satona povezano s tim, samo ne zna kako.

„Uglavnom”, na kraju je rekao, „od svedoka smo dobili dobar opis dvoje ljudi koji su se našli kod Harijeve kancelarije u vreme njegove smrti. Uskoro ćemo imati i crteže.”

Povrativši se iz mrtvila u kojem je bio, Goldberg je rekao: „Svedok je ona žena koju sam video dole?”

„jeste.”

„A kriješ je zato što...?”

„Ona je Kesi o kojoj sam već pričao”, rekao je Brum. „Ona što nam je došla juče.”

„Bivša ženska Stjuarta Grina?”

„Nije bivša ženska, ali jeste devojka koju je Grin progonio ili tako nešto. Sad ta Kesi ima nov identitet – muža, decu, sve redom – i zamolila me je da taj identitet ostane zaštićen. Obećao sam joj da ću se potruditi da tako bude.”

Goldberg nije više navaljivao. Savijao je i ispravljao spajalicu. „Nešto mi tu nije jasno”, rekao je. „Svake godine na Mardi gra nestao je po jedan muškarac?”

„Tačno.

„A nismo našli nijedno telo?”

„Ni jedno jedino”, potvrdio je Brum. „Ako ne računamo Rosa Gantera.”

Goldberg je savio spajalicu tako da je pukla, pa uzeo drugu. „Znači, taj Ganter je ubijen u onom parku pre osamnaest godina na Mardi gra. A taj drugi tip, kako se ono zvaše?”

„Riki Manjon.”

„Tako je, Manjon. On je zbog toga zaglavio robiju. Imali su čvrste dokaze. Manjon uporno tvrdi da je nevin. Sledeće godine na Mardi gra nestane Stjuart Grin. To tad nismo znali, ali i on se našao u tom zabitom delu parka i, šta je, krvario?”

„Tako je.”

„No nedavno ga je neko video?”

„Mislimo da jeste.”

Goldberg je zatresao glavom. „Sad preskačemo sedamnaest godina. Još jedan čovek – Karlton Flin – nestane na Mardi gra i prvi rezultati iz laboratorije ukazuju da je i on krvario na istom mestu?”

„Da.”

„Zašto sve to tek sad čujem?” Goldberg je podigao ruku pre nego što je Brum išta uspeo da kaže. „Zaboravi, nemamo sad vremena za to.” Lupkao je vrhovima prstiju po stolu. „Trojica su krvarila na istom mestu”, rekao je. Treba tamo ponovo da pošaljemo momke iz laboratorije. Neka pregledaju svaki pedalj te oblasti ne bi li pronašli još neki uzorak krvi. Ukoliko – ne znam, sve je ovo sasvim suludo – ali ukoliko je neko od lica nestalih na Mardi gra tamo isečen, možda uspemo da pronađemo stare tragove krvi.”

Brum je shvatio da je to dobra zamisao.

„Šta ti je još potrebno?”, upitao ga je Goldberg.

„Nalog za pretres stana Reja Levina.”

„Pobrinuću se za to. Treba li da izdamo poternicu za njim?”

„Radije ne bih”, kazao je Brum. „Još nemamo dovoljno za privođenje, a ne želim da ga prepadnem.”

„Šta onda nameravaš?”

„Pokušaću da ga nađem. Hoću da razgovaram nasamo s njim pre nego što smisli da angažuje advokata.”

Začulo se kucanje na vratima. Ušao je Mejson. „Doneo sam sliku Stjuarta Grina s dodatim godinama.” Pružio im je po primerak. Kao što se i očekivalo, bio je to Grin sedamnaest godina pošto je nestao, obrijane glave i s bradicom.

Goldberg je pitao: „Jesi li završio crteže za slučaj Harija Satona?”

„Samo što nisam.”

„Dobro, donesi mi ih.” Okrenuo se Brumu. „Ti potraži Reja Levina. ja ću se postarati za crteže.”

KEN JE PRONAŠAO MIRAN SEPRE U zadnjem delu *Šlaga*, odakle je slabo video plesačice, ali sjajno postariju šankerku zbog koje je detektiv Brum došao u ovu jazbinu greha.

Nešto pre toga uspeo je da priđe dovoljno da čuje delove razgovora detektiva Bruma i šankerke po imenu Lorejn. Bilo mu je jasno da ona zna mnogo. Nešto od toga očigledno ju je potreslo. A shvatio je i da ne govori sve što zna.

Ken je bio presrećan, gotovo opijen radošću zbog budućeg venčanja. Razmatrao je nekoliko načina za proševinu. Ovaj posao će im se isplatiti, a tim novcem će Barbiki kupiti prsten s najvećim dijamantom koji nađe. No veliko je pitanje kako da je zaprosi. Ništa jeftino, poput prosidbe preko semafora na stadionu, nije dolazilo u obzir. Želeo je nešto veličanstveno ali jednostavno, značajno ali i zabavno.

Ona je tako divna, tako posebna, i to se najbolje vidi na mestu kao što je ovaj navodni klub za gospodu. Žene su ovde neprirodne. Nije mu bilo jasno zašto bi iko pozeleo neku od njih. Izgledale su prljavo, bolesno i lažno, pa se zapitao dolaze li muškarci ovamo iz nekog drugog razloga, ne radi seksa, već da bi doživeli nešto drugačije ili zato što ovaj klub možda ima istu privlačnost kao prikazivanje nakaza na vašarima.

Razmišljao je dokle li radi šankerka Lorejn, bi li mogao da je ugrabi u pauzi ili će morati da pričeka dok joj se ne završi smena. Ako uopšte bude moguće, voleo bi da je veže i čeka da mu se pridruži voljena. Ona je mnogo volela da predvodi kad obrađuju žene.

Osetio je da mu vibrira mobilni telefon. Pogledavši ekran, video je da ga zove ljubav njegovog života. Zamislio joj je lice, telo, onu čistotu i bio je srećniji nego ikad.

Javio se rečima: „Volim te.”

„Volim i ja tebe. Samo nešto me brine.”

„O?”

Prepričala mu je razgovor s Goldbergom. Kad je završila, on ju je pitao: „Šta misliš o tome?”

„Mislim da naš prijatelj zamenik načelnika Goldberg laže.”

„I ja to mislim.”

„Misliš li da treba da se pobrinem za to?”, upitala je.

„Drugog izlaza nema.”

MEGAN JE ZAVRŠILA SA FOTO-ROBOTOM. Jedva je čekala da stigne kući, razgovara s Dejvom i sredi ovu zbrku. Kad se Brum vratio u onu sobu, rekao joj je: „Hoćeš da te neko odveze do kuće?”

„Pre bih da iznajmim auto.”

„Možemo da ti damo neki iz voznog parka, pa da sutra pošaljemo po njega.”

„To može.”

Brum joj je prišao. „Jasno ti je da moram ispitati Reja Levina?”

„Jeste. Samo te molim da budeš nepristrasan.”

„Uvek sam takav. Imaš li pojma gde da ga tražim?”

„Jesi li bio kod njega?”, pitala je.

„Poslao sam patrolna kola. Nije kod kuće.”

Ona je slegnula ramenima. „Ne znam.”

„Kako si ga ti juče našla?”

„Duga je to priča.”

Brum se namrštio.

„Preko njegovog šefa”, rekla je Megan. „Nekog Festera.”

„Čekaj, znam ja njega. Krupan tip obrijane glave?”

„Da.”

„Vlasnik je neke agencije s lažnim paparacima.” Brum je seo za računar i nešto otkucao. Pronašao je telefon agencije *Okusi život poznatih* na Aveniji Arktik u Atlantik Sitiju. Pozvao je taj broj, razgovarao sa sekretaricom i dobio Festera. Rekao mu je da je policajac i da treba da razgovara s Rejom Levinom.

„Ne znam gde je”, odvratio je Fester.

„Nije ni u kakvoj nevolji.”

„Aha. Pričam ti priču. Da nije dobio neki silan novac, a vi hoćete da mu se nađete.”

„Treba samo da razgovaram s njim. Moguće da je bio svedok jednog zločina.”

U pozadini se začula buka i Fester je nekog učutkao. „Znate šta, pozvaću ga na mobilni.”

„Znate vi šta”, uzvratio je Brum. „Kako bi bilo da meni date broj njegovog mobilnog, pa da ga ja sam pozovem?”

Tišina.

„Festeru, ili kako se već zovete, nije pametno da se natežete sa mnom. Verujte mi na reč. Dajte mi broj. Nemojte ga upozoravati ili tako nešto. Ako nešto zabrljate, neće vam se dopasti ishod.”

„Ne volim da mi prete.”

„Izborite se s tim. Koji je Rejev broj?”

Fester se koprcao još minut-dva, ali je ipak popustio. Brum je zapisao broj, još jednom upozorio Festera da drži jezik za zubima i prekinuo vezu.

DEJV NIJE USPEVAO NORMALNO DA RAZMIŠLJA.

Napravio je pauzu u razradi radnog spora kojim se bavio i otišao u svoju kancelariju.

„Treba li vam nešto, gospodine Pirse?”, pitala ga je mlada sekretarica.

Nedavno je diplomirala na Stenfordu, bila je zanosna, vedra i puna života. Prosto je izazivala pitanje kada će sve to presahnuti, jer na kraju uvek presahne. Takvo oduševljenje nije dugovečno.

„Ništa mi ne treba, Šeron. Samo dovrši one rezimee.”

Neverovatno šta sve možemo da skrijemo kad se potrudimo, razmišljao je on. Niko nije imao predstave – ni njegovi klijenti niti advokat suprotne strane – da je slušajući izjave, pišući kratke beleške i dajući savete, bio sasvim poražen ženinim laganjem. Izraz lica pravog advokata nije ga odao. Sad se upitao jesmo li svi uvek takvi, jesu li svi iz susedne prostorije jednostavno stavili maske kako bi sakrili unutrašnji bol, jesu li svi iz te kancelarije od jutros smoždeni, pa to samo dobro kriju, kao i on.

Pogledao je ženu uspaničenu poruku. Htela je da mu objasni. Sinoć je bio sklon da joj oprost. Voleo ju je. Verovao joj. Šta god da je to samo u njenom ili njegovom životu, zar to nemaju svi? Niko nije savršen. Bitna je suština. No jutros, uprkos sinoćnom blaženstvu, sve mu se to učinilo pogrešno.

Sad kao da se udaljio.

Na kraju će morati da razgovara s Megan, da čuje njeno objašnjenje. Zapitao se šta li će mu reći i hoće li joj poverovati. Pao je u iskušenje da joj se javi, ali pustiće je da se krčka još nekoliko sati. Što da ne? Kakvo god da joj je opravdanje, ipak ga je lagala.

Dejv je pogledao u monitor računara. Pretpostavio je da će ga pre ili kasnije Megan pitati otkud je saznao da je bila u Atlantik Sitiju, a nije želeo da joj oda. Sinoć ga je bilo sramota što ju je pratio preko mobilnog, ali iznenada mu se dopalo što kad god poželi može da joj uđe u trag. Tako je to kad se pređe crta, tako je kad se izgubi poverenje.

Kliknuo je link do GPS-a njenog telefona i pričekao da se prikaže mapa. Nije mogao da poveruje šta vidi. Megan nije bila kod kuće, uplakana ili ljuta, potištena zbog onoga što je učinila.

Ponovo je u Atlantik Sitiju.

Šta kog...?

Uzeo je smartfon i proverio može li da na aplikaciji vidi mapu GPS-a. Može. To znači da će moći da prati svaki Meganin pokret. Odlično.

Možda je krajnje vreme da se svojim očima uveri šta ona to radi.

Dohvatio je ključeve od kola. Ustao je i pritisnuo interkom.

„Šeron?”

„Izvolite, gospodine Pirse.”

„Ne osećam se dobro. Molim vas, otkazite sve današnje obaveze.”

MEGAN JE HODALA PO PROSTORIJI DOK je Brum zapisivao broj Rejevog mobilnog telefona. Sinoć nije tražila od Reja broj – nije ga želela – ali sad je neprimetno pogledala preko Brumovog ramena i upamtila ga. Dvourila se da li da pozove

Reja, da ga upozori na Brumovu posetu, ali joj je neki unutrašnji glas govorio da se u to ne meša.

Neka istraga teče prirodnim tokom, pomislila je.

Nije verovala da je Rej kriv za... uopšte za šta? Za napad? Otmicu? Nestanak? Ubistvo? Branila ga je ubedljivo i najbolje što ume pred Brumom, no postojalo je još nešto što ju je kopkalo. Sve to u vezi sa Stjuartom Grinom, Karltonom Flinom, nestancima na Mardi gra, prosto se nije uklapalo, ali nije mogla da se otrgne utisku da je Rej nešto tajio od nje.

Nije u pitanju bilo samo to da ga je devojka napustila – nešto drugo ga je slomilo. Tačno je da su bili ljubavnici i ko zna gde bi im bio kraj. No Rej je pre svega i nadasve bio foto-reporter. Nezavisan, podrugljiv i pametan. To što ga je ljubavnica ostavila, povredilo bi ga, žacnulo, slomilo mu srce. Ali ne bi ga učinilo ovakvim.

Zazvonio joj je mobilni. Na ekranu je videla da je zove svekrva iz staračkog doma. „Agnes?”

Shvatila je da starica plače.

„Agnes?”

Svekrva joj je kroz suze rekla: „Megan, opet je sinoć dolazio.”

Sklopila je oči.

„Pokušao je da me ubije.”

„Je li ti sad dobro?”

„Nije.” Zvučala je kao uplašeno dete. Očigledno je, a to je donekle i opšte mesto, da ne starimo pravolinijski. Starimo ukrug, kružimo ka detinjstvu, mada na pogrešan način.

„Megan, moraš da me izvadiš odavde.”

„Malo sam zauzeta...”

„Molim te. Imao je nož. Veliki nož. Isti kakav ti imaš u kuhinji. Znaš, onaj što sam ti kupila za Božić preko interneta. Isti takav. Proveri u kuhinji je li ti nož još tu? Bože, bože, ne mogu ovde da ostanem još jednu noć...”

Megan nije znala šta da kaže. Zatim je čula drugi glas. „Zdravo, gospođo Pirs, ovde Misi Malek.”

Bila je to upravnica staračkog doma. „Molim te, zovi me Megan.”

„U redu, već si mi to rekla, izvini.”

„Šta se tu događa?”

„Megan, kao što znaš, ovo ponašanje tvoje svekrve uopšte nije neka novina.”

„Danas mi se čini da je još gore.”

„Ova bolest se ne poboljšava s vremenom. Agnes će biti sve uznemirenija, ali postoji nešto čime možemo da pomognemo u ovakvim situacijama. Već sam ti to pominjala, zar ne?”

„Jesi, pominjala si mi.”

Malekova je htela da preseli Agnes iz odeljenja „nezavisnog života” na treći sprat, sprat „sećanja”, za bolesnike s uznapredovalom Alchajmerovom bolešću. Tražila je i odobrenje za jače sedative.

„Već sam se sretala s ovakvim slučajevima”, rekla je Malekova, „mada retko ovako akutnim.”

„Je li moguće da tu nečeg ima?”

„Molim?”

„U onome što Agnes tvrdi? I dalje ima mnoge svetle trenutke. Je li moguće da tu nečeg ima?”

„Je li moguće da neko provali u njenu sobu i preti joj tvojim kuhinjskim nožem? To me pitaš?”

Megan nije znala šta da joj odgovori. „Možda, ne znam, možda se neko od osoblja šali ili ona nešto pogrešno shvata...”

„Megan?”

„Da?”

„Niko se ne šali. Ova bolest je jednostavno okrutna. Jasno je kad je posredi nešto fizički – kad neko izgubi nogu ili ruku, kad mu je potrebna transplantacija ili tako nešto. Ovo je slično. Nije ona kriva. To je stvar hernije u mozgu. Nažalost, kao što sam se trudila da ti naglasim, ovo se neće popraviti. Stoga bi ti i tvoj muž trebalo ozbiljno da razmislite o njenom daljem životu.”

Megan je najednom stekla utisak kako joj je telefon težak. „Molim te, daj mi ponovo Agnes.”

„Naravno.”

Posle nekoliko sekundi, ponovo je začula onaj uplašeni glas. „Megan?”

„Stižem, Agnes – i vodim te kući. Čekaj me, važi?”

DVADESET DEVETO POGLAVLJE

KAD SE PRVI PUT NAĐETE NA ŠETALIŠTU UZ obalu u Atlantik Sitiju, sasvim vas zapanji njegova zapuštena iako živahna predvidivost. Igraonice, kiosci s mekikama i viršlama, picerije, agencije za tajmšer pakete, mini-golf, prodavnice majica s nepristojnim natpisima, suvenirnice – sve to savršeno pomešano među ogromnim hotelima s kazinima, pored Muzeja *Verovali ili ne* (u njemu je izložena „navlaka za penis” s Nove Gvineje koja se koristi, sudeći prema natpisu, „kao ukras i zaštita od ujeda insekata”, ali može da posluži i kao sjajan uvod u razgovor) i skupih tržnih centara. Ukratko, šetalište u Atlantik Sitiju upravo je onakvo kako očekujete i verovatno priželjkujete: čist sjaj.

No tu i tamo se i iznenadite. Ukoliko ste igrali monopol, poznati su vam toponimi, ali baš na mestu gde se Park plejs sreće sa Promenadom, uz jeftinu fasadu hotela *Bali* s pročeljem u stilu divljeg Divljeg zapada i kazinom koji se nadvija nad njega, ušuškan je spomenik borcima iz Korejskog rata koji vas, bar na trenutak, rastereti sveg onog kiča i natera na razmišljanje.

Brum je spazio Reja Levina uz figuru natprirodne veličine – kip *Ožalošćeni vojnik*, visok preko tri i po metra, rad vajara Tomasa Džeja Vorena i Dž. Toma Karilja. Vojnik zavrnutih rukava na košulji, sa šlemom u desnoj ruci, puške prebačene na leđa, noža zadenutog o pojas. No ono što vam najpre padne u oči, što vas natera da zastanete, jeste skrhan spušten pogled bronzane figure na mnogo vojničkih pločica u levoj ruci. Na tom hrabrom, lepom licu vidi se jad pri pogledu na pločice palih drugova. Iza njega kao da izlazi iza zida grupa iscrpljenih vojnika, od kojih jedan nosi ranjenog ili mrtvog druga. U nastavku zida, pod večnim plamenom, uklesana su imena osamsto dvadeset dva stradala ili nestala vojnika iz Nju Džerzija.

Utisak koji spomenici ostavljaju obično je otrežnjujući i tera na razmišljanje, ali ovaj, uklešten među tričarijama šetališta u Atlantik Sitiju, izaziva dublje razmišljanje. Nekoliko časaka ova dva muškarca – Brum i Rej Levin – samo su bez reči stajala i gledala pločice u ruci tužnog vojnika.

Brum se malo primakao Reju Levinu. Ovaj ga je opazio, shvatio da je tu, ali se nije okrenuo.

„Često dolaziš ovamo?”, pitao je Brum.

„Ponekad”, odgovorio je Rej.

„I ja. Nekako mi pomaže da razmišljam.”

Na korak od njih prolazili su turisti, gledali natpise na kazinu tragajući za velikim dobitkom i jeftinom hranom. Većina i nije primetila spomenik, a oni koji jesu samo su skrenuli pogled kao od prosjaka koji traži sitninu. Brum je to razumeo. Oni su tu iz drugih razloga. Verovatno bi ih razumeli i momci sa zida, oni koji su se borili ili poginuli za takvu slobodu.

„Čuo sam da si bio u Iraku u prvom ratu”, rekao je Brum.

Rej se namrštio. „Ne kao vojnik.”

„Kao foto-reporter, zar ne? Opasan posao. Čuo sam da si dobio šrapnel u nogu.”

„Ništa strašno.”

„Hrabri to uvek kažu.” Brum je primetio Rejov ranac i aparat u ruci. „Ovde fotografišeš?”

„Nekad sam to radio.”

„Više ne radiš?”

„Ne. Više ne radim.”

„Zašto?”

Rej je slegnuo ramenima. „To su kamen i bronza. Ne menjaju se.”

„Za razliku od”, nastavio je Brum, „nečeg kao što je, recimo, priroda. Ili nečeg što niče uz ruševine. To su bolja mesta za fotografije, zar ne?”

Rej se okrenuo i prvi put ga pogledao. Brum je primetio da se ovaj nije obrijao. Oči su mu bile ucakljene i krvave. Megan mu je rekla kako se sa svojim bivšim momkom sinoć videla prvi put posle sedamnaest godina. Očigledno je reagovao tako što se uhvatio za flašu, što je, sudeći prema onima koji ga poznaju, redovno radio.

„Pretpostavljam, detektive Brume, da me nisi zvao da čuješ šta mislim o temama za fotografiju.”

„Možda i jesam.” Brum mu je pružio fotografiju Karltona Flina iz parka. „Šta možeš da mi kažeš o ovome?”

Ovlaš ju je pogledao i ništa nije rekao. „Amaterska je.” Vratio ju je Brumu.

„A, Reju, prema sebi smo uvek najoštriji kritičari, je l' tako?”

Rej je ćutao.

„Obojica znamo da si ti ovo slikao. Molim te, ne trudi se da porekneš. Znam da si ti slikao. Znam da si bio kod ruševina onog dana kad je Karlton Flin nestao. A znam i da si tamo bio pre sedamnaest godina kad je nestao Stjuart Grin.”

Rej je zavrteo glavom. „Nisam.”

„Jesi, Reju. Megan mi je sve ispričala.”

Namrštio se. „Megan?”

„O, tako se sad zove. Ti je znaš kao Kesi. Udata je, znaš. Je li ti to rekla? Ima dvoje dece.”

Rej ništa nije rekao.

„Nije htela da te oda, ako ti to nešto znači. U stvari, uporno je tvrdila da si nevin. Kaže da si poslao ovu sliku da nam pomogneš.” Brum je nakrivio glavu. „Je li to istina, Reju? Jesi li hteo da nam pomogneš da dođemo do istine?”

Rej se odmakao od kipa i uputio ka razigranoj vodi Fontane svetlosti. Katkad je ova već stogodišnja fontana visoko prskala, ali sad se voda jedva i videla dok je žuborila tek pedalj uvis.

„Ovo mogu da odigram na dva načina”, počeo je Rej. „Mogu da uzmem advokata i ne kažem ni reči.”

„To svakako možeš.”

„A mogu i da razgovaram s tobom, saradujem i nadam se kako ću time razrešiti nedoumice.”

„Priznajem da mi se više sviđa druga mogućnost”, rekao je Brum.

„Zato što je glupa. S drugom mogućnošću neko kao ja nadrlja, ali znaš šta, u duhu Atlantik Sitija, staviću sve na kocku. Da, ja sam ono slikao. Idem u onaj park jednom godišnje i slikam. To mi je posao.”

„Neviđena koincidencija.”

„Šta to?”

„To što si bio istog dana kada je Karlton Flin otet.”

„Bio sam tamo osamnaestog februara. Svakog osamnaestog februara idem tamo, osim dok sam bio na Zapadu.”

„Zašto je taj osamnaesti februar poseban?”

Rej se namrštio. „Ko sad igra igru? Pričao si sa Kesi, znači znaš.”

Pošteno, pomislio je Brum. „To je neko poklonjenje ili tako nešto?”

„Tako nešto. Odem tamo, posedim, slikam, razmišljam.”

„Razmišljaš?”

„Aha.”

„Samo zato što ti je devojka pobjegla odatle?”

Rej nije odgovorio.

„Zato što, ne zameri mi, Reju, zvučiš mi kao neka napuštena plačipička. Devojka te ostavila – pa šta? Stisni muda i kreni dalje. A ti ideš kao poslednji jadnik na mesto gde te je ostavila i fotografišeš?”

„Nije me ostavila.”

„Nije? Znači, Megan samo čeka, pod drugim imenom s bogatim mužem i dvoje dece, da tebi krene karijera lažnog paparaca?”

Na to se Rej iskreno nasmešio. „Zaista zvuči jadno.”

„Znači?”

„Znači da sam jadan”, rekao je i slegnuo ramenima. „Nazivali su me i gorim imenima. Mogu li još nekako da ti pomognem, detektive?”

„Vratimo se sedamnaest godina unazad i do onih ruševina.”

„Dobro.”

„Ispričaj mi šta se dogodilo.”

Rej je zvučao kao da recituje. „Trebalo je da se nađem sa Kesi. Video sam da tamo leži Stjuart. Pretpostavio sam da je mrtav i otišao.”

„To je sve?”

„Aha.”

„Nisi pozvao hitnu pomoć niti mu pomogao?”

„Ne.”

„Opa, Reju, baš si human.”

„Je li ti Kesi rekla kakav je bio Stjuart Grin?”

„Jeste.”

„Onda shvataš. Poželeo sam da zaigram od radosti kad sam ga video.”
Podigao je ruku. „Da, da, znam da to predstavlja sjajan motiv, ali nisam ga ja ubio.”

„Jesi li siguran da je bio mrtav?”

Rej se okrenu ka njemu. „Nisam prišao niti proverio ima li znaka života, ako me to pitaš.”

„Znači, nisi bio siguran?”

Rej je malo razmislio. „Ima nešto što bih voleo da znaš. Nema veze s tom noći, već s osamnaestim februarom.”

„Pričaj.”

„One večeri bio sam na poslu. Pošto sam slikao u parku.”

„Na poslu?”

„Da, radio sam kao iznajmljeni paparaco na bar micvahu.”

Brum je zavrteo glavom. „Glamurozan posao.”

„I ne sanjaš koliko. Znaš li s kakvog zadatka sam upravo stigao? Veliko otvaranje *Fordovog* salona. Prostrli su crveni tepih i svi koji su tu zastali morali su da prođu njime, a mi smo ih opkolili i slikali. Zatim su pokušali da im uvale po fokus ili eskort. No, kad sam pošao s bar micvaha, napadnut sam. Neko mi je ukrao aparat.”

„Jesi li to prijavio policiji?”

„Baš, kao da mi se gubilo celo veče na to. No nije stvar u tome. Prvo sam mislio da je obična pljačka, ali onda mi je palo na pamet: kako to da mi je tip maznuo aparat, a nije ni pokušao da dođe do mog novčanika.”

„Možda je bio u žurbi.”

„Možda. Ali kad sam stigao kući, video sam Karltona Flina na televiziji. Tad sam shvatio da sam njega slikao. Znaš, slike su mi i dalje bile u aparatu, ali imam vaj-faj vezu koja ih na desetak minuta automatski prebacuje na kućni računar. To pljačkaš nije znao.”

Brum je shvatio kuda vodi ova priča. „Znači, misliš da je pljačkaš hteo sliku?”

„Moguće.”

„Zato si mi je anonimno poslao?”

„Hteo sam da pomognem, ali iz očiglednih razloga nisam želeo da odam ime. Kao što kažeš, sumnjivo je što sam bio tamo u vreme oba nestanka. S lica ti čitam da i dalje sumnjaš, ali eto, zato sam je poslao anonimno.”

„Jesi li video tipa koji te je napao?”

„Nisam.”

„Ni visinu, težinu, je li belac, crnac, teto važe, išta od toga?”

„Ništa. Udario me je bejzbol palicom. Pao sam. Trudio sam se, to jest, da sačuvam aparat, ali žao mi je, to je sve što znam.” Rej mu je ispričao čitav slučaj, da je udaren više puta, da se borio za aparat i kako je napadač na kraju otrčao.

„Jesi li bio pijan?”

„Šta? Nisam.”

„Mnogo piješ, je li tako?”

„Punoletan sam, pa šta?”

„Čujem da imaš pomračenja. Je li to tačno?”

Rej se nije potrudio da mu odgovori. Brum je iz džepa izvadio sliku Stjuarta Grina sa dodatim godinama, obrijane glave i s bradicom. „Da nije ovo taj tip?”

Kad je Rej Levin video sliku, iskolačio je krvave oči. Izgledao je kao da ga je neko ponovo zviznuo bejzbol palicom. „Ko je, dođavola, ovo?”

„Prepoznaješ li ga ili ne?”

„Ovaj... ne. Hoću da kažem... ne, nije me on napao.”

„Rekao si da nisi video napadača.”

„Ne pravi se pametan, Brume. Znaš šta hoću da kažem.”

Detektiv je podigao sliku i gotovo je gurnuo Reju pod nos. „Jesi li ikada video ovog tipa?”

„Nisam.”

„Zašto si se onda prenerazio?”

„Ne znam. Ko je to?”

„Ne tiče te se.”

„Ne seri, Brume. Ko je to?”

„Sumnjivo lice. Znaš li ga ili ne?”

„Ne znam ga.”

„Sigurno?”

„Da.”

„Super.” Brum je sklonio sliku pitajući se šta znači ona reakcija. Je li Rej video Stjuarta Grina? Kasnije će se vratiti na to. Vreme je da malo promeni pravac, da ga drži u neizvesnosti. „Maločas si rekao da svakog osamnaestog februara ideš do ruševina železare.”

„Ne, ne svakog. Rekao sam gotovo svakog.”

„Dobro, de, zaboravi godine kad nisi živeo ovde. Imaš li dokaz?”

„Dokaz da sam tamo bio više puta osamnaestog februara?”

„Da.”

„Šta će mi to?”

„Da me razgališ.”

„Istražuješ ubistva i nestanke. Nisam baš raspoložen da te razgaljujem.”

„Ko je pominjao ubistva?”

Rej je uzdahnuo. „Opa, jesi li skoro dobio poklon-paket sa starim epizodama *Kolumba*? Ne misliš valjda kako ne znam da je Kesi – ili kako je ono zoveš? Megan? Ne misliš valjda da ne znam da je bila kod Harija Satona? On je ubijen, zar ne? To piše u svim novinama.”

„O! Tačno. Hajde zato da prestanemo s igricama. Možeš li da dokažeš da si pravio snimke u parku ‘gotovo svakog’ osamnaestog februara?“, pitao je Brum napravivši prstima znake navoda.

Rej je razmislio. „Zapravo mogu.”

„Kako?”

„Fotografijama koje slikam. Sve su datirane.”

„Zar to ne možeš da namestiš? Da staviš datum koji hoćeš?”

„Iskreno, ne znam. Možeš ih dati na proveru vašim stručnjacima. Možeš i da proveriš vremenske izveštaje, da vidiš je li tog dana padala kiša, sneg ili kakvo je vreme bilo. I dalje ne kapiram. Kakve veze ima kog sam dana bio tamo?”

Sve je jednostavno, mada Brum to neće da mu otkrije. Ako Rej Levin može da dokaže da je išao osamnaestog februara – a ne na Mardi gra – to će dati uverljivost njegovoj priči. Naravno, Brum će tražiti nalog za sve fotografije i videti kojih još datuma ima na slikama iz tog dela parka. No i to je početak.

A primiče se kraj. Brum je to osećao. Posle sedamnaest godina lova, traganja, upornosti, sad je tako vraški blizu rešenju ovog slučaja. Baš je čudno što je Rej Levin svakog osamnaestog februara – to jest „gotovo svakog” – obilazio park i razmišljao o incidentu. Istovremeno, na isti dan, Brum je obilazio Saru Grin i razmišljao o istom tom incidentu. Mada „razmišljao” i nije prava reč, zar ne? Brum je od prvog dana opsednut slučajem Stjuarta Grina. Dok su svi ostali policajci u gradu odbacili slučaj kao još jedno bekstvo preljubnika sa striptizetom, Brum ga se grčevito držao, što je i njega samog iznenadilo. Da, zaista mu je to što je upoznao porodicu koju je Stjuart napustio – Saru, Suzi i Brendona – pomoglo da se usredsredi, ali čak je i onda shvatao kako se Sara pomalo zavarava, kako neće sve baš biti u redu u toj žalosnoj, samotnoj kući ako joj se voljeni muž vrati živ i zdrav.

Uistinu, čak i onda je Brum bio ubeđen kako se u nestanku Stjuarta Grina krije više nego što se čini, mnogo više, kakotu postoji nešto mračno, užasno, što Brum nije mogao da shvati. Sad je bio ubeđen u to.

„Detektive, jesmo li završili?”

Brum je pogledao u mobilni telefon. Goldberg će mu poslati poruku kad dobije nalog i postupi po njemu. Nije želeo da Rej Levin stigne kući pre toga, pa možda nešto ispetlja s dokazima ili ih uništi.

„Ona slika koju si mi poslao – nije jedina koju si tada snimio, zar ne?”

„Naravno da nije.”

„Gde su ostale?”

„Na mom hard-drajvu kod kuće, ali sam napravio i bekap na oblaku.”

„Na oblaku?”

„Tako se to zove. Za čuvanje. To je nešto kao disk na nebu. Shvati to kao da sam sebi šalješ mejl. Mogu da doprem do njih s bilo kog računara uz odgovarajuću šifru.”

Au, pomislio je Brum. „Imam laptop u kolima”, rekao je. „Nemaš ništa protiv?”

„Šta, sad?”

„To bi zaista pomoglo. Kola su mi tu iza ćoška.”

Brum se parkirao u Aveniji Saut Mičigen, blizu *Cezara*. Dok se računar palio, Rej je rekao: „Poslao sam ti poslednju sliku koju sam snimio. Čim se još neko pojavio na onom mestu, shvatio sam da je vreme da odem.”

„Znači, to je jedina slika Karltona Flina?”

„Tačno.

„I ni na jednoj drugoj slici nije bilo nikoga?”

„Tačno tako. Pre ove, uvek sam imao to mesto samo za sebe.”

Računar je oživeo i Brum ga je pružio Reju. Sunce je jarko sijalo stvarajući odblesak na ekranu, pa su ušli u auto. Brum je posmatrao ljude kako izlaze iz kazina: svi su izgledali isto – teturali su se, pokrivali šakom oči i mnogo treptali.

„Jesi li sreo nekog dok si se vraćao s onog mesta?”, pitao je.

„Ne, žao mi je.”

Rej je otišao na sajt *Mek veba*. Otkucao je korisničko ime i lozinku, pa vratio laptop Brumu. Tu je bilo osamdeset sedam fotografija. Detektiv je krenuo od poslednje, one koju mu je Rej poslao. Nešto mu je odmah palo u oči. Prvih nekoliko prikazivalo je ono što se može nazvati živopisnim pejzažom, samo što je kompozicija budila osećanje melanholije. Uglavnom pejzaži podstiču na želju za prirodom i samoćom. No ovi su bili turobni, samotni, izazivali su potištenost – što je zanimljivo jer je fotograf očitio bio u takvom raspoloženju.

Brum je gledao fotografije. Zbog nečega mu se po glavi motao glupi stih pesme „A Horse with No Name”: „Bilo je biljaka i ptica i kamenja i stvorova.” Upravo je to i video na slikama. Ni sam nije znao šta se nadao da će otkriti. Tragove. No pred sobom je imao samo prazne, doduše kreativne i potresne fotografije mesta gde je jedan čovek izgubio ljubav, a drugi... šta su oni izgubili?

„Dobar si”, rekao je.

Rej mu nije odgovorio.

Brum je sad gotovo slutio kako ga mrvli sve jači uticaj Rejevog rada. Skoro je pregledao sve fotografije kad mu je nešto privuklo pažnju.

Zaustavio se.

„Možeš li ovo da uvećaš?”

„Svakako. Samo klikni komandu i taster plus.”

Bila je to jedna od prvih Rejevih fotografija napravljenih onog dana, ali snimljena je s drugog mesta, što možda objašnjava sve. Na njoj su, naravno, bili drveće, veliki kamen i dimnjak peći, ali se Brumu učinilo da vidi još nešto, nešto

u dnu, iza ruševina starog dimnjaka. Kliktao je, sve više uvećavajući sliku. Srećom, bila je odličnog kvaliteta, pa se nije mutila.

Detektivu je srce skočilo u grlo.

Rej je gledao preko njegovog ramena. „Šta je to?”

Brum je još malo uvećao. Nešto je virilo iza dimnjaka – nešto zeleno i metalno, s crnom gumom na kraju. Video je možda samo petnaestak centimetara tog predmeta, ali bilo mu je dovoljno. Pošto je maturirao u gimnaziji, radio je tokom leta u jednoj kompaniji za selidbe, pa je sad, iako je video samo ručku, znao šta je to.

„Ovo su magacinska kolica”, rekao je. „Neko je sakrio kolica u blizini mesta gde su oni ljudi nestali.”

TRIDESETO POGLAVLJE

MEGAN JE POŠLA SVEKRVI.

Razmišljala je o sirotom Hariju Satonu. Naravno, postoji mogućnost da je vreme njegovog ubistva sasvim slučajno. Ona je došla u Atlantik Siti zbog incidenta od pre sedamnaest godina. Dvoje mladih koje policija traži tada su imali možda pet ili deset godina. Stoga, ako su oni to uradili, Megan i njena prošlost apsolutno ništa nemaju s onim što se dogodilo Hariju.

Nastavila je da u mislima sve tupo i uporno poriče, ali na kraju joj se istina učinila sasvim jasna: ona je navukla opasnost i smrt Hariju Satonu na prag. Još nije uspeła da shvati kako, no u duši je znala da je još jednom zabrljala.

Pre dve nedelje prvi put se vratila u Atlantik Siti zbog običnog seminara. Donekle je uspeła sebe da ubedi kako to nije ništa, kako je ta poseta isključivo zbog mogućeg posla. Zaista je verovala da je veseli grad, koji joj je toliko nedostajao, nije prizivao. No to je opet zavaravanje. Mogla je, recimo, da ostane na seminaru. Neki od budućih agenata za nekretnine planirali su večeru u kafeu *Prašuma*, ali ona je to preskočila. Umesto u *Prašumu* otišla je u *Šlag*.

Ko bi joj to zamerio? Ko još ne obilazi mesta koja ga progone kad se nađe u gradu koji mu je toliko značajan? Palo joj je na pamet da pokuša još jednom da dobije Dejva. Kad je poziv prebačen na govornu poštu, osetila je prvi talas gneva. Posle zvučnog signala, rekla je: „Sad je dosta. Moramo da razgovaramo. Majka ti ima ozbiljne tegobe. Odrasti i pozovi me.”

Prekinula je vezu i gotovo zavitlala telefon na suvozačko sedište. S jedne strane, svakako je razumela njegovo ponašanje. Ona je pogrešila. No možda je nevolja baš u tome. Na izvestan način, uvek je ona grešila. S godinama je dopustila da joj vlastita obmana oboji čitav odnos s mužem. Pogrešila je? Svakako. No možda je Dejv to iskoristio. Griža savesti prečesto ju je navodila da se povinuje. Deci nije zamerala ni zbog čega. Ništa ne bi promenila, ali...

Zašto li se Dejv ne javlja?

Svih tih godina on je radio, tačno, zarađivao je za život, za hranu na stolu i sve ono čime muškarci pravdaju sve što rade – ali Dejv je voleo svoj posao. Uživao je u dugim radnim satima, putovanju i igranju golfa subotom pre podne, znajući da se vraća svojoj seksi, podatnoj ženi. Tako ju je doživljavao, čak i kad ona to nije želela. Ne treba je shvatiti pogrešno. Dejv je nikad nije maltretirao. Nikad nije bio pokvaren ni pritvoran, ali s druge strane, zašto bi i bio? Imao je savršenu ženu. Odustala je od lične karijere. Vodila je brigu o plaćanju računa, išla u nabavke, vozila naizmenično i tuđu decu, trudila se da u kući sve bude u redu. Brinula je o njegovoj majci, čak više nego što je on uspevao, pa posle svega toga, svih žrtava koje je podnela, kako može da se ovako ophodi prema njoj?

Ignorisao je njene pozive – a nekako ju je i uhodio.

Naravno, zaslužila je to, ali svejedno. Htela je da razgovara s njim, da mu ispriča svoju prošlost, ukaže na unutrašnje demone i da mu stavi do znanja da je žena koju se zavetovao da štiti sad u opasnosti, a on joj se čak ne javlja na očajničke pozive, već se ponaša kao nadureno dete.

Ponovo se mašila telefona. Već je unela Rejov broj da ga ne bi zaboravila. Pritisla je taster za pozivanje, ali pre nego što je i počelo da zvoni, primetila je tablu za starački dom *Smiraj dana*.

Megan, ne budi budala, opomenula se.

Prekinula je vezu, parkirala se i pošla unutra, još gnevna.

BARBIKA SE DRŽALA DVA AUTA IZA.

Nije se previše brinula da će je Megan Pirs primetiti – ova očigledno nije stručnjak za praćenje – no nikad se ne zna. Sama činjenica da je nekako umešana u sve ovo pokazuje kako ta naoko obična domaćica nije onakva kako izgleda. Naravno, isto bi se moglo reći i za Barbiku.

Dok je vozila, stalno je razmišljala o Kenovoj iznenadnoj prosidbi. Podrazumeva se da joj je to bilo slatko i medeno, ali ju je veoma uznemirilo. Oduvek je smatrala kako je Ken prevazišao iluzije kojima smo zasuti i da zahvaljujući njihovom odnosu bolje shvata stvarnost. No očigledno nije bilo tako. Čak ni on ne vidi dalje od šarene laže koja nam se nudi od prvog dana na ovoj planeti.

Sami nesrećni, jadni roditelji govore nam, na primer, kako ćemo dostići sreću živimo li i radimo isto što i oni. Barbika to nikad nije razumela. Kako se definiše ludilo? Kao uporno ponavljanje jednog te istog i očekivanje različitih rezultata. Iz generacije u generaciju, čitav svet kao da radi upravo to. Barbikin otac, recimo, mrzeo je da se svakog jutra vuče na posao u izlizanom odelu i s kravatom, da se kući vraća u šest, sav gnevan i poražen, pa traži klasičnu utehu u piću. Majka je bila nezadovoljna što je domaćica – primorana da igra ulogu poput svoje majke i babe – a šta je ipak iz tog životnog mrtvog ugla mama želela za svoju kćerku?

Da nađe čoveka i skrasi se, da ima decu – kao da su nezadovoljstvo i nesreća zaveštanje koje treba preneti dalje.

Kakva je to razorna logika?

Sad je Ken hteo da se oženi njome. Hteo je da imaju kuću i belu ogradu, naravno, decu, čak i mimo toga što je Barbika odavno prihvatila kako nema ni mrvu majčinskog instinkta. Pogledala je kroz vetrobran i zatresla glavom. Zar on ništa nije shvatio? Volela je ovaj život – brzinu, uzbuđenje, opasnost – i bila je sasvim ubeđena kako je to božji plan za nju. Bog je Barbiku stvorio ovakvom. Zašto bi to uradio da je želeo još jednu domaćicu ispranog mozga, što briše deci slince i kaku?

Pomoći će Kenu da uvidi kako su spojeni iz određenog razloga. Voli ga. On je njena sudbina. Znala je da joj je uloga da mu skine mrak s očiju. Razumeće on. Osetiće čak i olakšanje što neće morati prosto da radi ono što se očekuje.

Megan je dala desni migavac i skrenula s drumu. Barbika je išla za njom. Odbacila je razmišljanje o prosidbi i usredsredila se na ono što mora da uradi. Nije se radovala što će ubiti tu ženu. Da je poverovala Goldbergu, kao što nije, kako ta žena ne predstavlja nikakvu opasnost po nju i Kena, sve bi bilo u redu. Pustila bi je bez razmišljanja da se vrati u onu smešnu kuću, onom mužu i deci. No to sad nije moguće. Mora je se rešiti. U ovom poslu ne opstaješ ako se kolebaš.

Videla je kako se Megan parkira i ulazi u starački dom. Hmm. Parkirala se nešto dalje. Zatim je zavukla ruku pod sedište i izvukla nož.

I DALJE SAV ZBRKAN, REJ SE UPUTIO KUĆI.

Pre toga je Brum pozvao ekipu za istraživanje mesta zločina i odmah odjurio do ruševina u parku. Rej je ostao još pet minuta, naizgled nesposoban da se makne. Ništa mu nije bilo jasno. Pokušao je da se razabere, ali se zbunio još više.

Dok se spoticao po Bulevaru Denija Tomasa, pored Trampovog Tadž Mahala, toliko bljutavog da je gotovo prefinjen, osetio je da mu vibrira telefon. Potražio ga je nespretno po džepu. Vibracija je prestala i pojavila se ikonica s propuštenim pozivom. Proverio je taj broj. Kad je video da je poziv od „Megan Pirs”, srce mu je ubrzano zakucalo.

Kesi.

Treba li da je pozove? Nije bio siguran. Ona ga je zvala, što je svakako svojevrsan znak, ali je i prekinula vezu. Možda se veza sama prekinula. No da je tako, zar Kesi ne bi zvala ponovo kad dobije domet? U redu, čekaće da ga ponovo pozove. Zavrteo je glavom. Šta je to s njim? Najednom se ponaša kao ušeprtljani pubertetlija koji se trudi da odgonetne signale svoje prve ljubavi.

Zapitao se otkuda joj broj njegovog mobilnog. Nije važno. Bitno je jedino da je zvala. Ali zašto? Nije imao pojma. Držao je telefon u ruci pokušavajući telepatijom da ga natera da zvoni, pa je proverio je li baterija puna, ima li dometa. Jadno. Prekini s tim. Kesi će se možda javiti, možda neće.

Šta ako se ne javi?

Ima li on volje da se vrati... čemu? Piću i pomračenjima svesti?

Kad je skrenuo pred kućom – zaboga, pa on je odrastao čovek koji iznajmljuje suteran – ukopao se u mestu. Pred zgradom su stajala četvora policijska kola.

Au!

Sakrio se iza telefonske govornice. Jadno. Pomislio je da pobegne, ali šta bi time dobio? Osim toga, da su hteli da ga uhapse, Brum bi to uradio pre deset

minuta. Ponovo je pogledao kuću i video stanodavca Pakistanca Amira Baloha kako stoji prekrštenih ruku. Nesigurno je prišao, očekujući da ga policajci zgrabe. Nisu to učinili. Ulazili su u kuću i iznosili iz nje kutije.

Amir je vrteo glavom. „Kao u mojoj staroj zemlji.”

„Šta je bilo?”, pitao je Rej.

Jedan policajac je primetio da se Rej pojavio. Na kartici s imenom stajalo mu je Huard Dods. „Vi ste Rejmond Levin?”

„Jesam.”

„Ja sam policajac Dods.” Pružio mu je list papira. „Imamo nalog za pretres zgrade.”

„On živi u suterenu”, žalio se Amir.

„Pretres se odnosi na čitavu zgradu”, rekao je Dods.

Rej se nije trudio da čita nalog. „Mogu li da vam pomognem?”

„Ne.”

„Mogu da vam dam šifre za računar ako će vam to olakšati posao.”

Dods se nasmešio. „Lep pokušaj.”

„Molim?”

„Neke šifre su napravljene da unište ili izbrišu zapise.”

„Ne znam.”

„Samo biste da pomognete, hmm?”

„Pa”, rekao je Rej, „da.”

„Samo vi nas pustite da obavimo svoj posao.” Okrenuo se i pošao u kuću.

Rej je pogledao svog ubledelog stanodavca. „Žao mi je, Amire.”

„Imaš li pojma šta traže?”

„Duga je to priča.”

Pakistanac ga je pogledao u oči. „Hoću li upasti u neku nevolju?”

„Nećeš.”

„Siguran si?”

„Sasvim.”

„U Karačiju sam upao u nevolju. Držali su me u zatvoru šest meseci. Zato sam se i doselio ovamo.”

„Žao mi je, Amire.”

„Šta će naći?”

„Ništa”, rekao je Rej. To je i mislio. Vršljaće mu po fotografijama, ali ništa neće naći. Opet se setio one noći, one krvi. Taj prizor nije uspeo da uguši alkoholom – jedini prizor koji ga nije napuštao, pa čak nije ni bledeo.

To nije sasvim tačno. Ni Kesi nikad nije izbledela.

Rej se sad setio one čudne slike koju mu je Brum pokazao. Fotografije čoveka obrijane glave s bradicom. Ništa mu nije bilo jasno, ali imao je osećaj da se guši. Pluća su mu se stegla. Okrenuo se i pošao, ostavivši Amira samog pred kućom. Na tren je pomislio da će se rasplakati. Setio se kad je poslednji put

zaista plakao, onako kako je sad želeo da plače. Otkad je odrastao, to mu se dogodilo samo dvaput. Prvi put kad mu je umro otac. Drugi put pre sedamnaest godina, u onom parku.

Krenuo je duž bloka ka svom omiljenom pabu, ali nije ušao, čak nije ni pozeleo da uđe. Čudno. A hteo je – sad je shvatio da mu je to davnašnja želja – da se rastereti. Znao je da to zvuči tako sentimentalno, nalik nečemu što govore psihoterapeuti ili pripadnici pokreta nju ejdž, ali ispriča li nekom istinu o onoj noći, ako se i ne oseti slobodno, barem neće nastaviti ovim destruktivnim putem.

Možda je upravo zato i poslao Brumu onu fotografiju.

No sad je pitanje kome da ispriča. Dok je zurio u telefon, odgovor mu se sam nametnuo. Telefon nije ponovo zavibrirao, ali nema veze. Ona je učinila prvi korak. Sad bi trebalo on da reaguje.

Pritisnuo je dugme za pozivanje, video kako se pojavljuje ime Megan Pirs, pa digao telefon do uha.

TRIDESET PRVO POGLAVLJE

MEGAN JE IŠLA HODNIKOM PREMA AGNESINOJ SOBI kad joj je zazvonio telefon.

Uprava staračkog doma *Smiraj dana* davala je sve od sebe da tu instituciju predstavi drukčijom nego što zaista jeste. Spolja je trebalo da liči na pansion u viktorijanskom stilu, ali je pre izgledala kao montažni motel s aluminijumskom oplatom, lažnom paprati i rampama za invalidska kolica na tremovima. Unutra je bilo sočnozelenih tepiha i prejarkih reprodukcija Renoara i Monea, ali čak su i ta umetnička dela izgledala kao nabavljena na lošoj dvorišnoj ili galerijskoj rasprodaji.

Prošla je pored Misi Malek, koja je uvežbano napravila zabrinut izraz lica i rekla: „Trebalo bi da porazgovaramo.”

„Samo da se vidim s Agnes.”

„Svakako”, odgovorila je Malekova, gotovo se poklonivši.

Tek što je Megan skrenula u Agnesin hodnik, na ekranu joj se pojavio Rejov broj. Ukočila se ne znajući šta da radi, ali bilo joj je jasno da i nema izbora. Javila se.

„Halo?”

„Čujem da te sad zovu Megan”, rekao je on.

„To mi je pravo ime.”

„Primećujem da izgleda ništa među nama nije bilo pravo...”

„Oboje znamo da to nije tačno”, kazala je.

„Da.”

Tišina.

„Je li te našao Brum?”, upitala je.

„Jeste.”

„Izvini.”

„Ne, ispravno si uradila.”

„Šta si mu rekao?”

„Uglavnom isto što i tebi.”

„Je li ti poverovao?”

„Sumnjam. Policija mi pretražuje stan.”

„Je li ti dobro?”

„Dobro mi je.”

„Ako ti to išta znači”, rekla je Megan, „verujem ti.”

Opet ništa nije rekao.

„Reju?”

Progovorio je drugačijim glasom, mekšim i čudnog tona.

„Još si u Atlantik Sitiju?”

„Nisam.”

„Možeš li da se vratiš?”

„Zašto?”

Ponovo se ućutao.

„Reju?”

„Nisam ti rekao istinu”, kazao je.

Megan se stresla. „Ne razumem.”

„Vrati se.”

„Ne mogu. Mislim, svakako ne mogu odmah.”

„Čekaću te u Lusi. Nije važno koliko ti bude potrebno. Molim te dođi.”

„Ne znam.”

Ali on je već prekinuo vezu. Stajala je i zurila u telefon dok joj neki zvuk nije privukao pažnju. Ugledala je Agnes kako izlazi iz sobe, izgubljenog, praznog pogleda i sasvim umršene sede kose. Koža lica bila joj je bleđa i prozirna, s vidljivim plavetnilom vena.

Kad joj je prišla jedna bolničarka, Agnes je viknula: „Nemoj me povrediti!”, i otrgla se.

„Agnes, nikako te neću povrediti. Samo hoću...”

„Prekini!” Starica se sad skupila kao da očekuje da je bolničarka udari. Megan je žurno prišla i odgurnula bolničarku.

Zagledala se svekrvi u oči, spustila joj ruke na ramena i rekla: „U redu je, Agnes. Ja sam. Megan.”

Starica je zaškiljila. „Megan?”

„Da. U redu je.”

Agnes je nakrivila glavu ulevo. „Zašto si došla? Zašto nisi kod kuće s bebama?”

„Oni više nisu bebe. Sad su tinejdžeri. Došla sam zato što si me pozvala.”

„Ja te pozvala?” Preko Agnesinog lica preleteo je izraz straha. „Kada?”

„Nije važno. Sad je sve u redu. Ja sam ovde. Bezbedna si.”

Bolničarka ih je saosećajno posmatrala. Megan je zagrlila svekrvu i povela je u sobu. Iza njih se pojavila Misi Malek, ali joj je Megan mahnula da ode i zatvorila vrata. Potrajalo je, ali uspela je da umiri Agnes, pa kad je ova prestala da se tresu i jeca, kao što se i ranije događalo, videla je da joj je pogled opet bistar.

„Jesi li dobro?”, pitala ju je snaha.

Klimnula je glavom. „Megan?”

„Molim.”

„S kim si pričala telefonom?”

„Kad?”

„Maločas. Kad sam izašla iz sobe. Išla si hodnikom i pričala telefonom.”

Megan nije znala šta da joj kaže. „To je samo stari prijatelj.”

„Nisam nameravala da te ispitujem.”

„Ne, u redu je, samo...” Ućutala je boreći se sa suzama.

Agnes ju je zabrinuto posmatrala, pa je Megan osetila kako nešto u njoj popušta. „Moj čitav život je laž.”

Starica se slabašno nasmešila i potapšala je po ruci. „O, ne bih tako rekla.”

„Ne razumeš.”

„Voliš li mog Dejvija?”

„Volim.”

„Megan?”

„Molim.”

„Ja znam”, prošaputala je Agnes glasom od kojeg je u sobi zahladnelo.

„Šta znaš?”

„Prošle nedelje.”

„Šta je bilo prošle nedelje?”

„Sutradan pošto te je Dejvi doveo kod nas, pozvala sam koledž Emerson. Rekla si da tamo studiraš. No nešto se tu nije uklapalo. Zato sam ih pozvala. Nisu ni čuli za tebe.”

Megan nije znala šta da kaže.

„Nikom neću reći.” Sad je opet šaputala. „U redu je, stvarno. Ja sam slagala Rolanda za godine. Tri godine sam starija od njega, ali on to ne zna. Važno je da voliš mog Dejvija. Ja to znam. Dobra si za njega. Nisi kao one uobražene, bogate devojkice iz grada. Dušo, čuvaću ti tajnu. Samo tražim jedno.”

Niz Meganin obraz skotrljala se suza. „Šta?”

„Podari mi unuke. Bićeš divna majka.”

Agnes zna, razmišljala je. Sve ove godine, sve ovo vreme, znala je za tu laž. Porazilo ju je to saznanje.

„Megan?”

„Obećavam.”

„Ne, ne to.” Agnesine oči su zablistale. Pogledala je u vrata. „Hoće da me prebace na treći sprat, zar ne?”

„Hoće. Ali ako nećeš, ne moraš da pređeš.”

„Uzalud je.” Još tiše je govorila. „Pronaći će me. Čak i tamo. Pronaći će me i ubiti.”

„Ko?”

Agnes se obazrela levo-desno. Primakla se snahi i pogledala je u oči. „Onaj nevaljalac koji dolazi noću.”

Tad se Megan setila kamere u digitalnom satu. „Agnes?”

„Da?”

„Je li nevaljalac i noćas bio ovde?”

„Naravno. Zato sam te i zvala.”

Ponekad je njihov razgovor ličio na stalno menjanje kanala na nekakvom ljudskom televizoru. Megan je pokazala na sat. „Sećaš li se da sam juče bila ovde?”

Starica se nasmešila. „Kamera!”

„Tako je.”

„Znači možemo da ga vidimo? Da vidimo nevaljalca?”

„Pogledaćemo.”

Tajmer je bio podešen od devet uveče do šest ujutro, ali kamera nije sve vreme snimala – radila je preko detektora pokreta – tako da nisu morale da prođu svih devet sati. Megan je okrenula sat i videla da svetlašce bleska. To znači da na digitalnom hard-drajvu ima nečeg.

„Agnes, odmah se vraćam.”

Požurila je hodnikom do prijavnice, pozajmila laptop i vratila se u sobu. Starica je sedela na krevetu. Sat-kamera je radila preko USB ulaza, pa ju je ona donela do kreveta i uključila u laptop. Agnes se primakla. Pojavila se ikonica kamere i Megan je pomerila kursor do nje.

„Sad ćemo videti”, rekla je, „je li bio u našoj sobi.”

„Šta se to ovde događa?”

Megan i Agnes su pogledale ka vratima. Ušla je Misi Malek, podbočila se i isturila usne. Shvatila je šta se zbiva – dve žene na krevetu sa satom-kamerom uključenom u laptop – te razrogačila oči. „Šta je to?”

„Kamera za nadzor”, rekla je Megan.

„Molim?”

„Skrivena kamera. Ugrađena u digitalni sat.”

Malekova se zacrvenela u licu. „To ne možete unositi ovamo.”

„Već sam je unela.”

„Imamo pravila o privatnosti. Kad je Agnes došla, vaš muž, kao njen staratelj, potpisao je pristanak. Izričito je navedeno...”

„Ja ga nisam potpisala”, rekla je Megan.

„Zato što za to ne postoji pravna osnova.”

„Upravo tako. A ovo je Agnesina soba. Htela je da ima kameru u njoj, zar ne, Agnes?”

Starica je klimnula glavom. „Da, htela sam.”

„Ne razumem”, nastavila je Misi Malek. „Snimali ste nas?”

„Izgleda da jesam.”

„Shvatate li da je to narušavanje poverenja?”

Megan je slegnula ramenima. „Ako nemate šta da krijete...”

„Naravno da nemamo!”

„Odlično”, rekla je Megan. „Hoćete li da gledate s nama?”

Malekova je pogledala Agnes, pa ponovo Megan. „Ovo nije u redu.”

„Onda grešimo”, rekla je Megan.

Slika je bila zrnasta, ne toliko zbog slabe rezolucije kamere, već zbog toga što je snimano u mraku. Najpre se videlo kako Agnes ukočeno sedi u krevetu. Kamera je podešena za snimanje noću, pa je soba bila u jezivoj zelenoj izmaglici.

Iako je podešen širok ugao kako bi se obuhvatila čitava soba, mogao se videti Agnesin uplašen izraz lica. Zbog noćnog snimanja, oči su joj imale beličast sjaj.

Na ekranu se pojavila strelica za puštanje filma. Megan je pogledala Misi Malek, pa kako je ova izgledala pomirljivo, kliknula na ikonicu.

Snimak je počeo – i zaista rasvetlio tajnu, mada ne onako kako je Megan očekivala.

Nije sniman zvuk, što je možda i dobro. Na ekranu je Agnes sedela. Videlo se kako vrišti i plače. Očigledno je užasnuta. Podigla je jastuk da se zaštiti. Povukla se u ugao kreveta, pokušavajući da pobegne i privukla kolena uz grudi. Zurila je u napadača, štiteći desnom rukom lice.

Ali u sobi nije bilo nikoga.

Dok joj se srce stezalo, Megan je krišom pogledala Misi Malek – ova je i dalje imala pomirljiv izraz lica, ali ne zbog griže savesti ili straha. Znala je da nikoga nije bilo. Megan je pogledala svekrvu, koja je otvorenih usta posmatrala ekran. Najpre je izgledala zbunjeno, ali je Megan primetila da se kroz maglu javlja bistrina. Agnes je razumela šta se događa. Donekle je to prihvatila, ali ipak ne u potpunosti. Kao da nekog najednom ubeđujete kako je ono što je gore zapravo dole, a levo zapravo desno.

„Postao je nevidljiv”, rekla je.

Ali činilo se da ni sama ne veruje u to.

Posle naizgled čitavog sata – a zapravo možda dva minuta – na ekranu se pojavila bolničarka koja je smirivala Agnes. Megan je videla da u ruci drži čašu. U drugoj je imala pilule. Starica ih je progutala i zalila vodom iz čaše, kako je Megan pretpostavila. Zatim se zavalila na krevet. Bolničarka ju je brižno ušuškala, malo pričekala, pa na prstima izašla.

Minut kasnije, snimak se zaustavio.

Malekova nije rekla ni reči, što je lepo od nje. Agnes je zurila u ekran i čekala da se još nešto dogodi. Ekran je oživeo samo još jednom. Prema časovniku u uglu, to je bilo sat vremena kasnije. Megan i njena svekrva nagle su se prema laptopu da bolje vide, ali pojavila se samo bolničarka koja je obilazila Agnes.

Na ekranu, starica je mirno spavala.

I to je sve.

„Videla si ga, zar ne?”, upitala je Agnes pokazujući na ekran. „S nožem? Jednom je došao s kojotom i bočicom otrova.”

Malekova je tiho izašla iz sobe, ne rekavši ni reči.

„Megan?”, pozvala je Agnes slabašno.

„U redu je” , kazala je Megan, zapahnutu novim talasom užasa. Dođavola. Kako je bila glupa. Zar nije u dubini duše znala šta će pokazati nadzorna kamera? Zar je zaista poverovala kako noću dolazi čovek s nožem (da ne pominje povremeno pojavljivanje kojota i bočice s otrovom) i izbezumljuje staricu? Kad smo kod uobrazilje, Agnes je za nekog kao što je Megan – ženu koja gotovo čitavog života živi u laži – nešto najbliže pouzdanom najboljoj prijateljici. Danas je Megan otkrila koliko su zapravo bile bliske jer je svih ovih godina njena svekrva znala, ako ne istinu, bar nešto najbliže tome, i nije marila.

Agnes ju je poznavala bolje nego iko drugi i uprkos svemu volela ju je.

„Bolje da sad pođeš kući”, rekla je izgubljenim glasom. „Treba da se postaraš za bebu.”

Beba. U jedini. Ljudski televizor je prešao na drugi kanal ili bar u drugu vremensku zonu. Bilo kako bilo, Agnes je u pravu. Dosta je. Dosta je jurnjave za prošlošću. Dosta je života u laži. Njen svekar – pokojni Roland Pirs, koga je Agnes lagala za godine – često je govorio: „Mladost je tek dašak”. Istina, no takve su i tridesete, pa srednje doba i svaki drugi deo života. To je jedino zagarantovano u životu.

Kad je Agnes počela da se gubi? Kad će Megan početi?

Nije htela ni dana više da proživi u laži.

Poljubila je svekrvu u čelo, zadržavši usne i zažmurivši. „Mnogo te volim”, tiho je rekla. „Neću dozvoliti da ti se dogodi išta ružno. Obećavam.”

Izašla je i krenula hodnikom. Misi Malek ju je čekala s upitnim izrazom lica. Megan joj je klimnula glavom i rekla: „Razgovaraću s mužem, ali možemo da se pripremimo za premeštanje.”

„Biće joj tamo bolje. Sigurna sam.”

Megan je nastavila pretrpanim predvorjem, pa pored trpezarije. Ulazna vrata su se otvorila i ona se obradovala svežem vazduhu, posebno nakon one zagušljive vrućine unutra. Zažmurila je na sekund i duboko udahnula.

Na mobilnom još nije bilo poruke od Dejva. Bila je tužna, gnevna, iscrpljena i zbunjena. Rej ju je čekao kod Lusi. Nije želela da ide tamo. On je deo njene prošlosti, a otvaranje tih vrata vodi samo u neraspoloženje. Vreme je da krene dalje.

Setila se Rejovih reči: „*Nisam ti rekao istinu.*”

Može li to jednostavno da prenebregne? A i način na koji joj je to rekao, očaj u glasu... Može li zaista tome da okrene leđa? Zar mu ne duguje? Možda ju je upravo to dovelo nazad. Možda to nije prilika da ponovo proživi mladost, već prilika da nekome pomogne da nađe oslonac.

Stala je pred vrata kola. Kad se mašila za kvaku, nešto joj je privuklo pogled.

Brzo se okrenula i videla nož upravljen u sebe.

TRIDESET DRUGO POGLAVLJE

BRUM SE ONERASPOLOŽIO. „Više nisu ovde.”

Još jednom je otišao do ruševina stare peći sa Samantom Bajraktari i mladim tehničarem. Kauens je ovog puta odbio da pođe s njima, pa je Brum zaključio da nije uspeo kod Samante.

„Kažeš da si video na slici?”, upitala ga je Samanta.

„Magacinska kolica.”

„Magacinska kolica? Misliš, ona za prenošenje kutija?”

„Ili tela”, dodao je Brum. Spustio je šaku na staru opeku. Kad se malo izmakneš, ruševine železare su zaista sjajne. Setio se svog i Erininog medenog meseca u Italiji. Dve nedelje su proveli u Napulju, Rimu, Firenci i Veneciji. Naravno, umetnička dela su bila neverovatna, ali Erin i njega – dva policajca starog kova – najviše su opčinile ruševine. Prizivalo ih je nešto u ostacima mrtvih, tragovi što vode ka nečem nestalom. Oduševili su ih rimski Forum i Koloseum, ali najviše Pompeji, čitav grad koji je sahranio vulkan. Vezuv je pre dve hiljade godina eruptirao i pokrio grad i njegove stanovnike pepelom debljine šest metara. Hiljadu sedamsto godina Pompeji su tako stajali – poput nevidljivog mesta zločina skrivenog od pogleda – pre nego što su slučajno otkriveni, pa su im tajne mukotrпно i polako obelodanjivane. Brum se sećao kako je išao tim savršeno očuvanim ulicama držeći za ruku svoju prelepu mladu, a kako je bio potpuna budala, nije imao pojma da će mu to ostati jedini veliki trenutak u životu.

„Je li ti dobro?”, pitala ga je Bajraktarijeva.

Klimnuo je glavom. Znao je da je Pajn Barends pun ruševina iz osamnaestog i devetnaestog veka. To nisu bile turističke atrakcije, osim onih glavnih u Betstu i Etsionu. Većina ih je kao ova, teško se nalaze i potrebno je probiti se do njih. Sad su to samo trošni ostaci prošlog vremena, no nekad su u ovoj šumi Nju Džerzija to bila napredna naselja zahvaljujući fabrikama papira i stakla i železarama. S vremenom su prirodni izvori presahli, a za njima i mnoga naselja. No u nekim slučajevima jednostavno se ne zna šta se dogodilo. Ljudi su tu živeli i stvarali porodice, da bi odjednom, bar se tako činilo, iščezli. Moguće da čekaju da ih neko otkopa kao u Pompejima.

Bajraktarijeva je proučavala opeku peći sagrađene 1780. „Znači, misliš da si video magacinska kolica?”

„Da.”

Protrljala je opeku.

„Šta je?”

„Ovde je malo ogrebano. Moguće da ima i nešto rđe. Ne mogu pouzdano da kažem dok ne obavim analizu.”

„Misliš da su kolica bila naslonjena na opeku?”

„Moguće.”

Samanta je čučnula. Prešla je dlanom preko zemlje. „Koju teoriju imaš o tim kolicima?”

„Trenutno onu najočigledniju”, rekao je Brum.

„A to je?”

„Korišćena su za prenos nečega.”

„Na primer, leša?”

Klimnuo je glavom. „Pretpostavimo da jednom godišnje – na Mardi gra – ovde ubiješ nekoga ili, šta znam, onesposobiš čoveka. Onesvestiš ga, recimo. Pretpostavimo da hoćeš nekako da ga ukloniš.”

Klimnula je glavom. „Koristio bi magacinska kolica.”

„Tačno.

„U tom slučaju”, rekla je Samanta, „bilo bi nekakvih tragova. Udubljenja u zemlji. Ne znam kolika bi ona bila. Ona od pre mnogo godina odavno bi nestala, naravno, ali ako je i Karlton Flin pre nekoliko dana tako premešten, trebalo bi nešto još da se vidi.”

Pošla je prema kamenoj gromadi gde je pronašla krv. Brum je krenuo za njom. Bajraktarijeva se spustila na kolena i primakla lice na prst od zemlje, kao tragač u nekom starom vesternu. Puzila je sve brže.

„Šta je?”, pitao je Brum.

„Vidiš li ovo?”

Pokazala je na zemlju.

„Jedva.”

„To su udubljenja. Ima ih četiri i čine pravougaonik. Rekla bih da je oko šezdeset centimetara sa metar i dvadeset.”

„A šta on predstavlja?”

„Kad hoćeš da staviš leš na kolica, položiš ih na zemlju. Najteža su čim spustiš telo na njih.” Pogledala ga je. „Ukratko, ostavila bi ovakvo udubljenje.”

„Au.”

„Aha.”

„Bi li mogla, ne znam ni ja, da pratiš tragove?”

„Mislim da ne bih”, rekla je. „Zemlja je prilično tvrda, ali...” Ućutala je. Okrenula je glavu, pa je sad kao pas tragač pošla nazad uz stazu. Zaustavila se i sagla.

„Tuda su prošla?”, pitao je Brum.

„Nisam sasvim sigurna, ali pogledaj kako je ovaj žbun slomljen.”

Brum joj je prišao. Čučnuo je. Zaista je izgledalo kao da je nešto teško, možda kolica opterećena lešom, prošlo tuda. Pokušao je da sledi trag, ali nije ga bilo. „Kuda li je pošao?”

„Možda i nije daleko. Možda da zakopa telo.”

Brum je zavrteo glavom. „Prošlih nekoliko nedelja bilo je prehladno.”

„I ovde ima slomljenih grana. Hajde da ih pratimo.”

Tako su i učinili. Zašli su dublje u šumu, udaljili se od staze. Krenuli su nizbrdo. U tom delu po kojem niko ne bi imao razloga da se kreće naišli su na još slomljenih grana, još znakova da je nešto veliko, doduše ne baš kao buldožer, brzo prošlo tuda.

Sunce je zalazilo, a veče bivalo sve hladnije. Brum je zakopčao vetrovku i nastavio.

Žbunje je postajalo gušće, pa se sve jasnije videlo da je neko tuda prošao. Brum je znao da treba da uspori, da pazi da ne poremeti moguće mesto zločina, ali noge su mu se same kretale. Sad je on išao napred. Puis mu se ubrzao. Dlačice na vratu su mu se nakostrešile.

Znao je. Jednostavno je znao.

„Brume, uspori.”

Nije to učinio. Čak je išao brže odgurujući granje, gotovo se spotičući o debelo korenje. Konačno, nepun minut otkad su krenuli nizbrdo, izašao je na čistinu i ukopao se u mestu.

Samanta Bajraktari ga je pristigla. „Brume?”

On je zurio u srušeni zid pred sobom. Nije bio viši od metra, gotovo pokriven lozom. Tako to uvek biva. Priroda navali na sve što čovek napusti i preuzme ono što joj s pravom pripada.

„Šta je to?”, upitala je Bajraktarijeva.

Brum je progutao knedlu. „Bunar.”

Žurno je prišao i pogledao u rupu. Crnilo.

„Imaš li baterijsku lampu?”

Po odjeku koji je čuo, shvatio je da je rupa duboka. U stomaku je osetio čvor.

„Evo ti”, rekla je Samanta.

Brum je uzeo bateriju i upalio je. Kad je uperio svetlo pravo u rupu – kad je prvi snop stigao do dna – srce mu je načas stalo od prizora koji je spazio. Moguće da je ispustio neki zvuk, nekakvo jecanje, ali nije bio siguran. Samanta je prišla, pogledala dole i graknula.

SA POSLEDNJE BARSKE STOLICE, Ken je posmatrao šankerku.

Zvala se Lorejn i dobro je obavljala svoj posao. Mnogo se smejala. Dodirivala je muškarcima mišice. Smešila se, a ako je to bila samo gluma, ako je u sebi prezirala ono što radi, to se nije videlo. Druge devojke su se zaista trudile. Smeškale su se, ali ničim više do usnama. Često, čak prečesto, lica su im imala prazan izraz, a oči bile pune mržnje.

Stalni gosti su stariju šankerku zvali po imenu. Stalni gosti u striptiz klubu – Ken nije mogao da zamisli ništa jadnije. No ipak je razumeo. Svi smo mi isti.

Svi osećamo privlačnu silu. Seks naravno ima jednu od najjačih. On se ne može porediti s vladanjem sobom, ali većina ovih muškaraca to i ne zna. Oni to ne dožive i stoga nisu svesni onoga što čoveku može razdrti dušu.

No Ken je naučio da je tajna borbe protiv nečeg što ovako privlači samo saznanje da to ne možemo zaustaviti. Sebe je smatrao disciplinovanim čovekom, ali uistinu ljudska bića nisu stvorena za samoodricanje. Zato na duži rok dijete retko uspevaju. A i apstinencija.

Jedini način da se ta sila pobedi jeste da se prihvati njeno postojanje i da se ona kanališe. Pogledao je Lorejn. Na kraju će ona poći kući. On će je pratiti i kad ne bude nikog... kanalisaće je.

Vrteo se na stolici, naslonjen na šank. Ove devojke su ružne. Gotovo se vidi kako im bolesti naviru na sve pore. Naravno, nijedna od njih nije mogla da se poredi s Barbikom. Setio se one kuće na kraju ulice, pomislio je na decu, na roštilj u dvorištu i kako uči klinca da hvata loptu za bejzbol ili kako širi ćebe pred vatromet Četvrtog jula. Znao je da je Barbika ozbiljno uzdržana. Predobro je razumeo njen pesimizam, ali svejedno postojala je privlačnost. Ako taj porodični život vodi u nezadovoljstvo, razmišljao je, zašto nas uporno privlači? Došao je do zaključka da se nije san izmetnuo, već oni koji sanjaju. Barbika je često tvrdila da su oni drugačiji i stoga nisu predodređeni za takav život. Ali zapravo je samo delimično bila u pravu. Da, drugačiji su, ali to im daje mogućnost da ostvare takav život. Oni neće ući u porodični svet kao beslovesni trutovi.

Život za kojim ljudi čeznu nije sam po sebi loš ili bezvredan – nevolja je u tome što je za većinu nedostižan.

„Čime mogu da te poslužim, lepi?”

Okrenuo se. Lorejn je stajala naspram njega. Preko ramena je držala krpu. Nosila je viseće minduše, a kosa joj je bila kruta i ofarbana u boju žita. Usne su joj izgledale kao da s njihovog ugla obično visi cigareta. Na sebi je imala belu bluzu, namerno nisko raskopčanu.

„O, mislim da mi je dovoljno”, rekao je Ken.

Uputila mu je isti onaj bleđi osmeh kojim se smešila redovnim gostima. „Sediš za šankom, lepi, treba nešto da popiješ. Hoćeš bar koka-kolu?”

„Hoću, odlično.”

Ne skidajući pogled s njega, ubacila je led u čašu, podigla pištolj aparata za bezalkoholna pića i pritisla dugme. „Otkud onda ovde, lepi?”

„Otkud i svi ostali.”

„Stvarno?”

Pružila mu je koka-kolu. Otpio je gutljaj.

„Naravno. Zar izgledam kao da ne pripadam ovde?”

„Izgledaš kao moj bivši – prezgodno za sopstveno dobro.” Lorejn se nagla kao da će mu otkriti tajnu. „I znaš šta? Momci koji izgledaju kao da ne pripadaju ovde”, rekla je, „naše su najbolje mušterije.”

Začas je spustio pogled na njen dekolte, a kad ga je ponovo digao, ona je gledala pravo u njega. Nije mu se dopalo ono što joj vidi u očima, kao da je ova stara šankerka nekak u stanju da ga pročita. Zamislio ju je vezanu i u bolovima, pa ga je obuzelo poznato osećanje. Izdržao je njen pogled i nešto smislio.

„Valjda ste u pravu”, rekao je.

„Kako to?”

„Što se tiče toga gde pripadam. Došao sam ovamo verovatno da razmislim. Možda i da žalim.”

Lorejn je izustila: „Je l’?”

„Ovamo je dolazio moj prijatelj. Verovatno ste čitali o njemu u novinama. Zove se Karlton Flin.”

Blesak u njenim očima rekao mu je da zna. Gle, gle, zna. Da, sad je na njega došao red da je pogleda kao da je u stanju da pročita svaku njenu misao.

Znala je nešto dragoceno.

TRIDESET TREĆE POGLAVLJE

MEGAN JE VIDELA NOŽ kojim neko zamahuje na nju. Nikad se nije bavila borilačkim veštinama, a i da jeste, verovatno joj ništa ne bi vredelo. Nije imala vremena ni da se izmakne ni da blokira udarac ili već šta je potrebno u takvoj situaciji.

Kažu da se u trenucima kad se na nas sruče nasilje i pošast, vreme uspori. To nije tačno. U tom kratkom trenu dok se vrh noža primicao udubljenju u njenom vratu, Megan je od razvijenog ljudskog bića postala nešto sasvim drugo. Mozak joj je odjednom radio samo na osnovnom nivou. Čak i mrav, ako zgazite blizu njega, nekako zna da beži na drugu stranu. I mi se, u suštini, svodimo na preživljavanje.

Tako je i sad bilo. Prevagnuo je primitivni deo Meganinog bića, onaj koji je postojao mnogo pre sazajne misli. Nije ni razmišljala ni planirala šta će učiniti. Svesnih misli, bar u početku, nije imala, ali određeni odbrambeni mehanizmi već se nalaze u našem nervnom sistemu.

Digla je ruku pod bradu da joj nož ne prodre u grlo i okonča život.

Oštrica joj je duboko zasekla podlakticu, lako prošla kroz meso i udarila u kost.

Vrisnula je.

Opet negde u dubokim naborima mozga, čula je grebanje metala o kost, ali to joj ništa nije značilo. Bar ne sada.

Sve se svelo na preživljavanje.

U odnosu na najprimitivnije instinkte, sve ostalo, pa i razum, zauzelo je drugorazredno mesto. Doslovno se borila za život i zato je sračunala nešto što je pokrilo sve ostalo: ako napadač izvuče nož, ona će završiti mrtva.

Sad se sasvim usredsredila na taj nož, ali negde u uglu svesti spazila je plavu kosu i shvatila da je napadač ista ona devojka koja je ubila Harija Satona. Nije se trudila da shvati otkud to – ako preživi, to će kasnije doći – ali ju je preplavio nalet besa pomešan sa strahom i panikom.

Ne dozvoli joj da ponovo upotrebi nož.

Ne, vreme se još nije usporilo. Otkad je Megan primetila nož usremljen na sebe, prošao je sekund ili dva. I dalje se vodeći samo instinktom, s nožem zarivenim duboko u mišićno tkivo, uradila je nešto nezamislivo u normalnim okolnostima. Slobodnom rukom je pokrila nož, stavila dlan na podlakticu i zadržala sečivo oštro kao žilet u vlastitom mesu.

Nije razmišljala o tome kako se zapravo trudi da *zadrži* nož u ruci. Samo je znala da šta god bilo, kakav god pakao ili gnevna sila se na nju spustili, neće dozvoliti da ta devojka uzme nož.

Kad je plavuša pokušala da izvuče oštricu i nožem prešla preko Meganine kosti, od prodornog bola samo što joj nisu klecnula kolena.

Samo što nisu.

Tako je s bolom. Želite da on prestane, ali ako vam je život mio – a kome nije? – onda želja da ga sačuvate prevazilazi mrežu koja upravlja ponašanjem. Moguće daje to nešto hemijski, kao adrenalin. Možda je nešto apstraktnije, kao volja.

No Megan trenutno nije marila za bol.

Važni su joj bili samo preživljavanje i gnev. Preživljavanje, što je očigledno, ali je i pobesnela zbog svega, zbog ove ubice koja je nautila sirotom Hariju, zbog Dejva, što ju je napustio, zbog Reja, što je od svega odustao. Bila je besna na božanstvo koje je rešilo da stare ljude kao što je Agnes nagradi pred kraj života mučenjem i poniženjem gubitka pameti. Besnela je na sebe što nije cenila ono što ima, što je morala da džara po prošlosti, što nije shvatila kako je izvesna doza nezadovoljstva deo ljudskog postojanja – a najviše je poludela što ova glupa plava gadura hoće da je ubije.

E pa nek se nosi.

Megan je isпустиła strašan, iskonski, prodoran krik. Oštrice noža i dalje zarivene u meso podlaktice, snažno se iskrenula u pojasu. Plavuša je pogrešila što je nastavila da je steže, pa ju je Meganin nagli pokret izbacio iz ravnoteže. Samo malo.

No dovoljno da se zatetura unapred.

Megan je zamahnula laktom. Uperenom koskom udarila je plavušu pravo u vrh nosa i nabila ga ka čelu. Začulo se krckanje. Krv je pocurila plavuši niz lice.

No to nije bio kraj.

Plavuša, sad i sama u bolovima, prikupila je snagu. Povratila je ravnotežu i svom silinom povukla nož. Oštrica je zagrebala po kosti kao da je delje. Megan se trudila da zadrži nož, ali je plavuša sad bila u prednosti. Nož je iskliznuo, odskočio iz mišića uz prigušen a ipak čujan zvuk.

Iz rane je šiknula krv nalik penušavom gejziru.

Megan je oduvek bila gadljiva. Kad je imala osam godina, jedan od „očuha” hteo je da gleda najnoviji nastavak filma *Petak trinaesti*, a kako nije imao kome da je poveri, odvuкао je nju u bioskop. Taj doživljaj je bio stravičan. Otada – čak i sad – ne može da odgleda nijedan nasilan film koji se ne preporučuje mlađima od sedamnaest godina. Sad to uopšte nije bilo važno. Prizor krvi – sopstvene i plavušine – nije je naveo da ustukne. Zapravo, gotovo mu se obradovala.

Na tren više nije osećala bol u ruci – a onda se on vratio u moćnom naletu, kao da je nervni završetak bio presavijen poput baštenskog creva, pa naglo pušten.

Bol ju je zaslepio besom belog usijanja.

Iskezivši se kao životinja, plavuša je podigla nož i nasrnula ponovo.

Opet instinktivno, Megan je čuvala vitalne organe. Grlo, srce, najmekše tkivo. Spustila je bradu i sprečila pristup grlu i grudima. Okrenula je rame prema udarcu. Špic oštrice pogodio joj je vrh ramene kosti.

Ponovo je kriknula.

Bol je bio sve jači, ali nož jedva da je probio kožu.

Megan je šutnula plavušu u savijeno koleno i pogurala ga na pogrešnu stranu. Noga se spustila i zateturala. Plavuša je pala, pa odmah počela da se batrga i pridiže.

Načas je Megan pomislila da beži, ali se predomislila. Plavuša neće ostati na zemlji. Zapravo, skoro se već uspravila. Bila je mlađa i verovatno jača i brža, ali bez obzira na sve – na to kako će se ovo završiti – Megan neće ni za šta na svetu dozvoliti da umre s nožem zarivenim u leđa dok beži.

Ni za šta na svetu.

Bacila se na napadačicu sa samo jednom mišlju u glavi:

DOĐI DO NOŽA.

Obe žene su pale. Megan je pokušavala da dohvati nož. Obema rukama je uhvatila plavušu za zglob ruke. Sad je krvi bilo svugde, pa su obe bile prekrivene grimiznom bojom. Nekim udaljenim kutkom mozga, Megan je shvatila da mora da dela brže. Gubila je mnogo krvi. Ako ovako nastavi, prosto će iskrvariti.

Pritisla je plavušin zglob, ali ova nije pustila nož. Megan je pomerila prste i zarila joj nokte u tanku kožu nad zglobom. Plavuša je vrisnula, ali nije popustila stisak. Megan je sad zarila nokte dublje. Pokušala je da njima zguli kožu ispod palca gde se proverava puls. Zar nije tu arterija?

Plavuša je opet kriknula, spustila glavu, pa zarila zube u Meganinu ranjenu ruku.

Megan je zaurlala od bola.

Plavuša je grizla meso, gotovo sastavljajući zube. Ugriz je doveo do novog krvarenja – plavušini bisernobeli zubi bili su krvavi. Megan je zarila nokte još dublje u zglob.

Nož je pao na pločnik.

A tada je Megan pogrešila.

Toliko se usredsredila na to da dode do noža, da ga podigne i njime bode plavušu dok od nje ništa ne ostane, da je zaboravila na ostalo oružje iz arsenala ljudskih bića.

Kako bi dograbila nož, morala je da pusti plavušin zglob. Shvativši tačno kako Megan vidi jedino nož, plavuša je reagovala. Prvo je zubima otkinula komad mesa i pljunula ga na zemlju.

Na novi nalet bola Megan zakoluta očima.

Dok se ona pružala prema nožu, plavuša je prebacila težište. Megan je izgubila ravnotežu. Pala je naglavačke udesno, ne uspevši da ispruži ruke i ublaži pad.

Glavom je postrance tresnula o branik svojih kola.

U glavi su joj blesnule zvezde.

DOĐI DO NOŽA.

Plavuša je zabauljala ka njoj i odozgo je šutnula u glavu. Od direktnog udarca Megan je ponovo udarila glavom o branik. Sad je osetila kako je svest napušta. Na tren zaista nije znala gde je ni šta se dešava. Čak nije znala ni za plavušu niti je osetila novi šut. Držala ju je samo jedna misao.

DOĐI DO NOŽA.

Plavuša se uspravila i šutnula Megan u rebra. Ova se presamitila, zbunjena i ošamućena. Obrazom je dotakla pločnik. Sklopila je oči. Ruke su joj ležale sa strane kao da je ispuštena s velike visine.

Više joj ništa nije preostalo.

Zrak svetla je prešao preko nje, možda od baterijske lampe, možda od farova. Šta god da je, bilo je dovoljno da zadrži plavušu. I dalje sklopljenih očiju, Megan je rukom prešla po pločniku.

Znala je gde se nalazi nož.

Plavuša je kriknula i skočila da je dokrajči.

No Megan je sad držala nož. Okrenula se na leđa i oslonila dršku na grudnu kost, isturivši oštricu uvis.

Plavuša je sletela na oštricu.

Nož joj se zario duboko u stomak. Megan ga nije pustila. Gurnula ga je sekući stomak sve dok nije udario u grudni koš. Osetila je lepljivu toplinu nečeg što se prosulo iz rane.

Plavuša je razjapila usta u nemom vrisku. Iskolačila je oči i uperila ih u Megan. Tad se među njima dogodilo nešto – nešto duboko, prodorno i sebično što nema racionalnog objašnjenja. Megan će o tom pogledu još dugo razmišljati. Ponavljaće ga u glavi i pitati se šta je to videla, ali neće moći da pretoči u reči.

Plavuša je još više razrogačila oči, a Megan je videla kako se u njima nešto zamagljuje i znala je da plavuše više nema.

Dok je padala naznak na pločnik, začula je korake. Skoro je udarila glavom kad je osetila kako je nečije ruke hvataju, kako je nežno drže i zatim lagano smeštaju na tlo.

Podigla je pogled i spazila njegov strah.

„Megan? Gospode bože, Megan?”

Gotovo se nasmešila Dejvovom lepom licu. Htela je da ga uteši, da mu kaže da ga voli, da će joj biti dobro – čak i njen osnovni instinkt, kasnije će se setiti, bio je da voli i uteši tog čoveka – ali nije izustila ni reči.

Prevrnula je očima. Dejv je nestao i ostao je samo mrak.

TRIDESET ČETVRTO POGLAVLJE

BRUM JE DRHTAO OD HLADNOĆE.

Sad su uz bunar stajala još šestorica policajaca. Jedan mu je ponudio ćebe, ali se on namrštio i oterao ga.

U bunaru je bilo leševa.

Mnogo leševa. Nabacanih jedan preko drugog.

Najpre je izvučen leš Karltona Flina.

Bio je najsvežiji i stoga najužasniji. Počeo je da se raspada, pa je zaudarao. Sitne životinje – verovatno pacovi i veverice – izgrizle su mrtvo meso. Jedan policajac je odvratio pogled. Brum nije.

Lekar sudske medicine pokušaće da utvrdi vreme i uzrok smrti, ali uprkos onome što gledate na televiziji, ni jedno ni drugo ne može se proceniti sa sigurnošću. Uz nisku temperaturu i glodare koji se goste vitalnim organima, stvara se mnogo prostora za zabunu.

Doduše, Brumu nisu trebali naučni dokazi da bi saznao vreme smrti. Bio je ubeđen kako je Karlton Flin stradao na Mardi gra.

Kad je telo izvučeno pomoću čekrka i užeta, svi su iz poštovanja zastali na nekoliko trenutaka.

„Ostali su jedva nešto više od kostura”, rekla je Samanta Bajraktari.

To nije iznenadilo Bruma. Posle svih ovih godina, posle svih obrta i preokreta, novih saznanja, viđanja i šuškanja, sve se svelo na ovo. Neko je poubijao te ljude i ubacio ih u ovaj bunar. Naveo ih da dođu na ovo zabito mesto, ubio, pa ih pomoću magacinskih kolica odvuкао do bunara pedeset metara od utabane staze.

Više nikakve sumnje nije bilo. Ovo je delo serijskog ubice.

„Koliko ima tela?”, upitao je Brum.

„Teško je još reći. Najmanje deset, moguće dvadeset.”

Muškarci iz slučaja *Mardi gra* nisu pobegli, uzeli novi identitet i otputovali na neko udaljeno ostrvo. Brum je vrteo glavom. Trebalo je to da zna. Oduvek je verovao da je Džona Kenedija ubio usamljeni snajperista. Rugao se neidentifikovanim letećim objektima, onima koji su videli Elvisa, lažnim sletanjima na Mesec, uglavnom svim glupim teorijama zavere. Čak i kao policajac, uvek je podozrevao da se zaista dogodilo ono očigledno: sumnjao je na supruga, dečka, člana porodice, jer gotovo svuda važi da je najkraće rastojanje između dve tačke prava linija.

Stjuart Grin će verovatno biti pri dnu gomile.

„Trebalo da javimo federalcima”, rekla je Samanta.

„Znam.”

„Hoćeš da ja to uradim?”

„Već sam im javio.”

Pomislio je na Saru Grin kako sedi sve ove godine u onoj kući, nesposobna i da se pokrene i da tuguje, a izgleda da je sve to vreme njen muž mrtav na dnu bunara. Brum se previše upleo. To mu je zamaglilo vid. Želeo je da spase Grinove. Ubedio je sebe da za to ima nade, da će uprkos svim izgledima pronaći Stjuarta Grina živog i zdravog i vratiti im ga.

Glupost.

Naravno, preostaje još mnogo pitanja. Zašto telo Rosa Gantera nije bačeno u bunar? Brumu se nije dopadala nijedna od postojećih pretpostavki. Leševi iz bunara nisu pružali odgovor na pitanje ko je i zbog čega ubio Harija Satona, ali možda je zaista reč o čistoj vremenskoj podudarnosti. A to što je Lorejn videla Stjuarta Grina živog, vrlo je moguće da je pogrešila. Čak je i sama priznala da sumnja. Verovatno je to neko ko liči na Stjuarta. Kad pogleda sliku obrijane glave, bradicu i postarivanje od sedamnaest godina, čak i Brum teško može sa sigurnošću da kaže kako je ona zasnovana na Grinu.

Osim, naravno, ako je Lorejn bila u pravu. Ako Stjuart Grin nije prva žrtva, već počinilac zločina...

Brum ipak nije mislio tako.

Izvađen je još jedan kostur.

„Detektiv Brum?”

Okrenuo se.

„Ja sam specijalni agent Gaj Anđuoni. Hvala vam što ste nas pozvali.”

Rukovali su se. Brum je bio prestar za igranje teritorijalnih igrica. Hteo je samo da uhvate tog ludog skota.

„Ima li tragova ko je sve dole?”

„Moja že...”, umalo nije rekao žena, „moja partnerka Erin Anderson još pravi spisak muškaraca koji su nestali na Mardi gra ili oko tog praznika. Daćemo vam te podatke da ih uporedite sa žrtvama iz bunara.”

„To bi nam koristilo.”

Zajedno su gledali kako se uže spušta preko čekrka.

„Čujem da možda imate osumnjičenog”, kazao je Anđuoni. „Izvesnog Reja Levina.”

„On je moguće sumnjivo lice, ali još nemamo mnogo dokaza. Već se sprovodi pretres njegovog stana.”

„Odlično. Možda biste mogli da koordinirate rad kad naši ljudi preuzmu slučaj?”

Brum je klimnuo glavom i okrenuo se. Vreme je da ode iz šume. Trenutno ovde više ništa nije mogao da uradi. U ovom poslu će proći sati, možda i dani. On će u međuvremenu videti šta su njegovi ljudi otkrili u Levinovom suterenu ako tamo išta ima da se otkrije. Setio se Sare Grin i upitao treba li da sačeka dok

se ne utvrdi da je Stjuart zaista u bunaru, ali je shvatio da će svi mediji javljati o ovome. Nije želeo da Sara čuje za to od nekog nametljivog novinara.

„Naći ćemo se u Levinovom stanu”, rekao je.

„Hvala vam na tome. Hoću da ostanete na slučaju, detektive. Potreban nam je neko odavde radi koordinacije.”

„Stojim vam na raspolaganju.”

Rukovali su se, pa je Brum pošao stazom prema autu služeći se baterijskom lampom. Zabrujao mu je mobilni telefon. Video je da ga zove Megan Pirs.

„Halo?”

Međutim, nije bila ona. Istražiteljka krvnih delikata iz okruga Eseks javila mu je kako je neko upravo pokušao da ubije Megan Pirs.

ERIN JE BILO POTREBNO NEKO VREME da pronade broj kućnog telefona Stejsi Peris, egzotične plesačice oko koje su se borili Ros Ganter i Riki Manjon i zbog koje je Ganter stradao. Stejsi Peris je promenila ime u Džejmi Hemsli. Bila je neudata i držala butik u elegantnom kraju u Alfareti u Džordžiji, na pola sata od Atlante.

Erin se nije dugo dvoumila da li da je zove. Bez obzira na to što je bilo kasno, uzela je telefon i pozvala broj.

Javila se žena s blago otegnutim južnjačkim govorom. „Halo?”

„Džejmi Hemsli?”

„Da, izvolite.”

„Ovde detektiv Erin Anderson iz policije Atlantik Sitija. Treba da vam postavim nekoliko pitanja.”

Usledi tišina.

„Gospođice Hemsli?”

„Ne znam kako ja mogu da vam pomognem.”

„Žao mi je što vas zovem ovako iznenada, ali potrebna mi je vaša pomoć.”

„Ništa ja ne znam.”

„E pa, Džejmi, ili bolje da vas zovem Stejsi, ja nešto znam”, rekla je Erin. „Kao što znam vaše pravo ime.”

„Gospode bože.” Više nije govorila južnjački otegnuto. „Molim vas, preklinjem vas, ostavite me na miru.”

„Nije mi namera da vam naudim.”

„Prošlo je skoro dvadeset godina.”

„Razumem, ali imamo nov trag u vezi s ubistvom gospodina Gantera.”

„O čemu to pričate? Riki je ubio Rosa.”

„Smatramo da nije. Mislimo da je to učinio neko drugi.”

„Znači, Riki će biti pušten na slobodu?” Zagrnula se. „O bože.”

„Gospođice Hemsli...”

„Ne znam ništa. Toj dvojici psihopata bila sam vreća za udaranje. Mislila sam... mislila sam da mi je bog učinio uslugu. Znate – dve muve jednim udarcem. Obojicu mi je uklonio iz života i pružio priliku da krenem iz početka.”

„Ko vam je pružio priliku?”

„Kako to mislite? Šta ja znam – bog, sudbina, anđeo čuvar. Njih dvojica su se borila oko toga ko će me na kraju ubiti, a onda su odjednom obojica nestala.”

„I vi ste se spasli”, rekla je Erin više za sebe.

„Tako je. Preselila sam se, promenila ime, imam butik. Nije nešto naročito, ali moj je. Shvatate li šta hoću da kažem?”

„Shvatam.”

„A sad će Riki da izađe? Molim vas, samo da ne sazna gde sam.

Erin je promislila o onome što je čula. Ova situacija podseća na profil koji se javlja u vezi s nestalim muškarcima – to jest, većina tih ljudi nisu bili baš uzorni građani. Nekoliko njihovih žena ili devojaka jednako su otvoreno molile Erin da im ne nađe nestale partnere.

„Neće vas naći, ali moram da vas pitam imate li predstave ko je mogao to da uradi?”

„Mislite da ubije Rosa?”

„Da.”

„Niko sem Rikija.”

Erinin mobilni telefon je zazvonio. Brum je zvao. Zahvalila je Džejni Hemsli i rekla joj da će je zvati ako joj još nešto bude potrebno. Obećala je i da će joj javiti ako Rikija Manjona puste iz zatvora.

Pošto su završile razgovor, uzela je mobilni. „Halo?”

„Mrtvi su, Erin”, rekao je Brum čudno mirnim glasom. „Svi su mrtvi.”

Osetila je ledenu grudvu u grudima. „O čemu to pričaš?”

Ispričao joj je o magacinskim kolicima na fotografiji, ponovnom odlasku do ruševina, leševima u bunaru. Erin je ćutala.

Kad je završio, rekla je: „Znači to je to? Gotovo je?”

„Za nas jeste. Federalci će naći ubicu. No neki delovi mi se još ne uklapaju.”

„Ni u jednom slučaju se sve ne poklapa, Brume. Znaš to.”

„Da, tačno, ali evo šta još imam. Upravo me je zvala istražiteljka iz okruga Eseks. Mlada plavuša čiji opis odgovara opisu devojke iz kancelarije Harija Satona napala je večeras Megan Pirs.”

„Je li u redu?”

„Megan? Ranjena je, ali će preživeti. Ali ubila je napadačicu. Ubola ju je u stomak.”

„Opa.”

„Aha.”

„Sigurno je samoodbrana?”

„Tako mi kaže istražiteljka.”

„Jesu li identifikovali plavušu?”

„Još nisu.”

„Kako misliš da se to uklapa?”

„Ne znam. Možda i nije povezano.”

Erin je mislila drugačije. A znala je da to misli i Brum. „Šta hoćeš da uradim?”, pitala je.

„Ne možemo mnogo da uradimo u vezi s Megan Pirs. Kad tamošnja policija identifikuje plavušu koja ju je napala, moći ćemo odatle da krenemo.”

„Dogovoreno.”

„Trebalo bi još da vidimo kako je sa svim ovim tačno povezano ubistvo Rosa Gantera.”

„Upravo sam razgovarala sa Stejsi Peris.”

„I?”

Erin mu je prepričala razgovor.

„To nam baš i ne pomaže”, rekao je Brum.

„Sem što se uklapa u širi obrazac.”

„Obrazac nasilnih muškaraca.”

„Tako je.”

„Ispitaj podrobno ugao nasilnih momaka ili muževa, tako nešto. Mardi gra ima neke veze s tim. Taj dan sve pokreće. Zato istraži malo šire, proveri da nismo prevideli još neki slučaj koji se dogodio na Mardi gra.”

„U redu.”

„Što je najvažnije, federalci su upravo sad kod ruševina i vade tela, pa će im trebati tvoja pomoć oko identifikacije.”

Erin je tako nešto i očekivala. „Nema problema, obradiću podatke i dati im imena. Šta je s tobom?”

„Svratiću do stana Reja Levina, ali moram i da razgovaram sa Sarom pre nego što joj se obrate mediji.”

„To će biti gadno”, rekla je Erin.

„Možda i neće. Možda će joj laknuti.”

„Jesi li uveren u to?”

„Nisam.”

Nastala je tišina.

Erin ga je dobro poznavala. Prebacila je telefon u drugu ruku i rekla: „Je li tebi dobro, Brume?”

„Jeste.”

Lažov. „Hoćeš da svratiš kad to obaviš?”

„Ne, ne bih”, rekao je, a zatim: „Erin?”

„Molim.”

„Sećaš li se našeg medenog meseca u Italiji?”

Bilo je to neobično pitanje, sasvim neočekivano, ali se Erin, čak usred sve priče o smrti, zbog nečeg nasmešila.

„Naravno.”

„Hvala ti.”

„Zašto?”

No on je već prekinuo vezu.

TRIDESET PETO POGLAVLJE

S LONICA LUSI JE BILA ZATVORENA. Rej je pričekao da ode i poslednji čuvar. *Venturina staklena bašta*, prilično posećen restoran i bar, nalazila se tačno naspram Lusi, pa je s te strane bilo posebno teško ući. Zato je Rej obišao okolo i došao do njihovog starog mesta kod prodavnice suvenira, pa se popeo na nju.

Pre mnogo godina, kad je Kesi ukrala ključ jednom bivšem momku, narezala je i njemu jedan. Čuvao ga je sve to vreme. Unapred je znao da je brava promenjena, ali ga to nije mnogo brinulo. Lusi je imala vrata u obe debele zadnje noge. Jedna su predstavljala ulaz za posetioce, a na drugima je bio običan katanac. Rej je poneo kamen i jednim udarcem razbio katanac.

Služeći se baterijskom lampicom na privesku za ključeve, popeo se spiralnim stepeništem do sloničinog stomaka. „Utroba” joj je bila zasvođena prostorija koja je podsećala na crkvicu, zidova obojenih neobičnom nijansom ružičaste kojom se postigao utisak anatomske tačne boje slonovskog probavnog trakta. Rej nije imao druge nego da veruje u to.

U ono vreme, Kesi i on sakrili su vreću za spavanje u dnu plakara. Izgleda da je taj plakar uklonjen pri obnovi. Rej sepitao šta je pomislio onaj ko je naleteo na staru vreću za spavanje i šta je učinio s njom – a zatim se prenuo, shvativši da razmišlja o nečem budalastom dok mu se svet ruši pod nogama.

Šašavo je što je uopšte ponovo ovde.

Sedamnaest godina nije kročio u ovu slonicu visine šestospratnice, ali kad bi njena utroba umela da govori... Nije mogao da suspregne osmeh. Što da ne? Dođavola, što da ne? Mučio se već tako dugo. Ona užasna noć sad mu se vratila. Više nije mogao da obuzda uspomene. Suočiće se sa zaista gadnim trenutkom, pa zašto se ne bi sećao i divnih noći? Kao što ga je otac često opominjao, ne možeš se vinuti ako se ne spustiš, ne postoji levo bez desnog – i nema lepih iskustava bez ružnih.

Eto ga sad, u stomaku ove životinje, čeka jedinu ženu koju je zaista voleo i shvata da ovih sedamnaest godina zapravo i nije imao lepih iskustava. Samo ružnih. Jadno. Jadno i glupo.

Šta bi mu otac pomislio?

Jedna greška. Napravio je jednu jedinu grešku pre sedamnaest godina i dopustio da ga – njega, neustrašivog foto-reportera kome nije smetalo da radi na frontu pod paljbom – ta greška obogalji. No tako je u životu, zar ne? Vreme, odluke, sreća.

Nije mudro žaliti zbog prošlih grešaka.

Produžio je spiralnim stepeništem do pokrivena nosiljke, tj. opservatorije, na Lusinim leđima. Sad je noćni vazduh postao oštar, a s okeana je duvao vetar.

Donosio je divan miris soli i peska. Nebo je bilo vedro i zvezde su se presijavale u Atlantiku.

Rej je pomislio kako od tog prizora staje dah. Izvadio je aparat i počeo da škljoca. Razmišljao je o tome kako je neverovatno sa čim čovek može da živi i bez čega ne može.

Kad je završio sa fotografisanjem, seo je na toj hladnoći i čekao pitajući se – opet jedno šta bi bilo – hoće li to što će reći Megan istinu još jednom sve promeniti.

KAD JE LEKAR ZAVIO Meganinu ruku, promrmljao je kako je u mladosti radio u kasapnici i pakovao goveđe plečke. Ona je razumela. Ruka joj je, blago rečeno, bila iskasapljena.

„No zaceliće”, rekao je lekar.

I pored morfijuma osećala je pulsiranje u ruci. Bolela ju je i glava, verovatno kao posledica potresa mozga. Uspravila se u krevetu.

Dejvu su rekli da ostane u čekaonici dok policija ispita njegovu suprugu. Policajka – predstavila se kao okružni istražitelj Lorin Mjuz – bila je iznenađujuće puna razumevanja. Dozvolila je Megan da polako objasni šta se dogodilo, a samo je tu i tamo izvila obrvu iako je priča bila potpuno luda: „Znate, izašla sam iz staračkog doma i tad me je ta pristojna plavuša napala nožem... Ne, ne znam joj ime... Ne znam ko je ni zašto je htela da me ubije, osim, ovaj, što sam je sinoć videla kod kancelarije Harija Satona...”

Mjuzova je slušala bezizražajnog lica i retko ju je prekidala. Nije postavljala nadobudna pitanja niti ju je sumnjičavo gledala. Na kraju je pozvala Bruma u Atlantik Siti i zatražila da potvrdi Meganinu priču.

Nekoliko minuta kasnije, sklopila je beležnicu. „U redu, za večeras je dosta. Mora da ste iscrpljeni.”

„Nemate pojma koliko.”

„Pokušaću da utvrdim plavušin identitet. Hoćete li biti u stanju da ponovo sutra razgovarate sa mnom?”

„Svakako.”

Mjuzova je ustala. „Čuvajte se, Megan.”

„Hvala. Hoćete li mi učiniti nešto?”

„Kažite.”

„Možete li zamoliti lekara da pusti mog muža unutra?”

Mjuzova se nasmešila. „Iz ovih stopa.”

Kad je ostala sama, Megan se zavalila na jastuk. Na noćnom stočiću desno od nje stajao joj je mobilni telefon. Pomislila je da Reju pošalje poruku kako neće doći – zapravo kako se više nikad neće videti – ali je bila preslaba za to.

Minut kasnije u sobu je žurno ušao Dejv sa suzama u očima. Megan iz pamćenja izroni jedna uspomena i ostavi je bez daha. Kejli je imala petnaest

meseci, tek je prohodala, a odveli su je na Dan zahvalnosti kod Agnes i Rolanda. Svi su bili u kuhinji. Megan samo što je prihvatila šolju čaja od Agnes kad se okrenula i videla kako se teturava Kejli naslanja na ogradicu postavljenu zbog nje na vrh podrumskog stepeništa. Sve užasnutija, posmatrala je kako ogradica – koju, ispostaviće se, Roland nije dobro učvrstio – popušta i Kejli pada niz betonsko stepenište.

Čak i posle četrnaest godina, Megan je osetila majčinsku paniku. Sećala se kako je u deliću sekunde predvidela neizbežno: mračno podrumsko stepenište je bilo strmo i iskrzanih ivica. Dete će pasti naglavačke na beton. Ona ničim to ne može da spreči – bila je predaleko – samo sleđena sedi sa šoljom u ruci i gleda kako joj dete pada.

Tada se dogodilo nešto što će zauvek pamtiti. Dejv je sedeo pored nje, ali se bacio prema otvorenim vratima. Bacio se. Kao u bazen. Bez trena oklevanja i promišljanja. Dejv nije bio sportski tip niti je imao munjevite reflekse. Nije bio ni posebno brz ni okretan, pa ipak se bacio preko linoleuma brzinom kakvu ne bi uspeo da ponovi ni da je trenirao deset godina. Kad je Kejli nestala s vidika, on je kliznuo na otvorena vrata ispruženih ruku i uhvatio je za članak. Nije mogao da se zaustavi već je pao niz te gadne stepenice, ali je nekako uspeo da baci Kejli na kuhinjski pod i spase je. Više nije mogao da ublaži svoj pad. Tresnuo je u dno stepeništa i polomio dva rebra.

Megan je i ranije čula za takva junačka dela, za retke supružnike ili roditelje koji su se bespogovorno žrtvovali. Čitala je o pucnjavama pri kojima bi muž spontano stao pred ženu da je zaštiti. To nisu uvek bili pozitivci po klasičnoj definiciji. Neki su bili pijanci, kockari ili lopovi. No u osnovi su imali urođenu hrabrost, nesebičnost i čistotu postupaka. Uz njih se osećaš bezbedno, paženo i voljeno. To se ne uči. To jednostavno ili imaš ili nemaš.

Čak i pre toga, Megan je znala da Dejv to ima.

Sad je seo pored nje i uzeo je za zdravu ruku. Pomilovao ju je po kosi tako nežno kao da je od porcelana, pa se boji da će je polomiti.

„Mogao sam da te izgubim”, rekao je sa užasnim prizvukom straha u glasu.

„Dobro mi je”, kazala je ona, a zatim, u trenutku zastrašujuće praktičnosti usred užasa, dodala: „Ko čuva decu?”

„Kod Realeovih su. Ne brini za njih.”

„Dobro.”

„Volim te”, rekao je.

„I ja tebe volim”, uzvratila mu je. „Volim te više nego što možeš zamisliti. Ali moram da ti ispričam istinu.”

„To može da čeka”, kazao je.

„Ne može.”

„Povređena si. Bože, večeras si mogla da nastradaš. Nije me briga za istinu. Briga me je jedino za tebe.”

Znala je da u tom trenutku to zaista misli – ali je shvatala i da će se kasnije to promeniti. Ona će se oporaviti i vratiti kući, a tad će život i pitanja početi opet da ga grizu. Možda on može da čeka, ali ona ne može.

„Molim te, Dejve, samo me pusti da pričam.”

Klimnuo je glavom. „U redu.”

Tada mu je ispričala sve, a on je polako povlačio ruku s njene.

KAD JE ZAČUO ZVONO NA VRATIMA, Del Flin se nesvesno mašio priveska sa Svetim Antonijem.

Sedeo je i gledao kako se *Seltiksi* suprotstavljaju *Siksersima*. Navijao je za *Sikserse* – oni su mu omiljeni košarkaški tim – ali jedini tim koji su Flinovi stvarno voleli bili su filadelfijski *Iglsi*. Del je najviše voleo američki fudbal. Tri generacije Flinovih – Delov tata, Del i Delov sin Karlton – bili su veliki navijači *Iglsa*. Pre više od dvadeset godina, kad je Del već počeo ozbiljno da zarađuje, kupovao je sezonske karte za utakmice *Iglsa*, i to u visini linije od pedeset jardi. Trebale su mu dve godine da ubedi svog starog da samo jednu nedelju ne radi u pabu i da krene na utakmicu. Bio je to sjajan dan i *Iglsi* su pobedili *Kaubojse* sa tri poena razlike. Nedugo zatim, Delov otac je umro od raka pluća, doslovno satrven dugogodišnjim radom u zadimljenom pabu. No Del je sa radošću pamtio onu utakmicu i vraćao joj se ponekad kad je hteo da se seti starog pre nego što mu je prokleta bolest izjela utrobu.

Pamtio je i kako je Karltona prvi put vodio na utakmicu kad je dečko imao četiri godine. *Iglsi* su igrali protiv *Redskinsa*, pa je Karlton hteo da kupi zastavicu *Skinsa* iako ih je mrzeo. To je zatim postala prava tradicija – Karlton je skupljao zastavice protivničkih timova i kačio ih po zidu nad krevetom. Del se zapitao kad je njegov sin odustao od toga, kad je prestao da se interesuje za zastavice i na kraju počeo da ih skida.

Na televiziji, novi centar *Siksersa* promašio je oba slobodna bacanja.

Del je zgrožen digao ruke i okrenuo se da prokomentariše loše pucanje sa sinom. No Kartona, naravno, nije bilo. Doduše, ne bi ga to ni zanimalo. Interesovali su ga samo *Iglsi*. Čoveče, kako je to dete volelo odlaske na utakmice! Obožavao je sve u vezi s njima – kolonu vozila, bacanje lopte na parkiralištu, kupovanje zastavica, pevanje navijačke pesme *Iglsa*. Od osam utakmica godišnje koje su *Iglsi* igrali kod kuće, Karlton je obično uspevao da ode na dve-tri, iako je kukao da ide na više. Na ostale utakmice Del je vodio prijatelje i poslovne partnere ili je davao karte nekom kome je dugovao uslugu.

Čoveče, kako je to bilo tupavo, glupavo rasipanje.

Naravno, kako je Kartona rastao, sve manje je želeo da ide s Delom, a sve više sa svojim drugovima, sa kojima bi posle slavio. Tako je to. Otac i sin ne mogu zajedno – kao u onoj staroj pesmi „Cat’s in the Cradle” ili već tako nešto. Del se zapitao kad je njegov sin pošao stranputicom. Kad je Karlton bio maturant, jedna devojka ga je optužila za napastvovanje i napad na sastanku.

Karlton je objasnio Delu da je ona besna što ju je šutnuo posle noći provedene zajedno. Ovaj mu je poverovao. Ko još siluje devojkicu na sastanku? Siledžije se kriju po grmlju pa zaskaču žrtve. Devojke ih ne pozivaju u svoju kuću, kao Karltona. No imala je modrice i tragove ujeda, ali Karlton je kazao da ona voli grubo. Del nije bio siguran, ali na kraju više nije ni mario za to ko je šta rekao. Znao je samo da mu sin neće ići u zatvor zbog običnog nespozazuma. Zato je posegao za novčanikom i sve zataškao.

Tako se to radilo. Sin mu je dobro dete. Moguće da je reč samo o fazi kroz koju prolazi. Prevazići će je.

No kod momka se nešto promenilo, a Del je sad imao vremena napretek da razmišlja šta je to. Sasvim moguće da je u pitanju američki fudbal. Kad je bio mali, Karlton je bio odličan bek. Još u osmom razredu srušio je sve gradske rekorde u osvajanju jardi. No tad je prestao da raste. To ga je stravično porazilo. A nije on kriv. Jednostavno i prosto, reč je o genetici. Tu se ništa ne može. Kad je Karlton preseljen na klupu, počeo je da bilduje, a Del je podozrevao i da uzima steroide. Tad je sve počelo. Valjda. Ko bi znao?

Del se trudio da se usredsredi na *Seltikse* i *Sikserse* i, na svoje iznenađenje, uspelo mu je. Čudno je kako to ide. Njega je zapravo baš briga hoće li *Siksersi* pobediti. Svejedno. Bez obzira na ono što mu se događa u životu. Marija bi, naravno, pukla od smeha kad bi ga videla kako se unosi u utakmicu. Pokazala bi na televizor i rekla: „Misliš da bi ovi došli na tvoj posao i navijali za tebe?” Bila je u pravu, ali nema veze. A i ona bi mu, kao da želi da pokaže kako ne misli ništa ružno, uvek donosila da gricka čips, naćose ili tako nešto.

Baš kad su *Siksersi* vodili sa osam prema nula i dok je sedeo na belom kauču razmišljajući o Mariji, Del je začuo zvono na vratima.

Odmah se mašio Svetog Antonija Padovskog. Ime ovog sveca prizivalo se uz sećanje na ono što je izgubljeno, a Del je znao da to važi i za izgubljene ljude. Ranije bi tako nešto smatrao za potpunu besmislicu, ali s godinama je postao sujeveren.

Ustao je s kožnog kauča i otvorio ulazna vrata. Pred njima je na hladnoći stajao policajac Goldberg. Ništa nije rekao. Nije ni morao. Pogledi su im se susreli i Goldberg mu je gotovo neprimetno ali ubitačno klimnuo glavom. Del je osetio kako mu se nešto u grudima mrvu u prah.

Nije se predao poricanju. Bar ne u početku. Tad je osećao samo razornu jasnoću. U potpunosti je razumeo šta to znači. Njegovog dečka više nema. Neće se vratiti. Sin mu je mrtav. Njegov mladi život je okončan. Neće biti odlaganja, nikakvog čuda, ničeg što bi ga spasio. Del ga više nikad neće zagrliti, neće ga videti ni razgovarati s njim. Više neće biti utakmica *Iglsa*. Karltona više nema i Del je znao da se od toga neće oporaviti.

Noge su ga izdale, sručio se – zapravo, umalo da se sruči – ali ga je Goldberg uhvatio snažnim rukama. Del se oklembesio uz krupnog policajca. Osećao je prevelik, nezamisliv, neizdrživ bol.

„Kako?“, na kraju je pitao.

„Našli smo ga blizu mesta gde smo mu pronašli krv.”

„U šumi?”

„Da.”

Del je tamo zamislio Karltona samog, na hladnoći.

„Bilo je još tela. Mislimo da je to delo serijskog ubice.”

„Serijski ubica?”

„To pretpostavljamo.”

„Hoćeš da kažeš kako, znači, nije bilo nikakvog razloga? Moj sin je ubijen nasumično?”

„Još ne znamo.”

Del je pokušao da savlada bol, da se usredsredi na ono što Goldberg govori. Neki to rade u trenucima patnje. Neki beže u poricanje. Neki smišljaju osvetu. U svakom slučaju, niko se ne usredsređuje na puno značenje situacije, jer to ne može da se podnese. Ljudi se okreću nečem nebitnom pošto ne mogu da promene strašnu istinu.

Sav u suzama, Del je pitao: „Je li moj mali patio?”

Goldberg je kratko razmislio. „Ne znam.”

„Jeste li uhvatili ubicu?”

„Još nismo. Ali hoćemo.”

Del je čuo s televizije kako se domaća publika raduje. Nešto lepo se dogodilo *Siksesima*. Njegov sin je mrtav, ali ljudi se raduju. Niko ne mari. U kući još ima struje. Automobili prolaze ispred nje. Ljudi navijaju za omiljeni tim.

„Hvala ti što si mi lično javio”, rekao je Del kao u transu.

„Ima li nekog da bude s tobom?”

„Žena mi se uskoro vraća kući.”

„Hoćeš li da dotle ostanem?”

„Ne. Biće mi dobro. Hvala što si došao.”

Goldberg se nakašljao. „Dele?”

Ovaj ga je pogledao. Na licu mu je pročitao iskreno saučešće, ali i nešto pored toga.

Goldberg je rekao: „Ne želimo više nevinih žrtava. Znaš na šta mislim?”

Del mu nije odgovorio.

„Opozovi one psihopate”, rekao je Goldberg i pružio mu mobilni telefon. „Dosta je smrti za jedno veče.”

Kroz zaslepljujući bol, Del Flin je zaista zastrašujuće jasno video. Goldberg je u pravu. Previše je prolivene krvi.

Uzeo je telefon od Goldberga i pozvao Kenov broj.

Međutim, niko se nije javio.

BRUM JE POZVAO SARU GRIN. „Bićeš kod kuće za jedan sat?”

„Hoću.”

„Mogu li da svratim?”

„Ima li nekih novosti?”

„Ima.”

Načas zavlada muk. „Ne zvuči mi kao lepa vest.”

„Doći ću za sat.”

ULIČNA SVETLA PRED ZGRADOM REJA LEVINA bila su prejaka i previše žuta, pa su svi izgledali kao da boluju od žutice. Četvora patrolna kola Okruga Atlantik stajala su pred skromnom zgradom. Kad je Brum prišao, primetio je kako stižu i federalci u kombiju. Požurio je unutra i našao Dods.

„Ima li ičeg?”, pitao je.

„Ničeg neobičnog, ako si na to mislio. Nema oružja kojim je izvršeno ubistvo. Nema magacinskih kolica. Ničeg tome sličnog. Već pregledamo fotografije s njegovog računara. Bar je o tome rekao istinu – fotografije uz staru železaru slikane su godinama osamnaestog februara, a ne na Mardi gra.”

To je u velikoj meri potvrđivalo Levinovu priču.

Dods je pogledao kroz prozor. „Ono su federalci?”

„Aha.”

„Preuzimaju slučaj?”

Brum je klimnuo glavom. „Sad je to njihovo čedo.” Pogledao je na sat. Nema razloga da se zadržava ovde. Otići će do Sare da joj objasni šta se događa. „Ako nema ničeg drugog...”

„Nema, osim nečeg što mi je čudno.”

„Šta to?”

„Je li Rej Levin njegovo pravo ime?”

„Jeste.”

Dods je klimnuo glavom za sebe. „Poznajete li još nekog s prezimenom Levin?”

„Nekolicinu. Zašto?”

„Svi su Jevreji, je l' tako? Mislim, Levin je jevrejsko prezime.”

Brum je pogledao po onoj rupi od suterena i namrštio se Dodsu. „Ne zarađuju svi Jevreji mnogo novca. To sigurno znaš?”

„Nisam to mislio. Ništa ne uopštavam. Ma nema veze. Ionako nije ništa značajno.”

„Šta nije značajno?”, upitao je Brum.

„Ništa. Ali dobro, kao što rekoh, nismo našli ništa optužujuće. Samo što, ovaj”, slegnuo je ramenima, „šta će Jevrejinu ovo?”

Pružio je Brumu plastičnu kesicu za dokazni materijal. Ovaj isprva nije shvatio šta je u njoj, ali nekoliko sekundi kasnije, kad je konačno razumeo,

osetio je vrtoglavicu, kao da uporno pada i ne može da se zaustavi. Već uveliko uzdrman svet sad je odjednom dobio novi zaokret i gotovo ga oborio s nogu.

„Brume?”

Nije ga slušao. Trepnuo je, ponovo pogledao i osetio kako mu se steže stomak, jer je u onoj plastičnoj kesici bio privezak sa Svetim Antonijem.

PRITAJEN S DRUGE STRANE ULICE, Ken je gledao kako Lorejn na zadnja vrata izlazi iz *Šlaga*. Bilo joj je potrebno prilično mnogo vremena da se probije kroz gužvu. Njen odlazak kao da je bio nekakav važan događaj. Sve devojke zaposlene u tom leglu greha javljale su se starijoj šankerki i dugo je grlile. Ona im je uzvraćala zagrljajima, pa kao da je svakoj od njih još i pružala nešto za čim su čeznule – saosećajno uho, osmeh delom usana, blagu reč.

Kao da im je majka.

Kad se konačno probila kroz gomilu devojaka i uputila kući, Ken je pošao za njom na pristojnoj udaljenosti. Nije stanovala daleko. Živela je, naravno, u nekoj jeftinoj rupi, u zgradi koja je, blago rečeno, znala i za bolja vremena, mada je bila sumorna od same izgradnje.

Lorejn je otključala vrata i ušla. U zadnjem delu, obasjala su se dva prozora. Dotad u kući uopšte nije bilo svetla. To bi trebalo da znači da je sama. Ken je obišao oko kuće i virnuo kroz prozore. Ugledao je Lorejn u kuhinji.

Delovala mu je iscrpljeno. Zbacila je cipele s visokim potpeticama i digla noge na stolicu. Šake je grejala šoljom čaja, koji je polako pijuckala zatvorenih očiju. Pri ovom jačem svetlu, izgledala je manje privlačno, daleko starije nego što se činila pod prigušenim svetlom striptiz bara.

Naravno, to je imalo smisla.

Lep je život sebi odabrala ova šankerka, pomislio je Ken. Učiniće joj uslugu ako je spase te bede. Ponovo je osetio onaj nagon u punoj jačini. Stegao je pesnice. Pogledao je kuhinjski sto i pomislio: Da, biće verovatno dovoljno čvrst za njegove potrebe.

Vreme je da se lati posla.

Dok je prilazio Lorejninim vratima, zavibrirao mu je telefon. Pogledao je ekran, video da nije Barbika, pa rešio da se ne javi. Kucnuo je, zagladio kosu i pričekao. Začuo se bat teških koraka, a zatim kako se gornja sigurnosna brava otključava. Čudno je koliko ljudi postupa na isti način – nabavljaju skupe brave, a ipak odmah otvaraju.

Lorejn je razrogačila oči kad ga je ugledala, ali nije mu zalupila vrata niti išta slično. „Gle, gle! Nije li to lepotan u žalosti koji liči na mog bivšeg?”

Pokušala je da mu uputi iskrivljen osmeh, onakav kakve je viđao u klubu, ali joj nije uspelo. Ken je zapazio... možda strah? Da, strah. Najbleđi trag straha preleteo joj je propalim licem, a njega je to uzбудilo.

Namestio je najblaži izraz lica. „Treba da razgovaram s tobom.”

Izgledala je neodlučno – možda i uplašeno – ali nije bila od onih što prave scene ili odbijaju nekog.

„Zaista je važno”, nastavio je. „Mogu li da uđem?”

„Ne znam”, kazala je Lorejn. „Malo je kasno.”

„O, ne brini”, iskezio se da mu se vide svi zubi. „Uveravam te da će trajati samo sekund.”

Zatim je ušao i za sobom zatvorio vrata.

NAPOLJU JE POSTAJALO SVE HLADNIJE, pa je Rej sišao u zasvođen Lusin stomak. Osećao se glupo što je uopšte dolazio. Kakve je svrhe bilo? Da, za ovo mesto ga vežu divne uspomene. Možda se nadao da vezuju i Kesi. Pa šta onda? Zar je mislio da će joj, dođe li ona ovamo, to ublažiti udarac? Zar je mislio da će, vrati li je unazad, ona uspeti da razume zbog čega je uradio to što je uradio?

Gluposti.

Da, ponešto mogu da poprave mesto i okolnosti, ali zar je toliko naivan da misli kako će nju preplaviti hormoni čim se nađe u ovom zdanju, pa će ti hormoni nekako pomoći da lakše proguta ono što je on učinio? Odjednom se osetio kao loš agent za nekretnine koji, u uverenju da je sve u lokaciji, smatra kako će lokacija učiniti da mu priznanje zvuči lepše.

Pogledao je u mobilni telefon. Kesi ili Megan, kako god se sad zvala, nije mu poslala poruku. Premišljao se da li da je ponovo pozove, ali čemu? Pričekaće još jedan sat, možda dva, pa će otići. Kuda će? Pajkani su verovatno završili u njegovom stanu, ali zar je zaista želeo da se vrati u onaj sumorni suteran?

Nije.

Vreme je da krene dalje. Ako Kesi – za njega će ona uvek biti Kesi, a ne Megan – ne želi da čuje šta ima da joj kaže – pa, moraće da se pomiri s tim. Samo, nije bilo smisla da ostane tu dok mu se svet rastače. Preopasno je, a iako njemu zaista nije bilo teško da poslednjih godina uništi sebi život, ipak nije bio samoubilački raspoložen.

Čim je pošao niz stepenište u zadnjoj Lusinoj nozi, začuo je pod sobom neki šum. Stao je i čekao.

Neko je otvorio vrata.

„Kesi?”

„Ne, Reju.”

Srce mu se steglo kad je poznao glas detektiva Bruma.

„Kako si me našao?”, pitao je.

„Preko signala mobilnog telefona. Lako je kad neko drži uključen telefon.”

„O, tako.”

„Gotovo je, Reju.”

Nije odgovorio.

„Reju?”

„Čujem te, detektive.”

„Nema svrhe da bežiš. Opkoljen si.”

„Dobro.”

„Jesi li naoružan?”

„Nisam.”

„Reju, došao sam da te uhapsim. Razumeš li?”

Ne znajući šta na to da kaže, Rej je potvrdio: „Da, razumem.”

„Onda učini uslugu i sebi i meni”, nastavio je Brum. „Obavimo to lako i bezbedno. Klekni i digni ruke na glavu. Staviću ti lisice i pročitati prava.”

TRIDESET ŠESTO POGLAVLJE

U OSAM SATI SLEDEĆEG JUTRA, Megan je otvorila oči i osetila silan bol. Noć joj je bila preduga iz više razloga – najlakši svakako nije bio što je Dejvu ispričala istinu o svojoj prošlosti – a sad ju je svaki pedalj tela bolelo. Ruka najviše: kao da ju je grizao tigar, a zatim završila u seckalici. Glavu kao da joj je nemilosrdni kovač koristio umesto nakovnja. Jezik i usta bili su joj suvi poput Sahare, kao posle najgoreg mamurluka koji se može zamisliti.

Polako je otvorila oči. Dejv je sedeo u dnu kreveta, glave spuštene na šaku. Izgledao je i sam kao da trpi bolove, mada ne fizičke. Kosa mu je štrčala na sve strane. Pretpostavila je kako je cele noći sedeo uz nju.

Pokušala je da se seti kada je završila priču – Dejv jedva da je progovorio – ali nije mogla. Govorila je i kad je bila već sasvim iscrpljena, pa nije ni zaspala već se obeznanila od mešavine brige, bola i morfijuma. Ukoliko je Dejv komentarisao njenu ispovest, ona se toga nije sećala.

Nikad nije bila ovako žedna. Kad je pružila ruku da dohvati čašu s vodom s noćnog stočića, čitavo telo joj se pobunilo. Tiho je jeknula. Dejv je naglo digao glavu i rekao: „Ja ću ti je dodati.”

Prišao je noćnom stočiću i pažljivo joj pružio čašu, pa joj stavio slamku u usta. Ona je žudno pila. Voda joj se činila kao čista ambrozija. Kad se napila, Dejv je vratio čašu na stočić i seo pored nje.

„Kako se osećaš?”, upitao je.

„Kao da sam se sudarila s autobusom.”

Nasmešio se i pomilovao joj čelo. „Pozvaću lekara.”

„Nemoj još.” Prijala joj je njegova hladna ruka na čelu. Zažmurila je i uživala u njegovom dodiru. Niz obraz joj se skotrljala suza. Nije tačno znala zbog čega.

„Uporno razmišljam o onome što si mi ispričala”, rekao je Dejv. „Još se trudim da sve svarim.”

„Znam. Ali pričaj sa mnom, važi?”

„Važi.”

Otvorila je oči i pogledala ga.

„Teško je”, rekao je on. „Mislim, s jedne strane zaista nije važno, valjda, šta si nekad bila. Voliš li me?”

„Da.”

„Jesu li tvoja osećanja prema meni lažna?”

„Ne, naravno da nisu.”

„Onda ništa drugo nije važno. Svi imamo prošlost. Svi imamo tajne. Ili već nešto.” Promeškoltio se. „To je s jedne strane. Taj deo razumem.”

„A s druge strane?”

Dejv je zavrteo glavom. „Nju još varim.”

„Variš”, pitala je, „ili sudiš?”

Izgledao je zbunjeno. „Nisam siguran da te razumem.”

„Da mi je tajna prošlost, šta znam, da sam pre nego što smo se upoznali bila bogata princeza i devica, da li bi imao toliko muke da to svariš?”

„Misliš li da sam tako dovršan?”

„Samo pitam”, rekla je. „To je pošteno pitanje.”

„A kad bih rekao da bih takav scenario lakše svario?”

„Verovatno bih razumela.”

Dejv je razmislio. „Hoćeš da čuješ čudnu istinu?”

Pričekala je.

„Megan, nikad do kraja nisam imao poverenja u tebe. Ne, čekaj, to nije istina. Hoću da kažem da ti nisam zaista verovao. Imao sam poverenja. Bespogovorno. Oženio sam se tobom, voleo te i znam da si ti volela mene. Delili smo život i krevet, dobili decu.” S mukom je progutao pljuvačku, skrenuo pogled, pa se ponovo okrenuo k njoj. „Život bih ti poverio. Znaš to.”

„Znam.”

„A ipak ti nisam uvek verovao. Možeš imati poverenja u nekoga i opet znati da tu ima još nečeg. Shvataš li šta govorim?”

„Da.”

„Je li bilo teško lagati me sve ove godine?”

„Ne samo tebe. Sve.”

„Ali najviše mene.”

Nije mu protivrečila.

„Je li bilo teško?”

Megan je malo razmislila. „Nije.”

On se zavalio na stolici. „Opa, to je iskreno.”

„Istina uopšte nije dolazila u obzir. Nisam videla čemu priča o mojoj prošlosti. Istina bi sve pokvarila.”

„Ipak je to bilo teško, zar ne? Na izvesnom nivou.”

„Verovatno sam se navikla.”

Klimnuo je glavom. „Delimično želim da saznam sve pojedinosti jer inače mašta neće odustajati, shvataš na šta mislim?”

Klimnula je glavom.

„No uglavnom znam kako je bolje pustiti sve.”

„Dejve, to je bilo davno.”

„Ali to je deo tebe.”

„Da. Kao što je tvoja prošlost deo tebe.”

„Nedostaje li ti?”

„Neću se izvinjavati zbog toga.”

„Nisam te to pitao. Pitao sam nedostaje li ti.”

Oči su joj se napunile suzama. Više neće lagati, naročito sad kad je sve ovo prošla kako bi rekla istinu. „Kad si bio u gimnaziji, išao si u pozorišnu sekciju, zar ne?”

„Pa?”

„Vi ste se okupljali, gluvarili i pušili travu. Tako si mi pričao.”

„Nisam siguran da shvatam”, rekao je Dejev.

„To ti nedostaje, zar ne? Ne bi se vratio, to vreme je prošlo i gotovo. Treba li da mrzim svoju prošlost kako bi me ti prihvatio?”

Dejev kao da se trgao. „Zaista misliš da je to isto?”

„Po čemu se razlikuje?”

Protrljao je lice. „Ne znam. To moram da svarim.” Pokušao je da se osmehne. „Mislim da su nam laži naudile više nego što se tebi čini. Na izvesnom nivou su nas razdvojile. Morale su. Zato će odsad biti drugačije. No možda će biti bolje.”

Telefon na noćnom stočiću je zazvonio.

Dejev se namrštió. „Ne bi trebalo da te uznemiravaju.”

Megan ga je uzela zdravom rukom. „Halo?”

„Čujem da si imala gadno večé.”

Na vezi je bio detektiv Brum.

„Oporaviću se.”

„Jesi li od jutros gledala televiziju?”

„Nisam, zašto?”

„Karlton Flin je mrtav. Uz njega još jedna grupa ljudi. Našli smo im tela u bunaru blizu stare peći.”

„Šta?” Megan je ovog puta uspela da sedne. „Ne razumem. I Stjuart Grin?”

„Verovatno. Još pregledaju tela.”

Kako sad ovo svariti? „Čekaj, znači sve ih je neko ubio?”

„Kasnije ću ti sve ispričati, ali sad mi je potrebna tvoja pomoć.”

„U čemu?”

„Znam da imaš jake bolove, pa ako ne budeš mogla...”

„Šta ti je potrebno, detektive?”

„Sinoć smo uhapsili Reja Levina zbog tih ubistava.”

Zaustila je da nešto kaže, ali ništa nije mogla da izgovori. Svet joj se ponovo okrenuo naglavačke. „Je li to nekakva šala?”

„Ne...”

„Šta je s tobom? Jesi li poludeo?”

Dejev ju je pogledao upitno. Nije obratila pažnju na njega.

„Brume”, povikala je.

„Tu sam”, odgovorio je on.

Megan je zatresla glavom, spremna da mu kaže kako to jednostavno nije moguće, ali onda se setila onog što joj je Rej sinoć poslednje kazao: „*Nisam ti rekao istinu.*”

„Ne, to je neka greška”, rekla je, a još jedna suza joj je sletela niz obraz. „Čuješ li me? Kakve dokaze imate?”

„Neću sad u to da ulazim, već tražim od tebe pomoć.”

„Kakvu pomoć?”

„Reja držimo u pritvoru”, rekao je. „Neće da razgovara s nama. Reći će šta ima samo tebi lično. Znam da tražim mnogo, u tvom sadašnjem stanju, a to svakako može i da sačeka nekoliko dana dok ne budeš u stanju.

„Koja je adresa?”, upitala je.

Dejv je samo zurio u nju.

Megan je pažljivo slušala. Pošto je spustila slušalicu, okrenula se mužu. „Trebalo da me odvezeš do zatvora.”

KAD JE BRUM ZVRŠIO RAZGOVOR S MEGAN, vratio se u pritvorsku jedinicu. Rej Levin je bio obučen u zatvorsku narandžastu odeću. Ruke i noge bile su mu u okovima. Sedeli su u sobi za ispitivanje zatvora u Atlantik Sitiju. Rej je pozvao jedinog prijatelja u čitavoj oblasti, svog šefa Festera, pa je ovaj udesio da ga zastupa advokat Fler Hikori, poznat kako veoma dobar i razmetljiv.

Kad je Brum ušao u sobu, Fler Hikori, u odelu boje lavande, neprimerenom za prepodne, upitao ga je: „Dakle?”

„Stiže.”

„Divno.”

„Ipak bih da postavim nekoliko pitanja vašem klijentu.”

„A ja bih voleo da se okupam u peni sa Hjuom Džekmanom”, odvratio je Hikori, izveštačeno mahnuvši rukom. „Avaj, svako od nas može da sanja, zar ne? Moj klijent je bio jasan. Pre nego što vama kaže i reči, želi privatni sastanak s Megan Pirs. Sad iš.”

Brum je izašao. Specijalni agent Anđuoni slegnuo je ramenima i rekao: „Vredelo je pokušati.”

„Valjda.”

„Čak i s policijskom pratnjom, trebaće joj najmanje sat da stigne ovamo. Što se malo ne prolufirate?”

„Trebalo ponovo da odem do *Šlaga*.”

„Do noćnog kluba? Zašto?”

Brum se nije potrudio da mu objasni. Uputio se pravo svom autu. Još treba da poveže mnoge konce. Ovo je zaista bila naporna noć. Federalci su i dalje vršljali po stanu Reja Levina u potrazi za još nekim trofejom. Dvanaest tela je dosad izvađeno iz bunara, mada je, što su dublje zadirali, bilo sve teže odrediti

koja kost pripada kome. Tela su se s godinama raspadala, obrazujući nepravilnu gomilu, pa je bunar postao prava kosturnica.

Pošto je sinoć Brum uhapsio Reja Levina, pošao je u onu ukletu kuću koja je nekad bila porodični dom Stjuarta i Sare Grin. Ispričao je Sari šta je saznao, da sve ukazuje na to kako je Stjuart na dnu bunara i da je žrtva serijskog ubice. Ova je slušala napeto kao i uvek. Kad je završio, rekla je: „Zar nisi kazao da je neko nedavno video Stjuarta?”

Zato je sad Brum pošao u *Šlag* na subotnji *Krkanluk*. Baš u ovo doba oni otvaraju za doručak i začudo imaju prilično posla. Doduše, Brum nije očekivao da će ovog puta doći do nečeg opipljivog. Bio je uveren da će Lorejn slegnuti ramenima i kazati: „Rekoh ti da nisam sigurna. Nisi me slušao.”

No uistinu – a to bi možda mogao konačno sebi da prizna – hteo je da vidi Lorejn. Noć je bila grozna, prepuna krvi i leševa. Naravno, ima izgovor što treba da je vidi, ali moguće je da samo želi da bude s njom, da vidi poznato, lepo lice koje nije udato za drugog. Imala je ta Lorejn nešto, bila je i sama ranjeni veteran u ovom gradu, pa se osećao prijatno s njom. Možda je samo to i želeo. Možda je hteo da se nakratko izgubi u onom toplom, krivom osmehu i grlenom smehu. A moguće i da je činjenica da ona umire, da je verovatno za nekoliko meseci uopšte neće biti... moguće da ga je ona navela da shvati kako ne želi još jednom u životu nešto da propusti.

Zar je to tako loše?

Kad je stigao, izbacivači iz *Šlaga* upravo su otvarali vrata. Neke mušterije su već stajale u redu – verovatno su stigli pravo iz kazina ili iz neke druge noćne aktivnosti koja ih je zadržala napolju. Takva je klijentela za doručak – nisu to ljudi koji su se upravo probudili za jutarnji obrok, već oni koji su bdeli čitavu noć, pa sad počinju dan sa striptizom. Gledali to ovako ili onako, teško je ne zaključiti da su, u najboljem slučaju, sasvim beznadežni.

Brum je klimnuo glavom izbacivačima odevenim u crno i ušao. Uputio se ka mračnom zadnjem delu, pravo prema Lorejninom šanku. No nje tamo nije bilo. Taman je hteo da se osvrne i raspita gde je kad ga je neko s leđa gurnuo i on je poleteo.

Bio je to Rudi, sav crven u licu.

„Šta ti je, bre, Rudi?”

Ovaj je uperio debeli prst u njega. „Upozorio sam te.”

„Šta to pričaš?”

„Prvo si razgovarao s Toni. Dobro, vrlo važno. Takvih ima na svakom ćošku. U redu.” Ponovo je gurnuo Bruma. „Ali zar te nisam upozorio?”

„Na šta si me upozorio?”

„Rekao sam ti da je Lorejn drugačija. Da je posebna. Rekao sam ti šta ću ti uraditi ako joj se nešto dogodi.”

Brum se ukočio. Najednom mu se muzika učinila glasnija. Prostorija mu se okrenula. „Gde je ona?”

„Nemoj ti meni gde je. Znaš ti vrlo dobro.

Brum ga je zgrabio za revere i tresnuo o zid. „Gde je ona, Rudi?”
„To ja tebe pitam, kretenu. Nije se jutros pojavila na poslu.”

TRIDESET SEDMO POGLAVLJE

MEGAN JE SEDELA PREKOPUTA REJA U nekoj sasvim običnoj a ipak nadrealnoj sobi za ispitivanje.

U vožnji donde bila je uzdržana. Federalni agent Gaj Anđuoni pozvao ju je i izneo joj podatke o ubistvima i hapšenju. Nije bila u stanju to da shvati. Kad je završila razgovor, Dejv je probao da ćaska s njom, ali nije reagovala. Dejv je znao za njenu nekadašnju vezu s Rejom – svakako ne pojedinosti, ali sasvim dovoljno. Ona je shvatala da mu nije lako. Htela je da ga uteši i razuveri – zasluživao je i više od toga. No skamenila se.

To će morati da pričeka.

Prošla je kroz detektor za metale i pretres pre nego što joj je dozvoljeno da uđe u čekaonicu, gde je bilo već pet muškaraca: specijalni agent Gaj Anđuoni, dva stražara, Rejov advokat Fler Hikori, koji ju je dočekaao toplo se smešeci i, razume se, Rej.

Fler Hikori je držao nekoliko listova papira. „Ovo su pisane izjave date pod zakletvom kako vaš razgovor s mojim klijentom niko neće prisluškivati, snimati niti na bilo koji način koristiti”, rekao je. „Svi prisutni su ih potpisali.”

„Dobro.”

„Bio bih vam izuzetno zahvalan ako biste i vi potpisali izjavu da nećete otkriti ništa od onoga što vam moj klijent kaže tokom razgovora.”

„To nije potrebno”, kazao je Rej.

„Korisno je i za nju”, objasnio je Hikori. „Bez obzira na to što joj veruješ, Reju, trudim se da im otežam ako je primoraju da govori.”

„U redu je”, kazala je Megan.

Prsti povredene ruke još su bili dovoljno pokretljivi da drži olovku i nažvrlja potpis.

Fler Hikori je skupio papire. „U redu, vreme je da svi izađemo.”

Specijalni agent Anđuoni pošao je prema vratima. „Neko će gledati, gospođo Pirs. Ako budete u opasnosti, samo dignite zdravu ruku iznad glave.”

„Moj klijent je u bukagijama”, negodovao je Hikori. „Ona nije ni u kakvoj opasnosti.”

„Svejedno.”

Advokat je prevrnuo očima. Gaj Anđuoni je prvi izašao, a za njim stražari. Hikori je izašao poslednji. Kad su se za njim zatvorila vrata, Megan je sela naspram Reja, čiji su gležnjevi bili vezani za stolicu, a ruke za sto.

„Jesi li dobro?”, pitao ju je.

„Sinoć me je neko napao.”

„Ko?”

Zatresla je glavom. „Nismo ovde da pričamo o meni.”
„Zato nisi sinoć mogla da dođeš do Lusi?”
Nije znala šta da mu kaže. „Ionako ne bih došla.”
Klimnuo je glavom kao da se to podrazumeva.
„Reju, jesi li ti ubio sve te ljude?”
„Nisam.”
„Jesi li ubio Stjuarta Grina?”
Nije joj odgovorio.
„Saznao si da me je tukao, zar ne?”
„Jesam.”
„Bilo ti je stalo do mene. Čak si...” Ućutala je, pa nastavila: „Čak si me voleo.”
„Jesam.”
„Reju, treba da mi sad kažeš istinu.”
„Reći ću ti”, kazao je. „Ali prvo ti.”
„Šta ja?”
Kad ju je pogledao u oči, taj pogled joj je prostrujao čitavim telom.
„Kesi”, počeo je. „Jesi li ti ubila Stjuarta Grina?”

BRUM NIJE VIŠE POSTAVIO RUDIJU NIJEDNO PITANJE.

Trudio se da se ne uspaniči, ali mu nije uspelo. Kazao je Rudiju da ostane u klubu i pozove ga ako se Lorejn pojavi. Ne trošeći više reči, otrčao je do auta, dohvatio pištolj i požurio do Lorejnine kuće.

Samo da nije, samo da nije, samo da nije...

Pozvao je stanicu radi pojačanja, ali nije imao nameru da ga sačeka. Otrčao je punom brzinom. Pluća su mu gorela, a dah mu odzvanjao u ušima. Oči su mu zasuzile od jutarnje hladnoće.

Ništa od toga nije mu smetalo. Jedno mu je bilo važno.

Lorejn.

Ako joj se nešto dogodilo, ako ju je neko povredio...

Na ulicama je bilo ljudi koji su posrtali na suncu nakon noćnog uživanja pod veštačkim svetlom. Brum ih nije ni pogledao.

Samo da nije Lorejn. Samo da nije Lorejn...

Na uglu je skrenuo desno. Ugledao je Lorejninu kuću. Setio se prethodnog puta kad je bio tu i kad je ostao preko noći. Čudno je kako čoveku promakne ono očigledno. Onda mu je to malo značilo, njoj verovatno još manje, a sad je kleo sebe zbog gluposti.

U naletu adrenalina trčao je sve brže, pa je pred kućom preskakao po dva stepenika. Samo što nije razvalio vrata ramenom, ali se uzdržao.

Ne upada se tako. Znao je kako treba. No nije hteo ni da čeka. Primirio se i pritisnuo kvaku.

Nije bilo zaključano.

Srce mu je malo preskočilo. Zar bi Lorejn bila toliko glupa da drži otključano u ovom kraju?

Smatrao je da ne bi.

Tiho je širom otvorio vrata, s pištoljem nagotovs. Vrata su zaškripala u jutarnjoj tišini.

„Policija!”, povikao je. „Ima li koga?”

Niko mu nije odgovorio.

Kročio je u kuću. „Lorejn?”

Čuo je strah u svom glasu.

Samo da nije, samo da nije, samo da nije...

Pogledom je preleteo po dnevnoj sobi – sasvim običnoj, opremljenoj kaučem i dvosedom iste boje, nameštajem kakav se može naći skoro u svim prodavnicama uz auto-put. Za današnja merila, televizor je bio skromne veličine. Sat na zidu je umesto cifara imao kockice, sasvim u stilu Atlantik Sitija.

Bio je tu i nizak sto s tri pepeljare na kojima su slike stare Sale za sastanke u Atlantik Sitiju na Promenadi. Desno je bio pultić s dve barske stolice. Boce s votkom smirnov i džinom gordon stajale su kao vojnici na straži. Podmetači za čaše bili su za jednokratnu upotrebu, isti kao u *Šlagu*.

„Ima li koga? Policija je ovde. Izađite s dignutim rukama.”

I dalje ništa.

Po zidovima su visile reprodukcije starih vodviljskih plakata.

Jedna iz klivlenskog lokala *Roksi*, jedna iz restorana

Red hots s Koni Ajlenda, a u sredini jarkožuta, koja je prikazivala

Blejš Star, „mis spontanog sagorevanja” u *Globu* u

Atlantik Sitiju.

Lorejnina kuća nije bila ni velika ni razmetljiva, ali je veoma ličila na nju. Brum je znao da joj je spavaća soba levo, kupatilo desno, a kuhinja pozadi. Prvo je ušao u spavaću sobu. Pomislio je kako je tu priličan nered i da više liči na garderobu nego na mesto gde se spava. Lorejnin napadna odeća za posao bila je na krojačkim lutkama, a ne na vešalicama, mada je izgledalo kao da je to namerno smišljeno.

No krevet je bio i dalje namešten.

Brum je progutao knedlu i vratio se u dnevnu sobu. Više nije imao vremena za gubljenje. Požurio je u kuhinju. Iz daljine je primetio frižider, zelen kao avokado i načičkan suvenirima s magnetom. Kad je stigao do vrata, ukipio se.

O ne...

Pogledao je linoleum pod stolom i zavrteo glavom. Upiljio se u njega nadajući se da će se nešto promeniti, ali to se naravno nije dogodilo.

Kuhinjski pod je bio preplavljen krvlju.

„KESI, JESI LI TI UBILA STJUARTA GRINA?”

Rej je digao pogled i zagledao joj se u oči. Hteo je da vidi kako reaguje na ono što će joj reći, da primeti moguću „provalu”, rečeno žargonom ovog prokletog grada.

„Ne, Reju, nisam ga ja ubila”, odgovorila je. „Jesi li ti?”

Posmatrao joj je prelepo lice, ali na njemu ništa nije video, tek iznenađenje i čuđenje. Zagledao se u nju i poverovao joj.

„Reju?”

„Nisam ga ja ubio.”

„Ko je onda?”

Rej sad mora da prede na stvar. Mora joj reći istinu. Nevolja je kako da to izrazi kad je bio siguran da ona nije ubica.

No prekasno je da o tome razmišlja.

„One noći”, počeo je, „otišla si na ono mesto. Videla si Stjuarta Grina kako leži kod velikog kamena i pomislila da je mrtav.”

„O tome smo već pričali, Reju.”

„Samo budi strpljiva.”

„Dobro”, rekla je. „Videla sam ga i pomislila da je mrtav.”

„Onda si pobegla, je l' tako? Uplašila si se. Mislila si da će tebe okriviti.”

„Ili tebe.”

„Tačno”, rekao je Rej. „Ili mene.”

„Ne razumem, Reju. Zašto sam ovde? Šta si hteo da mi kažeš?”

Nije znao kako da joj objasni. „Zašto si one noći bila tamo?”

Izgledala je zbunjeno. „Kako to misliš?”

„Zašto si one noći išla u park?”

„Kako zašto? Dobila sam tvoju poruku. U njoj si naveo prilično određena uputstva kako da stignem tamo.”

On je zavrteo glavom. „Uopšte ti nisam poslao poruku.”

„Šta? Naravno da si mi je poslao.”

„Nisam.”

„Kako si onda znao da treba da dođeš tamo?”

Rej je slegnuo ramenima. „Pratio sam te.”

„Ne razumem.”

„Znao sam kako ti je sa Stjuartom Grinom. Čak sam te zvao da pobegneš sa mnom. Sećaš li se da sam hteo da krenemo od početka?”

Na licu joj se pojavio tužan osmeh. „To su bili pusti snovi.”

„Možda. A možda da si me poslušala...”

„Nemojmo sad da počinjemo, Reju.”

Klimnuo je glavom. Bila je u pravu. „Te noći sam te pratio. Parkirala si se na parkingu Pajm Barena i pošla peške stazom. Nisam mogao ni da zamislim zbog čega i s kim se sastaješ. Verovatno sam bio ljubomorani, ne znam. Više nije važno. Pela si se stazom. Nisam pošao za tobom. Ako si htela da budeš s drugim muškarcem, pa to zaista nije moja stvar. Naša veza nije bila isključiva. Zato je i bila tako zabavna, zar ne?”

„Ne razumem”, rekla je. „Nisi mi ostavio poruku da se nađemo?”

„Nisam.”

„Pa ko je?”

„Mnogo sam o tome razmišljao poslednja dvadeset četiri sata. Mislim da je odgovor sasvim očigledan. Mora da je Stjuart Grin. Namestio je to kako bi bio nasamo s tobom.”

„Ali kad sam stigla tamo...”

„Stjuart Grin je bio mrtav”, dovršio je Rej.

„Barem sam tako mislila.”

Rej je duboko udahnuo. U glavi mu je zatutnjalo. „I bila si u pravu.”

Opet se zbunila. „Šta?”

„Stjuart je bio mrtav.”

„Već si ga ubio?”

„Ne. Rekao sam ti da nisam ja.”

„Šta se onda dogodilo?”, pitala je.

„Stigla si stazom”, rekao je on. „Ugledala si mu telo. Pomislila si da je mrtav, pa si strčala dole. Video sam te. U stvari, hteo sam da te zaustavim, da proverim jesi li dobro. Opet ono šta bi bilo. Šta bi bilo da sam te zaustavio. Da sam te pitao šta se dogodilo...”

Glas mu je utihnuo.

Ona se nagla prema njemu. „Reju, šta se dogodilo?”

„Pomislio sam... ne znam... pomislio sam da te je Stjuart povredio ili tako nešto. Bio sam sluđen i besan, pa sam oklevao. A ti si onda otišla. Ustrčao sam uz stazu prema ruševinama.”

Megan mu je proučavala lice. Bila je znatiželjna, naravno, ali i brižna. On je to primetio. Spremao se da joj kaže, a možda je ona konačno shvatila istinu.

„Kad sam stigao gore, video sam kako Stjuart Grin tamo leži. Bio je mrtav. Preklan.” I Rej se primakao jer je hteo da mu svakako vidi oči – da shvati šta je on video te noći. „Zamisli to, Kesi. Zamisli kako trčim donde i vidim da je Stjuart zaklan.”

Jasno je to zamislila. Sve. „Pomislio si... pomislio si da sam ga ja ubila.”

Nije joj ni klimnuo glavom, samo ju je spustio.

„Reju, šta si onda uradio?”

Njemu su niz lice tekle suze. „Uspaničio sam se...”

„Šta si uradio?”

Krv. Sva ta krv.

„...a možda je bilo sasvim suprotno. Možda sam iznenada postao preracionalan. Video sam te kako bežiš. Izveo sam najjasniji zaključak: dojadilo ti je njegovo zlostavljanje. Bio je uzoran građanin. Niko ti ne bi pomogao. Uradila si ono što si morala. Udesila si da se nađete na tom zabitom mestu kako bi ga ubila, a onda si zbog nečeg pobjegla. Možda si se uplašila. Možda te je neko video. Ne znam. No ostavila si tragove. Na parkingu je bilo i drugih automobila. Neko je mogao da te se seti. Našli bi telo i policija bi istraživala i došla do *Šlaga*, a na kraju bi došla i do tebe.”

Sad joj je bilo jasno. Video joj je to u izrazu lica.

„Zato sam učinio jedino što sam mogao da ti pomognem. Otarasio sam se tela. Kad nema tela, nema ni slučaja.”

Zatresla je glavom.

„Zar ne shvataš? Ako se telo ne nađe, ljudi će zaključiti da je pobjegao. Neko bi mogao da posumnja u tebe, ali znao sam da si bez tela bezbedna.”

„Reju, šta si uradio?”

„Odvukao sam ga dublje u šumu. Onda sam otišao kući po lopatu da ga zakopam. No bio je februar. Zemlja je bila pretvrda. Trudio sam se, ali nisam mogao da kopam. Prošlo je više sati. Svitalo je. Morao sam da se oslobodim tela. Zato sam ponovo otišao kući i uzeo motornu testeru...”

Rukom je pokrila usta.

Krv, opet je pomislio Rej i sklopio oči. Toliko krvi.

Hteo je da stane, ali kad je krenuo s testerom, više nije mogao nazad. Morao je da dovrši posao. Nije joj ispričao ostatak, kakav je osećaj kad gledaš ljudsko meso i kost, kad trpaš delove ljudskog bića, makar i tako bednog kao što je Stjuart Grin, u crne plastične kese za đubre. Izdržao je samo zato što je mislio kako to radi ne bi li spasao ženu koju voli. Poneo je kese, otežao ih kamenjem, pa ih bacio na jedno mesto koje je znao kod Kejp Meja. Pobacao ih je u vodu. Zatim se vratio kući očekujući da će zateći Kesi. No nje nije bilo. Zvao ju je. Nije odgovarala. Čitavu noć se tresao u krevetu trudeći se da izbací one prizore iz glave. Nisu ga napuštali. Tražio je Kesi sutradan i sledećeg dana. Nikako je nije našao. Dani su se pretvorili u nedelje, pa u mesece i godine. Kesi više nije bilo.

A Reju je ostala samo krv.

* * *

ERIN ANDERSON SE POSREĆILO.

Veče je uglavnom provela radeći s federalcima na identifikaciji kostura. Bilo je prerano za čvrste zaključke, ali je prikupila dovoljno podataka preko odeće, satova i nakita da stekne sliku koje bi kosti mogle pripadati kom nestalom muškarcu. Ostalo će se utvrditi preko DNK. To će već potrajati.

Kad je uspela da predahne, bacila se na policijski računar. Brum joj je rekao da proširi istragu, da pronade sve slučajeve nasilja koji imaju veze s

praznikom Mardi gra. Za samo nekoliko minuta, pronašla je slučaj koji bi mogao da se uklopi, mada ne tako očigledno.

Barem ne na prvi pogled.

Erin je tražila ubijene ili nestale muškarce. Ovde je u pitanju bila samoodbrana, a ne ubistvo, pa joj je promaklo. Niko nije optužen, pa ni slučaj nije šire poznat. Izvesni Lans Grigs izboden je nasrtno u kući blizu opštine Eg Harbor – ne u samom Atlantik Sitiju. Imao je debeo dosije zbog bračnog nasilja. Zato je Erin sad privukao taj slučaj. Ne, on nije nestao, nije bačen u bunar, već je, kao i mnogi u ovom slučaju bio serijski zlostavljač.

Sudeći prema izveštaju, njegova žena je više puta završila u bolnici. Godinama su susedi prijavljivali da čuju tuču. Policija je mnogo puta odlazila njihovoj kući. Erin je vrtela glavom. Radila je na mnogim slučajevima bračnog nasilja. Slušala je sva moguća pravdanja, ali u dubini duše, nikako nije razumela zbog čega žene ostaju.

Grigs je izgleda napao ženu ključem za točkove, slomio joj nogu, pa joj pritisnuo grlo šipkom ključa. Žena se na kraju iskobeljala, dograbila nož i ubola ga. Kako je Grigs često hapšen, Erin je našla mnogo policijskih slika. Izabrala je jednu. I žena je uhapšena kad je nađeno telo. Uzela je i njenu sliku i stavila ih jednu do druge.

Kakav par.

„Na čemu radiš?”

Okrenula se i ugledala Goldberga. Sjajno, samo joj je on trebao. I on je izgledao iscedeno i iscrpljeno, kravate razvezane gotovo do pasa. Svima je ovo veče bilo naporno.

„Verovatno ni na čemu značajnom”, rekla je pokušavši da zamračni ekran. „Još malo čeprkam po zločinima počinjenim na Mardi gra.”

„Stani.”

„Molim?”

„Vrati ono”, rekao je.

Nerado ga je poslušala.

On se upiljio u ekran. „Imaju li ovo dvoje veze?”

„Imaju. Ona ga je ubila pre mnogo godina.”

Zatresao je glavom. „Ovo nema nikakve veze.”

„Kako to?”

Goldberg je pokazao na ekran. „Znam tu ženu.”

POGLED NA KRV U KUHINJI delovao je na Bruma kao udarac u stomak.

Jače je stegao pištolj, sve vreme se moleći bogu i obećavajući brda i doline u uzaludnoj nadi da je Lorejn još živa. Proklinjao je sebe što je razgovarao s njom, naročito na onako prometnom mestu. Zar ga nije opomenulo ono što se dogodilo Toni i Hariju Satonu? U ovo su umešani neki opasni ljudi.

Kako je bio tako nemaran?

Srce mu je udaralo u grudima, ali nije imao vremena, mora doći do nje, pokušati da zaustavi krvarenje. Sagnuo se, svalio nadesno i opet doživeo šok.

Nije ugledao Lorejnino telo.

Bio je to leš muškarca. Pogledavši izbliza, setio se Meganinog opisa momka pred kancelarijom Harija Satona. Mogao bi biti on.

Ovaj je svakako bio mrtav. Zaklan.

Brum je hteo da se okrene kad mu je neko prislonio pištolj u vrat.

„Baci pištolj, Brume”, rekla je Lorejn.

TRIDESET OSMO POGLAVLJE

MEGAN SE SLOMILO SRCE zbog mnogo toga.

Ranije se pitala zašto se Rej onako iznenadio što je neko video Stjuarta Grina. Sad je shvatila. On je znao da je Stjuart godinama mrtav. Podneo je veliku žrtvu, zapravo preveliku, a onda je nosio tajnu koja ga je nagrizala, mrvila ga i mučila, a verovatno ga koštala i zdravog razuma. Neki ljudi mogu s tim da žive. Rade ono što moraju. No Rej je bio preosetljiv. Nije mogao da živi s tim. Pogotovo kad se na to doda da ga je napustila žena koju je voleo i za čiji spas je podneo ovu ogromnu žrtvu, a punih sedamnaest godina niti će je videti niti će znati šta je s njom.

Pre nego što je izašla iz sobe za ispitivanje, Megan je rekla Reju da će učiniti sve što je u njenoj moći da ga oslobodi. Zaista je to mislila. Dugovala mu je to. Pomoći će mu, pa će, bilo to ispravno ili ne, zauvek otići iz njegovog života.

No samo što je izašla iz te sobe, upitala je: „Gde mi je muž?”

„Hodnikom pa levo.”

Požurila je tamo. Kad je ušla u sobu, Dejv se trgao i digao pogled, a ona je osetila kako joj se srce nadima iskrenom ljubavlju. Priletela mu je kad je ustao i bacila mu se u naručje.

Tek bezbedna u muževljevom zagrljaju, zapitala se kako to da se našla na onoj stazi one noći.

Zar joj nije Lorejn prenela poruku da se nađe s Rejom kod ruševina?

Zar nije Lorejn pokrenula priču o tome da je Stjuart Grin živ – iako sad znaju da je sve vreme mrtav?

Zar nije Lorejn tvrdila kako zna gde je Megan provela poslednjih sedamnaest godina – mada je to nemoguće?

Ponovo je otrčala do specijalnog agenta Anđuonija.

„Gde je detektiv Brum?”

„Ne znam. Pominjao je klub *Šlag*.”

GOLDBERG JE POKAZIVAO PREKO ERININOG RAMENA na ekran računara. „To je Lorejn, šankerka u *Šlagu*. Šta je to bilo?”

„Ubila je muža, koji ju je zlostavljao.”

„Šta?”

„Slučaj je proglašen za samoodbranu i zatvoren.”

„Gde je, dođavola, Brum?”, prasnuo je Goldberg. „Treba ovo da čuje.”

LOREJN JE REKLA: „BACI PIŠTOLJ.”

„Lorejn, šta ti je? Došao sam da ti pomognem.”

„Molim te, Brume.” Gurnula ga je pištoljem. „Dovoljno je za jedno veče. Baci pištolj.”

Brum je to učinio.

„Sad pozovi stanicu. Reci im da ti nije potrebno pojačanje, da je sve u redu.”

Još zabezeknut, učinio je što mu je rekla. Zatim je pokazao telo na podu. „Ko je to?”

„Neko koga je unajmio Del Flin.”

„Šta je hteo?”

„Da me muči dok mu ne pružim obaveštenja o tome gde je Karlton. Baš smešno. Umeo je da muči druge, ali nije mogao da otrpi da njega muče. Mnogi muškarci su takvi.”

Brum je ukrstio pogled s njenim. Klimnula je glavom kao da ga hrabri da sagleda ono što je već očigledno.

„Gospode... to si ti?”

„Aha”, rekla je.

„Ti si ih sve ubila?”

„Pogodio si. Jednog godišnje. Uvek na Mardi gra, mada nisam verovala da će iko shvatiti taj obrazac. Većina tih nitkova nije imala nikog ko bi prijavio da su nestali. Zadivio si me što si provalio vezu s praznikom.”

„Provalila je moja partnerka”, rekao je Brum.

„Zar ti nije ona i bivša žena? Mora da je pametna. Svaka joj čast.”

Brum je ćutao.

„O, ne brini, Brume, neću te ubiti pa krenuti na nju.” Lorejn se nasmešila polovinom usana i zagledala u pištolj kao da joj se iznenada stvorio u ruci. „Zamišljala sam kraj na stotinu načina, ali da držim pištolj uperen u tebe i objašnjavam ti...?” Zavrtela je glavom. „Sve je tako... ne znam ni sama... tja. Hoćeš li pokušati da me zagovaraš ne bi li ti naišao spas?”

„To nije u mom stilu.”

„Dobro je, jer bi zaista bilo trapavo. Ipak, ne brini. Uskoro će ti sve biti jasno.”

„Šta će mi biti jasno?”

„Moj plan. Plan koji moram da izložim, a ti treba da me slušaš, Brume. Ako si ikad gajio neka osećanja prema meni, potrudićeš se da me razumeš.”

„Imam li izbora?”

„Verovatno nemaš kad ja držim pištolj. Ali, Brume, umorna sam. Dobro je bilo, ali sad se bliži kraj. Želim samo... samo da me saslušаш. Ništa više. Pusti da ti pričam od početka, pa ćeš možda uvideti šta planiram, važi?”

Učinilo mu se da je sasvim iskrena. Čekala je da joj odgovori, pa je rekao: „Važi.”

„Znaš da sam bila udata?”

„Znam.”

„Udala sam se odmah posle gimnazije. Neću te daviti mladošću u varošici s ocem alkoholičarem. Stara je to priča, a njene posledice vidamo stalno na ovim ulicama, je li tako?”

Brum je smatrao da je to retoričko pitanje, ali je Lorejn zastala, i dalje uperenog pištolja u njega. „Vidamo”, kazao je.

„Trebalo je da sa mnom bude drugačije. Bila sam sa čovekom koji me je voleo. Tajno smo se venčali i on je dobio posao, onda ga je izgubio i počeo da ubija boga u meni. Brume, bilo je gadno. Nemaš pojma. I dotad bi me čušno jednom-dvaput, znaš, od početka veze. Ništa ozbiljno, znaš kako je to. U mom starom kraju, svaka žena je to doživela. Zato se nisam uzrujavala. No muškarci mogu tako brzo da se izopače, ako me razumeš?”

Brum je klimnuo glavom, ne znajući šta bi drugo.

„Život se gadno poigrao s mojim mužem, kao da je jedina igračka na svetu. A kako je moj čovečuljak reagovao? Voštio je jedinu osobu kojoj je do njega još stalo. Prava ironija, zar ne?”

Brum ništa nije rekao.

Lorejn je prstom odgurnula kosu koja joj je pala po licu. „Pogodi šta je onda bilo, Brume. Hajde, ti si mudrica. Šta se obično dogodi?”

„Zatrudnela si”, rekao je Brum.

„Ding, ding, ding, tačan odgovor. Nekoliko prvih meseci trudnoće mir je zavladao svetom. Stručnjaci greše, mislila sam, dete zaista može da popravi brak. Onda se jedne večeri otac moje bebe požalio da mu je odrezak žilav. Pobesneo je, a ja sam rekla nešto glupo, pa me je šutnuo u stomak i kad sam se srušila, on me je izgazio tako strašno da sam izgubila bebu.”

Brum se upiljio u mrtvaca na podu, i dalje ne znajući šta da kaže.

„Tako me je strašno izgazio da mi je probio matericu. Brume, znaš li šta to znači? Treba li da ti nacrtam? Nikad neću imati dece.” Na oči su joj navalile suze. Treptanjem ih je odagnala, naizgled ljuta na sebe. „Znaš, htela sam decu. Kad pogledaš danas, ja sam izvukla najbolje iz onoga što mi je život pružio. No nekad mi je jedini san bio da imam dvoje dece i bašticu. Jadno, zar ne? Nisam želela vilu. Samo muža i decu u našoj kući, znaš?”

Brum joj se pomalo primicao u želji da nađe ugao iz kojeg može da je zaskoči. „Žao mi je zbog toga, Lorejn. Žao mi je što si prošla kroz to.”

„Da, baš tužna priča.” Podigla je pištolj i promenila ton. „Brume, nemoj samo da mi se umiljavaš. Plan mi je da mi poslednja žrtva bude ovaj na podu, a ne ti.”

On je stao.

„No, preskočimo sad nekoliko meseci. Veče Mardi gra. Gospodin divni muž se obrljavi i krene na mene ključem za točkove. Ja ga ubijem. Tek tako. I znaš šta, Brume?”

„Šta?”, upitao je.

„To je najbolje što sam ikad uradila. Bila sam slobodna i srećna.”

„Nisi se kajala?”

„Naprotiv, Brume. Šta je suprotno od kajanja?” Pucnula je prstima kad se setila odgovora. „Čisto zadovoljstvo. To sam osećala. Preselila sam se u grad, našla posao u *Šlagu*, a svake godine na Mardi gra može se reći da sam proslavljala slobodu oslobađajući po jednu devojkicu. Ostalo ti je poznato.”

„Pa i nije.”

„O?”

„Nije mi poznato kako si rešila da proslavljaš slobodu i osećaj čistog zadovoljstva pretvorivši se u serijskog ubicu.”

Lorejn se na to zakikotala. „Serijski ubica. Pa to zvuči tako... ne znam... kao Hanibal Lektor ili tako neko. Ali imaš pravo. Treba ipak da te podsetim na to da je svaki od njih zaslužio šta ga je stiglo. Svi su bili nitkovi koji su prebijali devojkice iz klubova i uništavali im život. To je, eto, deo priče. Podsetiću te i na to da sam ubivši te tipove mnogim devojkama pružila drugu priliku. Oni nikom nisu nedostajali. Nekoliko žena je čak molilo policiju da im ne nađe muževe, zar ne?”

„To tebe ne pravda.”

„Ne, zaista me ne pravda. Mislim, naravno koristim to kao opravdanje. Ubijamo i nedužne životinje, zar ne? Ovi tipovi su nešto drugo. Našla sam izlaz. No u pravu si, to nije opravdanje. Mogu samo jedno da ti kažem, Brume. Pomislićeš da je neobično, ali možda ćeš ukapirati. Nazvao si me serijskim ubicom, ali po meni – znam ovo će zvučati čudno”, počela je da šapuće, „na svetu nas ima mnogo.”

U kuhinji kao da je odjednom zahladnelo.

„Brume, smatraj ih za uspravane. Kladam se da ih je na milione. Mnogi ljudi su rođene ubice, serijske ili kakve bilo. Samo to ne znaju. Hoću da kažem, kako bi i znali kad nikad to nisu uradili? Ni ja nisam znala, pa sam ubila gospodina divnog i kao da su se otvorile ustave. Kako sam se dobro osećala! Ne samo zbog toga što je on zaslužio da umre već i zbog samog čina.”

Jutro su uzbunile policijske sirene.

Lorejn je uzdahnula. „Nemamo mnogo vremena, Brume. Izgleda da će ostali odgovori morati da sačekaju.”

„Šta će čekati?”

Nije mu odgovorila. On se zapitao šta li sad to znači, šta je nameravala da uradi. Neće mu pomoći što policijska kola opkoljavaju kuću. Pogledao je u ono telo.

„Zašto, Lorejn?”

„Zar me nisi slušao?”

„Zato što su zaslužili.”

„Da, i zato što mi se dopalo. Njih je trebalo ubiti, a ja sam imala potrebu da ubijam.”

Na kraju je ispalo sasvim jednostavno.

Začuo se glas preko megafona: „Lorejn Grigs? Policija.”

Pokazala je ka prozoru. „Isteklo nam je vreme.”

„I šta ćeš sad da uradiš?”

„Da uradim?”

„Šta planiraš?” Brum je raširio ruke. „Hoćeš li da uživaš u još jednom ubistvu pre nego što te uhapse?”

„A, Brume”, rekla je osmehnuvši mu se tako da mu se srce opet sledilo. „Tebe nikad ne bih povredila. Ni za šta na svetu.”

Pogledao ju je zbunjeno.

Opet se začuo megafon: „Lorejn Grigs. Policija je ovde...”

„Sve sam već isplanirala”, rekla mu je. „Ovde se završava. Rekla sam ti juče da umirem. Ne želim da poslednje dane provedem u bekstvu.”

Okrenula je pištolj na prstu, pa je cev sad bila uperena u nju.

Brum je rekao: „Nemoj.”

„Šta?” Pogledala je u cev. „Pomislio si da ću se ubiti? Kako je to slatko, Brume, ali to nije deo mog plana.”

Pružila mu je pištolj, pa ispružila ruke. „Vreme je za hapšenje.”

„Znači to je plan? Predaćeš se?”

„Jeste, dušo, to je plan.” Ponovo mu je uputila iskrivljeni osmeh. „Bocni me viljuškom, pečena sam.”

Brum je samo gledao. „Ne znam šta da kažem, Lorejn.”

Ona je hitro pogledala u vrata, pa opet u njega. „Sećaš se da si mi kazao kako ćeš biti uz mene kad budem umirala?”

Klimnuo je glavom. „Naravno.”

„Eto ti prilike da pokažeš da nisi lažov.” Sad su joj se oči napunile suzama. „Obećaj mi da me nećeš ostaviti. Obećaj da ćeš mi biti odan.”

EPILOG

Dve nedelje kasnije

„**J**ESTE LI SPREMNI?“, pitao je lekar. Del Flin je klimnuo glavom. Držao je ruku svoje prelepe Marije. Lekar je izvukao cev za hranjenje i isključio aparat za disanje. Del je znao da negde daleko od ove sobe policija uporno steže obruč oko njega i Goldberga, ali to mu nije smetalo. Već je izgubio sve do čega mu je stalo. Najvažnije mu je ono što se upravo ovde, upravo sada događa.

Nije se mrdnuo od Marije, niti joj pustio ruku. Osam sati joj je pričao kako je bilo kad ju je prvi put video, kako je odmah znao da su predodređeni jedno za drugo. Smejao se zbog prvog sastanka, na kojem se sapleo kad je iskočio iz kola da njoj otvori vrata. Prepričao joj je svaki sekund dana kad se Karlton rodio – kako se tada umalo nije onesvestio i kako ona nikad nije bila lepša nego kad je zagrlila svoje detešce. A na samom kraju, kad je ostalo još samo nekoliko minuta do kraja Marijinog života, on je zajecao. Preklinjao ju je da mu oprost. Molio ju je da ga ne ostavlja sasvim samog. Govorio je i buncao, ali joj nije ni pomenuo šta se dogodilo s Karltonom.

Marija je umrla dok ju je Del držao za ruku.

PRE NEGO ŠTO JE REJ LEVIN PUŠTEN IZ ZATVORA, pristao je da pomogne vlastima da nađu ostatke Stjuarta Grina ako ih je još bilo. Njegov advokat Fler Hikori sročio je dokumente. U zamenu za Rejovu pomoć, Hikori je tražio da tužilaštvo ne pokreće tužbu protiv njegovog klijenta. Okružno tužilaštvo se lako složilo s tim. Na kraju krajeva, Rej Levin je kriv samo za uklanjanje leša, a taj zločin je zastareo. Na zahtev Sare Grin, Stjuartove udovice, Brum je određen da predvodi potragu. Rej Levin ih je poveo još jednom skrivenom stazom – toliko skrivenih staza ima u ovom slučaju – do zabačene litice s koje je u jezero pobacao delove tela spakovane u kese.

Na opšte iznenađenje, ronioci su pronašli nekoliko dobro očuvanih kesa. Sad su, dakle, svi bili na groblju na sahrani posmrtnih ostataka Stjuarta Grina. Sara, najzad zvanično udovica, stajala je između kćerke Suzi i sina Brendona. Brum ih je gledao i pitao se kako će oni dalje. Sara je toliko dugo živela u stanju obamrlosti da se brinuo kako neće biti u stanju da se izvuče iz njega. Za sve ostale, život je tekao dalje. Riki Manjon, primera radi, bio je oslobođen krivice za ubistvo i pušten iz *Roveja*. Na izlazu iz zatvora niko ga nije čekao.

Kovčeg je dotakao dno rake.

Brum je prethodno obavio još jednu posetu, tj. Ispitivanje – otišao je do Lorejn. Jedino je s njim htela da razgovara – toga se pridržavala – što mu je omogućavalo da s njom pretresa sve što su saznali. U početku se pitao kakvu je to igru igrala, zašto se, osim zbog iscrpljenosti i želje da prestane da se krije, tako lako predala i na šta se odnosila sva ta priča o nekakvom planu.

Trebalo mu je dosta vremena, ali je na kraju ipak shvatio. Brum je postao osoba kojoj se Lorejn poveravala i ispovedala i, mada je to nerado priznavao, ipak je uživao u njenom prisustvu, što, naravno, možda objašnjava njegove poremećene odnose sa ženama. Lorejn je znala da on ima još štošta da je pita, pa se iz sve snage trudila da mu odgovara. Prilikom poslednjeg takvog susreta, rekao joj je: „Pričaj mi o Rosu Ganteru.”

„To mi je prvo ubistvo”, rekla je Lorejn, odevena u narandžastu zatvorsku odeću. „Posle muža, naravno. Bila sam malko preambiciozna, ali se isplatilo.”

„Kako to misliš preambiciozna?”

„Znači, volela sam Stejsi. Bila je fina klinka koju su muškarci zlostavljali celog života. Imala je tog užasnog momka Rikija Manjona. Nećeš verovati šta joj je sve radio. A onda, pošto ponekad jedan skot nije dovoljan, Stejsi je privukla pažnju i drugog kompletnog ludaka po imenu Ros Ganter. Tako sam prvobitno smislila da ubijem obojicu.”

„Šta te je sprečilo?”

Nasmešila se i pogledala u stranu. „Ubijanje pomalo liči na ono što seks predstavlja većini muškaraca. Kad svrše, na neko vreme izgube poriv. Tako sam i ja ubila Gantera, pa umesto da ubijem i Manjona, bilo mi je zanimljivije danjemu podmetnem to ubistvo. Ganterovo ubistvo samo po sebi ne bi uistinu oslobodilo Stejsi. Trebalo je osloboditi se obojice. Priznajem da je logika čudna, ali je delotvorna.”

„To je, dakle, bilo prve godine.”

„Da.”

Tu je Brum došao do suštine. „A Stjuart Grin je bio druge godine.”

„Aha. Evo kako. Nisam imala pojma šta je bilo s njim. Mislim, znam da sam ga ubila. Poslala sam Kesi gore zato što sam htela da zna da je slobodna. Nisam očekivala da će šiznuti. Trebalo je da znam. Tu sam pogrešila, ali to me je naučilo pameti. Bilo kako bilo, pošto niko nikad nije našao Stjuartovo telo... kako da kažem, ni sama zapravo nisam znala šta se dogodilo. To me je prilično izludelo. Mislila sam da je možda Kesi sakrila telo ili tako nešto. Onda je i ona nestala. Čak mi je padalo na pamet i da ju je možda Rej Levin tad ubio i sakrio oba tela, pogotovo kad sam ga pre nekoliko nedelja spazila pored ruševina, neposredno pošto se pojavio Karlton Flin.”

„Stani, videla si ga?”

Lorejn je klimnula glavom.

„Malo je nedostajalo da odustanem od svega, ali sam računala da ionako neću doživeti sledeći Mardi gra, pa nek sve ide dođavola.”

„Znači, ti si napala Reja palicom i ukrala mu aparat. Tebi su trebale njegove fotografije.”

„Ja lično”, rekla je Lorejn. „Nećeš me valjda sad optužiti i za napad?”

„Progledaću ti kroz prste.”

„Ne bi bilo bogzna šta u poređenju sa svim onim leševima, je l’ da? Gde smo ono stali? Kesi, je l’ tako.”

Brum je klimnuo glavom.

„Nisam htela da joj urnišem život, ali morala sam da saznam šta se dogodilo. To me je proganjalo. Pokušala sam da je nađem, ali ona je stvarno uspela da nestane. U međuvremenu, posmatrala sam tebe, Brume, kako juriš vlastiti rep trudeći se da saznaš šta se desilo sa Stjuartom Grinom. A ti nisi imao pojma šta se dešava. Gde nema leša, nema ni ubistva. Vidiš, nešto sam naučila iz sve te zbrke. Zato sam rešila da promenim način rada.”

„Odlučila si da sakrivaš tela”, rekao je Brum.

„Aha.”

„Postarala si se da ispadne kao da su ti ljudi nestali ili pobjegli.”

„Upravo tako. Da sam ostavljala leševe tamo gore, vrvelo bi od pandura. Svake godine bih morala da tražim drugo mesto. To bi bilo previše, razumeš šta hoću da kažem? A s nestancima u većini slučajeva nisu imali za šta da se uhvate.”

„Jedno još ne kapiram.”

„Samo navali, lepotane.”

Brum je znao da u ovome ne bi smeo da uživa. „Rekla si Megan, to jest Kesi, da si oduvek znala gde je. Kako?”

„Ma to je bila laž”, odgovorila je Lorejn. „Dokora nisam imala pojma.”

To ga je iznenadilo. „Ne ide mi u glavu. Kako si je na kraju našla?”

„Istinu govoreći, Kesi – neću da je zovem Megan jer to nije ime pod kojim sam je poznavala – Kesi je bila najbolja. Stvarno sam je mnogo volela. A ona je volela taj život. To je ono o čemu niko ne govori, Brume. Priča se o drogi, prostituciji, zlostavljanju, ali to nije sve. Video si klubove, Brume. Nekim devojkama to je najbolji mogući život. Zabavan je i uzbudljiv. Svake noći žurka. U ovom bednom životu, ko još može da im zameri?”

„Znači, Kesi je bila jedna od takvih devojaka?”

„Još kako je bila. Znala sam da će joj taj život nedostajati. Zato me, čak ni posle sedamnaest godina, nije iznenadilo kad se vratila u klub kao posetilac. To ti je i sama rekla, zar ne?”

On je klimnuo glavom. „Jeste.”

„Navodno je došla u Atlantik Siti na neki glupavi seminar i, naravno, završila je u *šlagu*.”

„A ti si je prepoznala?”

„Aha. Onda sam je pratila do *Tropikane*. Na recepciji imam prijatelje. Dali su mi njeno pravo ime i adresu. Otišla sam tamo i smislila kako da je opet dovučem ovamo.”

„Folirala si da si videla Stjuarta. Ponašala si se kao da on možda ima nešto s Karltonom Flinom.”

„Tako je. A kad sam videla njenu reakciju, shvatila sam da ni ona ne zna šta je bilo s telom. Ti si na potezu, Brume.” Lorejn se nagla prema njemu. „Pričaj mi o Stjuartu Grinu. To me je baš zbunjivalo. Reci mi šta je bilo s njegovim lešom.”

To je i učinio. Ispričao joj je sve o tome kako je Rej Levin iseckao leš. Ona ga je napregnuto slušala.

„Jadni dragi Rej”, rekla je.

„A to iziskuje novo pitanje”, rekao je Brum. „Kako se Karltonov privezak sa Svetim Antonijem našao u Rejevom stanu?”

„Ja sam ga tamo stavila”, reče Lorejn. „Kako drukčije?”

„Kako si ušla?”

„Nemoj me zezati. Rej živi u suterenu s uskim prozorima. Otvorila sam prozor i ubacila privezak nasred sobe. Ništa lakše. Čudo jedno, vidiš, da je Rej iseckao telo.”

„Kako to misliš?”

„To se baš i ne slaže s onim što sam maločas rekla.”

„Ne kapiram.”

„Kad sam ja okusila nasilje, ustanovila sam da mi prija. Kad je siroti Rej to uradio, desilo se suprotno. Mene je preporodilo. Njega je slomilo. Sve zavisi od toga kakvog smo kova, Brume. On je mekušac. Nije njega uništio Kesin odlazak, on u stvari nije mogao da podnese toliku krv...”

Brum je hteo da postavi još pitanja, ali je ona rekla: „Dušo, za danas je dosta. Čeka me televizija.”

On je sve shvatio. To joj je bio plan.

Znala je da će je uhvatiti. Tela su već našli. Otkrili su da je muža ubila na Mardi gra. Federalci su se već uključili. Bilo je pitanje vremena kad će je uhvatiti, a vremena ionako nije imala. No čim se predala, postala je zvezda.

Njen slučaj je postao međunarodna senzacija. To Brum nije očekivao. Serijske ubice su retkost. Ženske serijske ubice još su veća retkost. Samo po sebi, to bi izazvalo pažnju, međutim kad se u sve to umeša i stručnjak za marketing, eto čuda. Lorejnin advokat je bila čuvena Hester Krimstin, ekspert za manipulaciju medijima. Odjednom Lorejn više ne gledaju kao čudovište koje ubija, kako su je zvali u medijima, već kao zlostavljanu ženu koja postaje *andĕo osvete*. Žene i devojke žrtava izlaze u javnost iznoseći zastrašujuće priče o zlostavljanju, o životu u patnji i strahu i o tome kako ih je spasla jedina žena spremna da im pomogne.

Lorejn.

Tako je Lorejn davala intervjuje za televiziju. Oduševljenju publike nije bilo kraja. Njena prirodna dopadljivost došla je do izražaja kao nešto što ne može da se nauči. Hester Krimstin je imala jednostavnu strategiju: zbuni ih, odvрати im pažnju, onda udri. Savezni tužioci nisu imali ništa protiv ovog poslednjeg. Nije im baš bilo stalo da sude ženi na samrti u kojoj su mnogi videli heroja.

Brum je razmišljao o onom iskrivljenom osmehu koji mu je Lorejn uputila pred hapšenje. Bilo joj je jasno, savršeno jasno kako će to odjeknuti u javnosti.

„Pepeo pepelu...”

A na sahrani Stjuarta Grina, čoveka koga je Lorejn ubila, ožalošćeni su pognuli glave.

„Opraštamo se od našeg dragog pokojnika...”

Sara Grin je prišla raki s ružom u ruci. Bacila ju je na kovčeg. Suzi je učinila isto. Za njom Brendon. Brum je stajao nepomično. Erin, kojoj je crno divno stajalo, bila je iza njega s mužem Šonom. Istini za volju, Šon je dobar čovek. Brum se okrenuo prema Erin i pogledao je u oči. Ona mu se diskretno osmehnula, a on je osetio dobro poznat žar u grudima.

Čežnja nikad neće prestati. Bio je siguran u to. Erin je za njega nedostupna. Morao je to da prihvati.

Ožalošćeni su se razilazili. I sam je polako krenuo ka kolima kad ga je neko dotakao po ramenu. Okrenuo se i ugledao Saru.

„Hvala ti, Brume.”

„Primi moje saučešće.”

Sara je šakom zaklonila oči i žmirkala od sunca. „Znam da zvuči čudno, ali ovo je zaista gotovo.”

„Drago mi je.”

„Vreme je da krenem dalje, je l' tako?”

„Tako je.”

Zastali su na trenutak.

„Sad kad je slučaj rešen”, počela je, „hoćeš li me i dalje obilaziti?”

Nije znao šta kaže. „Ne znam.”

„Volela bih da dolaziš, Brume”, rekla je. „Veoma bih to volela.”

Zatim je pošla. On je gledao za njom.

Razmišljao je o Lorejn, Delu Flinu, Reju Levinu, Megan Pirs, pa i o Erin, koja je ostavila i njega i posao, ali nikad zapravo nije otišla.

Možda je, mislio je, Sara u pravu. Možda je zaista vreme da svi krenu dalje.

* * *

FESTER JE ODVEZAO REJA NA AERODROM.

„Hvala, Festeru”, rekao je ovaj.

„A, nećeš mi se tako lako izvući. Dolazi ovamo, magarče.”

Fester je zaustavio auto i izašao. Snažno je zagrlio Reja, a ovaj mu je, na sopstveno iznenađenje, uzvratio istom merom.

„Čuvaj se.”

„Hoću, mama.”

„Imam prava da se brinem. Kad tamo zabrljaš, opet ću imati svog najboljeg fotografa.”

Rej se bio javio Stivu Koenu, svom bivšem šefu u *Asošiejtid presu*, u nadi da će mu ovaj pomoći da se nekako vrati starom poslu. Koen je odgovorio: „Da se *nekako* vratiš? Nemoj da me zezaš. Kako bi bilo da iduće nedelje otputuješ na Durandovu liniju?”

Durandova linija je ona opasna i porozna granica između Pakistana i Avganistana.

„Tek tako?”, upitao je Rej. „Posle svih ovih godina?”

„Šta sam ti oduvek govorio, Reju? Kvalitet je kvalitet. Ti si kvalitetan. Zaista kvalitetan. Ti ćeš meni učiniti uslugu.”

U aerodromskoj zgradi, Rej je stao u red ispred kontrolnog punkta. Pre dve nedelje, kad mu je Fler Hikori prvi put objasnio kako će se izvući za zločin iz prošlosti, odmahnuo je glavom.

„Ne može to tako, Fleru.”

„Kako ne može?”

„Dovoljno sam bežao”, rekao je Rej. „Moram da platim za ono što sam uradio.”

Fler se nasmešio, spustio mu ruku na podlakticu i rekao:

„Već si platio. Plaćao si sedamnaest godina.”

Možda je Fler u pravu. U poslednje vreme nisu mu se javljali prizori krvi. Rej nije bio sasvim u redu. Verovatno nikad neće ni biti. Još je previše pio. Ali biće bolje...

Podigao je ručni prtljag s pokretne trake i uputio se prema izlazu. Video je na tabli da ima još petnaest minuta do ukrcavanja. Seo je blizu izlaza i pogledao na mobilni telefon. Poželeo je da se javi Megan, da je obavesti kako je našao posao i kako će sve biti u redu, ali namerno je izgubio njen broj, a čak i da može da ga se seti – što ne može – neće je zvati. Pomišljaće na to. Često će pomišljati na to u godinama koje dolaze. Čak će se hvatati za telefon pokušavajući da se seti broja. No nikad je neće pozvati i nikad neće videti Megan – Kesi.

MEGAN PIRS JE ZATVORILA ZAMRZIVAČ i pogledala decu kroz istureni kuhinjski prozor. Kejli, njena petnaestogodišnja kćerka, gnjavila je u zadnjem dvorištu svog mlađeg brata Džordana. Megan se uzdržala da ne otvori i po stohiljaditi put kaže Kejli da prekine. Danas joj baš nije bilo do toga.

Deca kao deca. Biće sve u redu.

U dnevnoj sobi, njen muž Dejav ležao je opružen u sivoj trenerci, s daljinskim upravljačem u ruci.

„Kejli mora na trening”, rekla je.

„Ja ću je odvesti.”

„Mislim da će je vratiti Rendi.”

„To bi dobro došlo”, rekao je Dejav. „Jedva čekam da položi vožnju, pa da se sama vozi.”

„Načekaćeš se.”

On se pridigao i osmehnuo. Uzvratila mu je osmehom.

Potapšao je mesto pored sebe.

„Sedi malo sa mnom.”

„Imam milion obaveza.”

„Samo na pet minuta.”

Sela je na kauč, a Dejav ju je zagrlio i privukao sebi. Šćućurila se uz njega i prislonila mu glavu na grudi. Po običaju, vrteo je kanale na televizoru. Nije mu branila. Slike na ekranu brzo su se menjivale.

Znala je da ništa nije savršeno. Na duže staze, možda čak nije ni tako dobro. No sad bar vlada iskrenost. Nije znala kako će se sve razvijati, ali zasad joj se činilo sasvim dobro. Čeznula je za normalnim životom. Prijalo joj je da povremeno razvozi decu, pravi ručkove, pomaže oko domaćih zadataka i da sedi pred televizorom uz čoveka koga voli. Nadala se da će to potrajati, ali su je prošlost i ljudska priroda naučili da u to ne veruje. Opet će je uhvatiti nemir. Sigurno će biti tako. Tuga, strah, strast, pa ni najmračnije tajne – ništa ne traje daveka. Ali možda će, udahne li duboko i uspravi se, uspeti da ovo sadašnje osećanje zadrži bar još neko vreme.

IZJAVE ZAHVALNOSTI

Pisac želi da zahvali Benu Seviru, Brajanu Tartu, Kristini Bol, Dajani Disepolo, Lisi Erbah Vans, Krisu Kristiju (namerno izostavljam zvanja), Lindi Ferstajn, Benu Kobenu (koji je podjednako uživao u „istraživanju” ruševina, slonice Lusi i šetališta), En Armstrong-Koben i Bobu Makgviganu.

Ovo je fikcija. To znači da izmišljam. Međutim, spomenik borcima iz Korejskog rata na šetalištu u Atlantik Sitiju, napuštena naselja, to jest ruševine u Pajm Baresu i slonica Lusi zaista postoje i vredi ih posetiti. O njima možete saznati na veb-stranici HarlanCoben.com.

Takođe bih zahvalio Erin Anderson, Gaju Anđuoniju, Samanti Bajraktari, Hauardu Dodsu, Džejmi Hačer Hemsli, Misi Malek, Riku Mejsonu i Barbari i Entoniju Realeu. Ovi ljudi ili njihove darežljive porodice dali su velikodušne priloge dobrotvornim ustanovama da bi se zauzvrat njihova imena našla u ovom romanu. Ako i vi želite da učestvujete, posetite veb-stranicu HarlanCoben.com da saznate više o tome.

O AUTORU

Harlan Koben, dobitnik nagrada Šejmus, Edgar i Entoni, pre ovog je napisao dvanaest romana, među kojima su i bestseleri *Njujork tajmsa*: *Jedan jedini pogled*, *Samo jedna prilika*, *Nestao zauvek* i *Nikom ni reči*, kao i popularni serijal *Majron Boltar*. Živi u Nju Džersiju sa ženom i četvoro dece.

www.HarlanCoben.com